

Giới thiệu Thần Cảnh Đại Lục

Trái Đất đạt đến thời kỳ tiền tiến rồi tàn lụi, vạn năm sau thời kỳ Tu Thần giả lại trỗi dậy, khắp nơi trên Thần Cảnh đại lục là những màn đua nhau tu luyện, trăm hoa đua nở.

Theo đó cũng là sự phục hưng của Ma tộc.

Dương Long là một chàng thiếu niên nhìn có vẻ tầm thường nhưng lại có khả năng thấu triệt đại đạo thiên địa nhờ vào một bí ẩn nằm sâu trong thân thể.

Xuất thân từ Lạc Hồng thành (Quảng Trị - Việt Nam ngày nay)

Là người hay là ma, chỉ một ý niệm.

Nếu ta là người ma giới diệt, nếu ta là ma thiên địa vong.

Hãy cùng Dương Long đi xuyên qua những biến cố của cậu trong con đường chinh phục đỉnh cao Thần đạo.

Chỉ mong hãy đánh giá tốt cho truyện đầu tay này của Joy. xin chân thành cảm ơn các đạo hữu.

Chúc bạn có những giây phút vui vẻ khi đọc truyện Thần Cảnh Đại Lục!

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thần Cảnh Đại Lục - Vạn năm sinh khởi

Hàng vạn năm trước vào cuối thời kì của kỉ nguyên vũ trụ, con người đã thành công xâm nhập vào tinh không, thông qua các phương tiện tiên tiến con người đã tìm được những hành tinh mới có sự hiện hữu của sự sống.

Cũng vào lúc mà sự phát triển của nhân loại đã gần như đạt ở đỉnh cao này, linh hồn của Trái Đất (Thần Cảnh đại lục sau này) chịu tác động lớn và thức tỉnh.

Tâm ma của trái đất sống lại, hàng loạt các núi lửa phun trào, các lục địa lúc bấy giờ lần nữa gộp lại, hình thành nên sự biến đổi lớn về chất trên bề mặt của cả đại lục. Cũng chính vì quá trình biến đổi toàn diện của cả đại lục này đã phá hủy đi những thành quả mà hàng tỉ năm con người đã góp nhặt và xây dựng.

Những dòng nham thạch chảy khắp trên toàn lục địa, theo những diễn tích ghi lại, nó chính là mạch máu của trái đất đang vận hành trong quá trình thức tỉnh.

Trái đất lúc này giống như một thần thú đang lay mình thức giấc sau một giấc ngủ ngàn thu.

Đồng thời với sự thức tỉnh của trái đất thì ma giới và yêu thú cũng đã được thức tỉnh.

Sức mạnh của bọn chúng là thứ mà ngay cả những kĩ thuật tiên tiến của nhân loại lúc trước cũng không thể chống lại.

Bên cạnh đó cũng nhờ sự thức tỉnh này của trái đất mà các bí cảnh cũng đã lần lượt xuất hiện.

Thông qua nó con người dần tìm được hệ thống tu luyện của bản thân, nâng cao sức chiến đấu và cũng nhờ thế tạo thành thể chân vạc ngăn cản sự xâm lấn của yêu, ma 2 giới.

//

Thần Cảnh đại lục

Vạn năm sinh khởi.

Lạc Hồng trấn

Là một trấn nhỏ thuộc Lạc Hồng thành do nhân tộc quản lý, nhưng nơi đây cũng có lượng lớn yêu thú sinh sống, có thể nói nơi đây là một trong số ít những khu vực mà có thể đồng thời cho phép yêu thú và nhân tộc cùng tồn tại.

Tuy là 2 giới bất lưỡng lập, nhưng mối quan hệ của nhân tộc và yêu giới có thể nói là tốt hơn so với ma giới.

Đặc biệt trong tình hình ma giới chiếm thế thượng phong so với 2 giới còn lại thì việc chiến tranh của nhân tộc và yêu giới càng hạn chế xảy ra để bảo toàn lực lượng.

Có thể cai quản tốt khu vực hỗn loạn này chính là Hồn Tông, một trong những tông môn lớn nhất toàn đại lục Thần Cảnh.

Đại lục Thần Cảnh có rất nhiều tông môn lớn nhỏ của cả tam giới, trong đó lớn nhất có 8 tông môn, gồm 5 tông của nhân tộc là: Hồn Tông (Am hiểu nhất chính là tinh thần lực), Bảo Thần tông (tông môn phát triển mạnh về các vũ khí tiên tiến “bảo thần khí”), Thiên tông (Một tông môn chuyên tu về mạn lực, có những đặc điểm khá giống yêu thú), Hạ Minh tông (Tông môn không phân biệt sở trường như những tông khác, nhưng mỗi đệ tử đều là bậc nhân tài và rất huyết chiến) và cuối cùng là Vô Ảnh tông (một tông môn chuyên đào tạo những sát thủ, vô ảnh tông là nỗi khiếp sợ của bất kì tông môn nào bởi vì đặc tính ẩn nấp, nhất kích tất sát của họ).

Bên cạnh đó còn 2 tông môn khác của yêu giới là Thiên Ngưu tông và Thiên Long tông tất cả đều thiên về mạn lực, đó là sở trường mạnh nhất của yêu thú.

Đặc biệt, một Tông môn khác có thể nói là mạnh nhất trên toàn đại lục đó là “Huyết Ma tông”, tông môn này cũng là tông môn duy nhất của ma giới.

Nhưng sức mạnh của nó là điều mà không ai có thể phủ nhận, có thể nói nếu gộp lại tất tông môn của cả nhân, yêu nhị tộc để tấn công Huyết Ma tông thì cũng chỉ có thể kết cục lưỡng bại câu thương.

Chỉ những điều đó đã thể hiện được sức mạnh của ma giới đến tột cùng là khủng bố như thế nào.

Về Hồn Tông, là tông môn được truyền thừa từ hơn 8 ngàn năm trước, sau khi Hồn Thần phá xích Thiên Tôn cảnh phi thăng Thần vị.

Vì vậy, có thể nói địa vị của Hồn Tông là cao nhất trong nhân tộc, nhưng dẫu vậy, địa vị bá chủ kia của Hồn Tông vẫn không ngừng bị các tông môn khác thông qua tổ chức các giải đấu cho các đệ tử ưu tú để tranh giành vị trí đầu lĩnh này.

-----*

*Đình Phủ

Toạ lạc ở trung tâm của Lạc Hồng thành. Đây cũng chính là phủ thành chủ của thành Lạc Hồng. Họ Đình là một nhánh được xem là đệ tử ngoại môn của Hồn Tông, được trao trọng trách trấn thủ tại thành Lạc Hồng này đã từ mấy đời trước cho đến hiện tại.

Tuy mang danh nghĩa là ngoại môn đệ tử nhưng tu vi của những gia chủ nhà họ Đình đều là những đỉnh cao cường giả của Thần đạo.

Tu vi thành chủ đương nhiệm của Lạc Hồng thành này nhiều năm trước đã đạt đến Thiên Vương cảnh Tam Trọng, chỉ cần một chút cơ duyên hoàn toàn có thể phá bỏ xiềng xích gông cùm tiến vào Thiên Tôn cảnh.

[

[

Hậu hoa viên Đình Phủ.

- “Thiên Nhi tiểu thư, bá bá cho ta gọi muội” một nam hài tầm 13-14 tuổi, khuôn mặt có vẻ lem luốc mồ hôi nhễ nhại, có vẻ như vừa luyện công xong.

Mái tóc nâu được cạo bớt lại và cột về phía sau, 2 tay chấp ở trước ngực, lưng thẳng tắp, đang nhìn thẳng về tiểu cô nương trước mặt mình.

Nếu để ý có thể thấy nhãn thần của cậu đặc biệt sáng quắc, nhìn kĩ còn có thể thấy bên trong tròng mắt còn có một chút ánh vàng hiện hữu.

Cậu có thể được xem là tiểu thị vệ của cửu tiểu thư Đình gia, nhưng với những người trong phủ thì họ còn biết đến cậu với một thân phận khác đó là “tiểu tướng công” chưa qua cửa của vị cửu tiểu thư này.

Còn tiểu cô nương cậu vừa nói chuyện chính là cửu tiểu thư của Đình gia, Đình Thiên Nhi.

- Dương Long, muội đã bảo huynh bao nhiêu lần rồi, đừng có gọi muội là tiểu thư*.

*

Vừa nói cô vừa nhìn cậu với ánh mắt hờn dỗi. Nhìn qua, vị tiểu cô nương này rất khả ái, có lẽ cũng chỉ 12 tuổi.

Dáng người mảnh khảnh, mái tóc dài xõa xuống tận cái eo thon, đôi mắt to tròn và hàng mi thanh tú cong vút lại càng làm người khác bị hấp dẫn, đôi môi đỏ mọng ngọt nước chớm đang quặm lại hờn dỗi.

Bên ngoài cô khoác trên mình một chiếc đầm màu hồng phấn, dưới cái eo nhỏ mảnh khảnh kia còn gắn thêm chiếc chuông nhỏ xinh xắn, nhìn cô giống như một tiểu tiên nữ đang đi lạc trong chốn phàm trần.

Vừa nói cô lại vừa lấy chiếc khăn tay lau đi những lem luốc trên khuôn mặt trầm tĩnh của cậu.

Ban đầu cậu bé còn có vẻ ngại ngùng, đưa tay lên cản lại, nhưng lại nhận thấy ánh mắt của cô nàng trước mặt đang mở lớn nhìn mình đe dọa nên lại đứng im không giám nhúc nhích.

Lau xong không đợi cậu nói gì, cô lại thủ thỉ nói tiếp.

- Nhớ đấy, lần sau còn gọi như thế mọi người không quan tâm huynh nữa. Đi thôi, cha ta ở đâu?

Nhìn tiểu cô nương đang hồn dỗi, khuôn mặt đang cân thẳng của cậu lại bất giác nở nụ cười. Nếu để ý có thể thấy khuôn mặt của cậu lúc này đã đỏ lên tới tận mang tai.

- Được, huynh sẽ chú ý, bá bá đang đợi mọi người ở thư phòng. Chúng ta đi thôi, đừng để cha mọi người...

Chưa nói hết câu cậu đã bị cô bé nắm tay kéo đi chạy thẳng vào trong phủ.

- -----##-----

Thư phòng Đình phủ

- “Cha, ngài cho gọi con đúng không?” Từ ngoài sân chạy vào, vừa cầm lấy tay của Dương Long kéo đi vừa gọi lớn vào trong.

Không đợi cha cô trả lời cô đã chạy thẳng vào thư phòng.

Thư phòng của Đình gia rất rộng, từ ngoài nhìn vào nó tầm khoảng hơn 50m2, trong phòng có chia thành 2 gian một gian dành để chứa những thư bút, công pháp, binh pháp thường dùng hoặc một vài loại sách không mấy quan trọng.

Gian còn lại là nơi gia chủ của Đình gia thường làm việc sự vụ, phê duyệt các công văn trọng yếu để quản lý trong thành.

Gian này đặt 2 bên là 2 dãy ghế gỗ tựa, được làm từ Bằng Thiên mộc (một loại gỗ chắc có mùi thanh nhẹ rất dễ chịu). Nhìn cách bày biện có thể thấy thư phòng này cũng thường xuyên dùng để tiếp khách.

Ở trên mỗi chỗ ngồi đều được trải thêm một lớp da của Địa Long Hùng, nó là một loại yêu thú lớn, có móng vuốt tựa như Long trảo, tuy được gọi là yêu thú nhưng nó lại không sinh ra linh trí, có lớp da dày và có sức phòng ngự rất mạnh, nhưng khi hong khô thì lớp da lại cực kì đàn hồi, thường được các vương công quý tộc thu mua với giá rất cao dùng làm tấm đệm.

Lúc này đang ở trong phòng là một người đàn ông khoác trên mình một trường bào màu xám, nếu chỉ nhìn sơ qua thì sẽ nghĩ ông chỉ mới ở khoảng 30 tuổi, nhưng thực tế năm nay ông đã bước vào độ tuổi 60.

Với Tu Thần giả thì 60 tuổi vẫn là độ tuổi của sung mãn, ở Tu Thần giả mỗi lần vượt qua được bình cảnh của một cảnh giới lớn thì Thiên Địa tinh khí sẽ bổ sung và cải tạo thân thể một lần, đồng thời cũng sẽ bổ sung thêm sinh mạng chi lực, vì vậy sống cả nghìn tuổi là điều vẫn có thể xảy ra, chỉ cần tu vi đủ cao thì sinh mạng chi lực sẽ đủ để kéo dài thêm sự sống.

Nhưng trên thực tế thì Thần giả thường sẽ vì các vết thương khi huyết đấu, hoặc nội thương trong quá trình tu luyện mà tiêu hao dần sinh mạng chi lực của bản thân.

Lúc này, người trung niên vẫn đang ngồi ở trên chiếc ghế thường ngày ông vẫn ngồi để phê duyệt sự vụ, tay ông đang bưng chung trà và nhấp nháp ngụm trà vẫn còn đang tỏa hơi nóng, trên khuôn mặt của ông hiện lên nụ cười nhẹ nhìn 2 đứa trẻ đang nắm tay nhau chạy vào.

Ông chính là gia chủ của Đình gia, cũng là thành chủ của Lạc Hồng thành – Đình Hoàng.

(Muốn đặt là Đình Tiên Hoàng. ... Mà sợ dính “bản quyền” quá nên thôi =))

“Thiên Nhi con đến rồi à.” vừa nói, ông vừa cố ý nhìn xuống bàn tay ngọc nhỏ nhắn của con gái mình với ánh mắt chăm chú.

Thấy biểu hiện của ông Thiên Nhi cũng ngại ngùng vội buông tay Dương Long ra rồi chạy đến ôm lấy ông mừng rỡ.

Trước khi buông tay cô còn không quên nháy mắt với Dương Long một cái

Còn Dương Long thì chỉ mỉm cười đưa tay lên cuối chào ông dự định đi ra ngoài.

- Dương Long, con ở lại đây luôn đi, ta có chuyện cần nói với cả 2 đứa.

Nghe vậy Dương Long cũng kịp quay lại mỉm cười, nói.

- Vâng, bá bá.

Vừa nói cậu vừa chủ động đi đến đứng một bên ở cạnh Đình Hoàng.

- “Còn mười ngày nữa, Hồn Tông sẽ mở đợt chiêu sinh môn đệ mười năm một lần, ta dự định sẽ để cả 2 con đi ứng tuyển.” Vừa ôm con gái cưng của ông vào lòng ông vừa nhìn sang Dương Long và nói.

-

Có vẻ như nhận thấy điều gì đó, ông lại thả Thiên Nhi xuống cho cô bé đứng bên cạnh mình.

- Dương Long, cha và mẹ con mất sớm, trong trận chiến năm đó, có thể nói chính ta đã hại họ, vì vậy những năm nay ta luôn cố gắng để chăm sóc con thay cho Đại ca và Đại tẩu của ta, cũng như giúp con bù đắp lại mất mát khi mất đi người thân.

Vừa nói Đinh Hoàng vừa ngược sang nhìn cậu bé đang đứng nghiêm nghị bên cạnh, trên mặt cậu vẫn mang nét cười điềm nhiên nhưng với người đối diện thì điều này mang lại cho người khác một cảm giác của sự trầm tĩnh, thần bí khó có so với đám trẻ đồng trang lứa.

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Cảnh Giới Tu Luyện

Đôi mắt ông mơ hồ hiện lên sự suy tư về tròng cảnh đẫm máu năm đó.

5 năm trước, trong một đêm bất ngờ cả Lạc Hồng thành bị ma giới tấn công, lúc đó tất cả người dân trong thành bao gồm cả 2 giới nhân, yêu đã hợp lại để chống lại sự tấn công của ma vực.

Kết quả sau 2 ngày bị vây khốn, viện quân của Hồn Tông mới kịp đuổi tới và vây giết đánh đuổi ma giới.

Nhưng cũng vì thời gian cứu viện chậm trễ mà làm rất nhiều người dân đã bỏ mạng, bao gồm rất nhiều Tu Thần giả có thực lực mạnh mẽ cũng bỏ mạng trong trận chiến đó. Trong đó có cả cha và mẹ của Dương Long.

Cha của cậu “Dương Nhân” vốn là Thần Nhân Thiên Long Thú hóa hình, một loại yêu thú có huyết mạch không thuần chủng của long tộc có thực lực cực kì cường đại nhờ vào Thần Nhân. (Con mất trên trán giống Nhị Lang Thần bên Tàu).

Còn mẹ của cậu lại là một Thần giả có kĩ năng thiên phú thuộc tính tinh thần đạt đến phẩm chất Thiên Năng thượng cấp.

Cả 2 người họ đều đã tiếp cận đến cực hạn của Thiên Vương Cảnh Thượng cấp, chỉ cần cho bọn họ một ít thời gian, chắc chắn họ sẽ có thể đạt đến đỉnh cao Thần giả lúc bấy giờ đó là Thiên Tôn cảnh.

Các cảnh giới Tu Thần giả của Thần Cảnh đại lục được chia ra rất rõ ràng, bao gồm tất cả 9 cảnh giới lớn, nhưng thực tế chỉ có 8 cảnh giới tồn tại theo thứ tự: Nhân Lực cảnh -> Thiên Khí cảnh -> Tinh Thần cảnh -> Nhân Hồn cảnh -> Phá Thần cảnh -> Thiên Tinh cảnh -> Thiên Vương cảnh và cuối cùng là Thiên Tôn cảnh, cũng là cảnh giới cao nhất của tam giới hiện giờ.

Còn một cảnh giới khác gọi là “Thần Cảnh” cũng là cảnh giới thứ 9 thì đó đã trở thành một thần thoại.

Từ sau vị kinh tài tuyệt đỉnh với thần hiệu “Hồn Thần” vào gần vạn năm trước ra, cho tới nay cả tam giới trong Thần Cảnh đại lục chưa ai chạm tới cảnh giới tối cao đó lần nữa.

Trong mỗi cảnh giới lớn thì cũng sẽ chia ra làm 3 tiểu cảnh giới nhỏ là Nhất, Nhị và Tam Trọng thiên.

Ở mỗi cảnh giới nhỏ nó sẽ không có quá nhiều sự chênh lệch, chênh lệch giữa các Thần Giả ở cùng một cảnh giới lớn lúc này sẽ không phải ở tu vi cảnh giới, mà là đến từ căn cơ của bản thân, cũng như lí giải và vận dụng về khí lực hơn thua so với đối thủ.

Còn nếu cả 2 cách nhau cả một cảnh giới lớn nghĩa là cách biệt đã vượt qua cả một ngưỡng sức mạnh khủng bố, biến đổi cả về thể chất lẫn tinh thần của Thần giả, là cách biệt nhau như giữa trời và đất.

Có thể nói để chiến thắng được một kẻ có tu vi hơn bản thân cả một cảnh giới lớn, thì không phải chỉ cần thiên tài là có thể làm được, nhất định phải cần vận khí, địa điểm chiến đấu, cũng như các loại thủ đoạn khác, có thể là mưu trí hoặc các tác động của ngoại lực mới có thể vượt cấp khiêu chiến.

Nhân lực cảnh là cảnh giới cơ bản nhất của mỗi Tu Thần giả, cảnh giới này là lúc kích phát tiềm năng cơ bản nhất của mỗi người để bắt đầu con đường tu luyện.

Nhân Lực cảnh nhất trọng, là cảnh giới bắt đầu luyện tập thân thể, ở giai đoạn này Thần giả bắt buộc phải trải qua 4 giai đoạn có thể gọi là tẩy kinh phiệt tủy, đau đớn vạn phần.

Lần lượt là luyện Bỉ (da) – luyện Nhục(Thịt) - Luyện Cốt (Xương) và Luyện Huyết. Ở giai đoạn này sẽ thông công pháp để bắt đầu hấp thu thiên địa linh khí, tự biến bản thân trở thành một “thiết bản nhân”. Có thể dùng nhục thân để phá đá, đánh vỡ thiết bản, phá toái tinh cương.

Công pháp phụ trợ có phẩm chất càng cao thì quá trình hấp thu thiên địa linh khí càng nhanh, và càng ít tạp chất bên trong.

Ở Dương Long, công pháp hắn chọn là Khai Dương quyết, một loại công pháp cấp bậc Thiên Cấp trung phẩm, sử dụng bí pháp hấp thu vạn đạo chân dương nguyên khí để tiến hành “tái tạo” lại thân thể.

Công pháp cũng được chia làm 3 cấp đó là Nhân, Địa và Thiên cấp. Còn có cả công pháp Thần cấp nhưng đó chỉ thuộc về truyền thuyết một thời đại.

Có thể thành công vượt qua quá trình luyện thể thì đã thành công vượt qua bình cảnh của Nhân Lực Nhất Trọng thiên.

Quá trình này không chỉ rèn luyện huyết nhục, cốt cách. Mà còn tôi luyện được khả năng chịu đựng cực hạn của Thần giả, ngay cả tâm tính cũng sẽ được tôi luyện trong quá trình này.

Ở Dương Long nhờ có được cận huyết mạch của thần thú nên sau khi vượt qua Nhân Lực nhất trọng thiên thể chất của cậu đã có thể sánh ngang với một số người đạt đến tam trọng thiên.

Tích lũy thể chất và man lực đối với cậu có thể nói là dễ dàng hơn rất nhiều so với những đứa trẻ đồng trang lứa khác.

Bộ bí pháp Khai Dương quyết là công pháp gia truyền do mẹ cậu để lại tuy đạt được Thiên Cấp trung phẩm.

Nhưng hiện tại Khai Dương Quyết Thiên cấp này chỉ là tàn quyền, theo tổ truyền mẹ cậu để lại, Khai Dương quyết hoàn chỉnh có thể đạt đến phẩm chất tối cao “Thần cấp”. Tu luyện đại thành có thể hóa thân nhập nguyệt, Bất tử, bất diệt.

Theo những gì Dương Long biết, phần còn lại của Khai Dương quyết ngay cả tổ tiên của cậu cũng không biết ở đâu. Tàn quyền này đã được họ khai quật được ở một bí cảnh truyền thừa của Chân Long nhất tộc.

Những công pháp mà Nhân Lực cảnh được tu luyện hiện tại chỉ là những công pháp Thiên Cấp thuần hỗ trợ, bởi ở Nhân cảnh thì việc tu luyện những công pháp có lực bộc phá càng mạnh thì càng nguy hiểm cho người tu luyện.

Vì vậy ở Nhân Lực cảnh thường sẽ chỉ tu luyện các loại công pháp gây sát thương thuộc Nhân Cấp hoặc Địa cấp hạ phẩm. Đã từng có trường hợp thiên tài tông môn vì tu luyện công pháp vượt cấp mà đứt đoạn kinh mạch trở thành phế nhân.

Đồng thời, những công pháp thuộc về công kích Thiên Cấp dù hạ phẩm cũng thuộc về vấn đề cơ mật của mỗi gia tộc.

Thế mới thấy sự quý hiếm của công pháp cao cấp, đặc biệt công pháp mang tính phá hư lớn là quý giá như thế nào.

Chỉ có những tông môn truyền thừa lâu đời mới có thể tích lũy số lượng đủ nhiều những công pháp phẩm chất thượng thừa này.

Sau khi đã hoàn thành luyện thể thì sẽ tiến hành khai mở đan điền, quá trình khai mở đan điền sẽ do tự thân lĩnh ngộ và tiến hành, không thể sử dụng ngoại lực để tác động.

Có chăng ngoại lực chỉ là sử dụng một số linh đan diệu dược để tăng nhanh quá trình này.

Có thể thành công khai mở đan điền thì có thể được gọi là cảnh giới Nhị trọng của Nhân Lực cảnh.

Điểm đặc biệt của Nhân Lực cảnh là trong quá trình này đan điền cũng có thể tùy thời tiếp tục mở rộng tùy theo cực hạn mà bản thân có thể chịu đựng.

Tức là sau khi vượt qua Nhân Lực cảnh thì đan điền và kinh mạch sẽ chỉ có thể mở rộng khi bản thân đã vượt qua bình cảnh tiến vào một cảnh giới lớn.

Còn ở Nhân Lực cảnh, nếu tố chất đủ tốt thì đan điền và kinh mạch sẽ tiếp tục mở rộng trong quá trình tu luyện.

Ở Dương Long sau khi cậu đã hoàn thành khai mở đan điền thì tiếp tục sử dụng Khai Dương quyết để bắt đầu hấp thu ngoại khí và tạo thành nội khí.

Quá trình này có thể tùy thời điểm nhanh hay chậm mà kết thúc, bản thân của Dương Long cậu chỉ dùng một ngày đã có thể tự thân vận khí biến ngoại khí thành nội khí tích lũy vào đan điền thẳng tiến vào Nhân Lực cảnh Nhị trọng.

Có thể nói cậu là một nhân tài ngàn năm khó gặp.

Những gia chủ đời cũ của Đình gia, người nhanh nhất cũng mất hơn 3 ngày mới hoàn thành quá trình này, ngay cả Ngay cả Đình Hoàng, ông cũng mất 4 ngày bế quan mới có thể bắt đầu tích trữ nội khí.

Mà để đạt được chức gia chủ Đình gia, thành chủ của Lạc Hồng thành có ai không phải là những thiên tài, có ai không phải là những trọng điểm bồi dưỡng do Hồn Tông đào tạo. Cũng vì điều này Đình Hoàng càng coi trọng Dương Long hơn.

Khi bản thân Tu Thần giả có đủ lĩnh ngộ tự thân để bắt đầu tìm thấy mấu chốt đưa nội khí vận hành tẩy kinh phiệt tùy thì sẽ có thể tiến hành khai thông kinh mạch.

Quá trình này đòi hỏi phải sử dụng thêm một số loại dược vật để bồi bổ thêm. Nếu không dùng dược vật, bản thân khí lực không đủ để dẫn đến kinh mạch không thông, ảnh hưởng rất lớn đến con đường tu luyện sau này.

Cơ bản nhất của Nhân Lực cảnh chính là Tiêu Hóa và Hấp Thu, vì vậy nếu bổ xung càng nhiều dược vật cần thiết thì càng tốt cho bản thân người tu luyện.

Nhưng cũng đòi hỏi Thần giả phải liên tục vận công để tiêu hóa những dược vật này. Nếu diệu dược cung cấp nhưng không kịp thời vận chuyển công pháp để hấp thu thì không những không mang lại chỗ tốt mà còn ngược lại phản tác dụng.

Một khi đã bắt đầu khai mở kinh mạch thì phải hoàn thành nó trong một vòng tuần hoàn, nếu thất bại tương đương với việc sau này chỉ có thể mở rộng những kinh mạch đã khai thông trước đó mà không thể làm lại quá trình khai thông các kinh mạch khác lần nữa.

Có tổng cộng 12 kinh mạch cần được quán thông, trong đó quan trọng nhất là Nhâm mạch và Đốc mạch, 2 kinh mạch này nếu vận hành lưu thông nội khí theo lộ tuyến thì sẽ đi từ Nhâm Mạch thông qua các kinh mạch nhỏ khác để đến Đốc Mạch và sau đó trở lại Nhâm mạch hoàn thành một vòng tuần hoàn.

Cũng chính vì vậy nếu không khai mở được 2 mạch này thì tương đương với việc đã hạn chế vô lượng tiền đồ trong tu đạo của bản thân.

Đồng thời khi luân chuyển từ tích trữ nội khí sang khai thông kinh mạch thành công thì tức là đã có thể được công nhận là Nhân Lực cảnh tam trọng thiên.

Đến lúc quán thông được toàn bộ kì kinh bát mạch thì chính thức đạt đến Nhân lực tam trọng chi cảnh (Nhân Lực cảnh tam trọng thiên Trung cấp).

Vì đặc biệt ở cảnh giới này, cố gắng mở rộng đan điền cùng kinh mạch càng lớn thì càng có lợi. Cũng chính vì điều này các danh môn thường cho môn đệ của họ tu luyện rất kĩ trong giai đoạn này.

Ở nhân lực cảnh, tuy phân biệt là Nhất, Nhị, Và Tam trọng nhưng thực tế thể lực và đan điền cùng kinh mạch sẽ vẫn phát triển đến tối đa khi ở trong giai đoạn này.

Vì vậy trong giới Thần tu, ở giai đoạn Nhân lực nếu chưa cảm thấy áp lực không thể mở rộng thêm kinh mạch hoặc đan điền thì sẽ tiếp tục tu luyện ở Nhân Lực cảnh.

Đồng thời những người có được khả năng tiếp nhận cực hạn đan điền càng cao thì càng được các gia tộc, tông môn trọng điểm bồi dưỡng.

Bồi đan điền càng lớn thì mỗi tầng một cảnh giới lớn đan điền có thể mở rộng theo cấp số nhân. Đó là sự khác biệt của những thiên tài.

Khi đan điền càng lớn, bản thân Thần giả có thể tích trữ lượng lớn nội khí cho bản thân.

Còn kinh mạch càng được quán thông thì nội khí khi vận công sẽ nhanh hơn so với người thường gấp mấy lần, đặc biệt trong chiến đấu đồng cấp hoặc lâu dài với địch nhân sẽ thấy rõ sự mạnh mẽ của điều này.

Nếu như quyết định bỏ gốc lấy ngọn, không tu đến cực hạn bình cảnh đã thăng cấp cảnh giới lớn thì tương lai nhất định sẽ bị hạn chế tiến bộ tu vi vì mà không thể nào thay đổi lại được.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Đạt Cực Hạn

Cảnh giới Nhân Lực tam trọng Đỉnh Phong là khi kinh mạch đã được quán thông, đồng thời lúc này sẽ bắt đầu lĩnh ngộ để sử dụng nội khí và tạo ra kinh lực gây sát thương ra bên ngoài.

Nói thì đơn giản, nhưng có những kẻ không có thiên phú tu luyện thì dù có cả đời cũng chỉ ở giai đoạn luyện thể.

Để đạt được nội khí hoá kinh, điều này hoàn toàn phải dựa vào lĩnh ngộ của bản thân mà không thể thông qua bất kì công pháp, võ kĩ nào.

Có chăng chỉ là tham khảo một số cách vận công từ công pháp để đẩy nhanh lĩnh ngộ của bản thân.

Nhưng điều này lại hoàn toàn không thể làm khó được Dương Long, ngay khi vừa hình thành được nội khí ở đan điền, tức khi vừa đạt Nhân Lực Nhị trọng thì cậu đã bắt được lĩnh ngộ của quá trình hoá kinh lực.

Chỉ là khi đó kinh mạch chưa được khai thông, nội khí không thể đẩy được ra ngoài.

Bởi vậy sau khi đạt Nhân chi tam trọng cảnh, Dương Long cũng chỉ dùng một ngày để củng cố quá trình nội khí hoá kinh của mình. Tiến thẳng vào Nhân chi tam trọng đỉnh phong cảnh giới.

Nhưng từ đó đến nay, đã qua hơn 5 năm, cực hạn bình cảnh ở Nhân Lực cảnh của Dương Long vẫn chưa có dấu hiệu xuất hiện.

Có thể nói đan điền và kinh mạch của Dương Long hiện giờ đã gấp 2 những người bình thường.

Đó là một điều khủng bố mà bất kì ai cũng có thể tưởng tượng được.

Dẫu vậy, Dương Long vẫn chưa bao giờ cùng ai giao thủ. Người khác thì nghĩ cậu là một kẻ nhất gan. Nhưng thực tế chỉ có cậu mới biết lí do vì sao.

Đêm Lạc Long thành bị tấn công đã xảy ra chuyện gì thì Dương Long không biết rõ được, lúc đó cậu còn quá nhỏ để biết được điều này.

Nhưng cậu vẫn nghe người dân trong thành kể lại cha mẹ cậu đã phải hi sinh bản thân để cứu lấy toàn bộ người dân trong thành.

Cũng kể từ đó, cậu được vào phủ của Đình gia và ở lại đó với tư cách một tiểu thị vệ của Cửu tiểu thư Đình Thiên Nhi.

Nhưng sở dĩ cậu được cho phép tiếp cận với Thiên Nhi cũng chính là nhờ hôn ước lúc trước cha mẹ cậu đã định trước đó với Đình phủ.

Đình Hoàng là một người luôn coi trọng nhất chính là lời hứa nên dù cha mẹ của Dương Long đã không còn tại thế, ông vẫn giữ ước hẹn lúc trước giữa 2 nhà.

Đặc biệt hơn là vì ông nhận thấy được tiềm năng của Dương Long.

Hồi tưởng một chút lại chuyện cũ, ông lại nhìn sang 2 tiểu hài bên cạnh và nhỏ giọng.

- Với tư chất của 2 con, ta tin chắc có thể thông qua khảo hạch của Hồn Tông và trở thành môn đệ của tông môn.
- Cố gắng phát huy, Lạc Hồng trấn không phải là tương lai của 2 con, tương lai của 2 con là ở thế giới rộng lớn bên ngoài.

Không đợi 2 đứa trẻ nói gì, ông đã kéo tay của Dương Long lại và đặt lên tay con gái mình.

- Dương Long, hôn ước của 2 nhà Dương – Đình ta sẽ giữ. Nhưng con phải có đủ thực lực để bảo vệ Thiên Nhi, nếu con không đủ khả năng thì ta cũng đành phải tìm cho Thiên Nhi một người khác đủ sức để bảo vệ cho nó. Con hiểu lời ta nói chứ?

Ông nhìn thật sâu vào mắt của Dương Long và nói.

- “Cha.....” Lúc này cô bé Thiên Nhi đã vội vàng giật tay áo của ông.

Còn khuôn mặt non nớt của Dương Long vẫn không biểu hiện ra thêm một chút gì của sợ sệt hay lo lắng, trong đôi mắt của cậu còn có thêm một phần tự tin.

Nhìn sang Thiên Nhi, cậu nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay ngọc nhỏ nhắn của cô bé rồi nhìn thẳng vào mắt của Đình Hoàng và trả lời:

- Bá bá người yên tâm, chỉ cần con còn thì không ai được bắt nạt Thiên Nhi.

Một câu nói đơn giản nhưng sẽ không ai cho rằng đó là một câu nói đùa của tiểu hài tử.

Đặc biệt là với Đình Hoàng, có thể nói ông đã nhìn Dương Long lớn lên, và đây cũng là lần đầu tiên ông nghe được lời hứa từ cậu bé này.

Trên khóe môi ông lúc này đã hiện lên một nụ cười hài lòng. Sâu trong đôi mắt ông còn ánh lên một cái gì đó khó giải thích được.

Còn lúc này cô bé Thiên Nhi bên cạnh cậu khoe miệng đã nở nụ cười thật tươi, còn khuôn mặt thanh tú kia lại thêm một tầng đỏ ửng.

Dẫu 2 người vẫn còn là những tiểu hài, nhưng cả 2 cũng nhận ra được, giữa 2 người họ đã có những sự gắn kết mà không thể tách rời.

- Thôi được rồi, các con cũng về phòng tu luyện đi, 2 ngày sau sẽ có người đón các con đến Hồn Tông, nhớ lấy, đừng làm ta thất vọng. Cố gắng phải đánh bại những đối thủ mạnh hơn các con, đó mới là con đường tu luyện nhanh nhất.

Đưa 2 tay xoa đầu 2 đứa con trẻ đang đứng cạnh mình, Đình Hoàng ôn tồn căn dặn.

Đối với cả 2 đứa trẻ này, ông luôn có lòng tin rất lớn vào bọn chúng. Dương Long thì tính tình trầm tĩnh, nhưng vẫn mang theo cái lạnh lợi, đặc biệt có thiên phú tu luyện cực tốt.

Còn Thiên Nhi thì lại là một cô bé tinh ranh, tuy có thiên phú tu luyện nhưng lại rất lười. Chỉ khi bị Dương Long bắt tu luyện cô bé mới nở lòng ngồi xuống

chuyên tu.

Có thể nói, ngoài Dương Long ra, ngay cả cha nàng Đinh Hoàng cũng không thể sai bảo được nàng.

[

[

Trở lại phòng của mình, Dương Long cho người chuẩn bị nước để tẩy rửa thân thể.

Nhìn qua, căn phòng của Dương Long nằm trong khu vực phía sau của hậu hoa viên Đinh phủ. Phòng tuy không rộng rãi như thư phòng của Đinh Hoàng nhưng nó lại rất ngăn nắp và sạch sẽ.

Ở bên phải gần cửa phòng có đặt một bộ bàn ghế, cũng được làm từ Bằng Thiên mộc, bên trên bàn còn để thêm một bình hoa mẫu đơn, có vẻ như vừa được cắm không lâu.

Bên cạnh còn có một lư hương đang tỏa ra hương thơm nhẹ nhàng, loại hương này được làm từ Thiên Lan hoa, một loại hoa được có tác dụng an thần dưỡng khí.

Nhìn thẳng vào trong là một bức rèm ngăn cách, bên trong là giường ngủ của cậu.

Giường này thì lại được là từ Thanh Dương mộc, một loại gỗ quý có chứa cả Dương thuộc tính, có tác dụng phụ trợ rất tốt cho những người tu luyện công pháp thuộc tính dương như Dương Long.

Có thể nói Đinh phủ tạo một điều kiện tu luyện khá thích hợp với cậu ở nơi này.

Bên trái là một phòng nhỏ được dùng để làm gian nhà tắm, lúc này, ở bên trong bồn tắm đã được người giúp việc của Đinh phủ đổ đầy nước ấm, bên trong còn chứa cả rất nhiều dược vật có ích cho tu luyện.

Chờ mọi người ra ngoài, Dương Long nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại sau đó trượt bỏ tất cả đồ đạc trên người và phi thân vào bồn tắm.

Dòng nước ấm mang theo dược vật thấm vào trái khắp cơ thể mang đến vô tận cảm giác dễ chịu.

Nước tắm này không chỉ đơn giản là loại nước thông thường, mà nó còn kết hợp hơn trăm loại thảo dược để pha chế tạo thành.

Mỗi 7 ngày mới có thể sử dụng một lần, bởi dược vật càng nhiều thì cũng kèm theo tác dụng phụ, nếu sử dụng thường xuyên rất dễ dẫn đến kinh mạch tắc nghẽn, thậm chí có thể gây chấn thương hoặc đứt đoạn kinh mạch.

Những người giúp việc ở đây đều được cử đến để chăm sóc riêng cho Dương Long, nên dù cậu không cần dặn họ cũng có thể tự sắp xếp được thời gian mỗi chu kì tắm với dược vật này.

Dương Long bắt đầu khoan chân, vận chuyển Khai Dương Quyết, cả người ngổl ngáo chìm trong bồn tắm, chỉ còn lộ mỗi cái đầu. Hai tay cậu đặt tại đan điền, vận chuyển thành hình bát quái đồ.

Mạch máu của Dương Long lúc này như những con tiểu xà nổi lên khắp nơi, nhờ Khai Dương Quyết mà dược vật trong bồn tắm lúc này tiêu hao có thể dùng mắt thường để nhìn thấy.

Màu đen ban đầu của bồn dược vật bây giờ đã tiêu thất gần hết chỉ còn màu xám.

Cả người cậu lúc này như một Nhật quang thu nhỏ, nội khí từ cơ thể tỏa ra nhiệt độ còn cao hơn cả nước ấm trong bồn.

Nước bắt đầu sôi lên, thậm chí có thể thấy hơi nước bốc hơi biến cả căn phòng như trở thành một phòng xông hơi cao cấp.

Lúc này, dược vật được Khai Dương Quyết hấp thu và tinh luyện trở thành một nguồn năng lượng vô cùng tinh thuần tiến vào cơ thể, len lỏi khắp các kinh mạch, huyết nhục.

Phần còn của tinh thuần năng lượng tiến thẳng vào đan điền bắt đầu tiếp tục quá trình cải tạo và mở rộng đan điền của Dương Long.

Bất chợt một cảm giác lân lân khó tả đánh thẳng vào đầu Dương Long, đan điền lúc này bắt đầu dậy sóng, nguồn nội khí tích trữ bấy lâu nay kết hợp với năng lượng vừa được hấp thu như muốn nhảy ra khỏi đan điền của cậu, liên tục sôi lên trong đan điền.

Còn biểu cảm của Dương Long lúc này không những không sợ sệt mà còn hiện ra một nụ cười trên khuôn mặt. Đúng vậy, cậu đang vui mừng, bởi dấu hiệu này chính là dấu hiệu của việc Dương Long sắp chính thức đạt được cực hạn đan điền của bản thân.

Ở Dương Long, cậu đã tu luyện ở cảnh giới này hơn 5 năm, trước khi bố mẹ cậu qua đời. Cho đến hôm nay thì đan điền của cậu mới có dấu hiệu đạt cực hạn.

Có thể nói, thường ngày cậu vẫn rất lo lắng, vì nếu cả đời này đan điền không đạt cực hạn thì cậu làm sao an tâm để buông bỏ cảnh giới hoàn mỹ mà đột

phá vào Thiên Khí cảnh.

Đối với cậu, đột phá cực hạn cảnh giới còn quan trọng hơn cả việc có thêm một công pháp thiên cấp.

Bởi cậu tin rằng, một ngày nào đó cậu sẽ có thể bằng vào nỗ lực của chính bản thân mà sang tạo ra công pháp dành riêng cho mình. Đó mới là lí tưởng tu đạo của Dương Long.

Một tiếng “tách” thanh thúy vang lên, đan điền của Dương Long lúc này như một thái dương thực sự, cả đan điền sáng chói trong nội thể.

Đột phá Cực Hạn.

Một tầng tạp chất từ đan điền theo kinh mạch thải ra ngoài. Bồn được vật vừa biến thành trong suốt vì được vật đã được hấp thu hết lúc này vì những tạp chất của Dương Long thải ra mà lại ngay lập tức biến thành màu đen như bùn.

Có thể thấy lần đột phá này, nội thể đan điền, kinh mạch của Dương Long hầu như đã hoàn toàn được tẩy rửa.

Dùng sức giải tỏa hết sự ràng buộc vô hình sau đột phá trong cơ thể, một nguồn năng lượng cuồng bạo mang hơi thở nóng bỏng từ nội thể Dương Long toát ra bên ngoài.

Ngay lập tức cả bồn nước tắm tách ra bay vạc ra khắp xung quanh, nhưng nước trong thùng chưa kịp rơi xuống đất đã bị hơi nóng từ nội khí của Dương Long làm cho bốc hơi nhanh chóng.

Nghe được đồng tỉnh lớn này, 2-3 người giúp việc vội vã chạy vào, trên tay còn mang theo trường thương, bảo đao.

Vừa chạy vừa hô lớn: “Kẻ nào, kẻ nào to gan dám vào Đình phủ tấn công Dương thiếu gia”.

Chạy vào là một đại hán thân cao 2 thước, tay đang xách một thanh đao to như đao chặt thịt lợn.

Bên cạnh là 2 tiểu thị nữ một người cầm một trường thương, người còn lại cầm một thanh kiếm sáng loáng.

Lúc này khuôn mặt của 2 tiểu thị nữ có vẻ lạ, bất giác đỏ lên, ngay lập tức quay mặt ra ngoài.

Còn vị tráng hán thì ngó ngang ngó dọc để tìm kẻ đột nhập.

- Minh thúc, ngài không cần phải khẩn trương vậy a.

Lúc này Dương Long đang trong tình trạng thân thể không mảnh vải che thân, 2 tay lúc này đang giữ cái gáo nước để che đi bộ phận hạ thể. Trên khuôn mặt thì ửng hồng một vẻ bất đắc dĩ.

Có thể không bất đắc dĩ sao, nhìn 2 tiểu thị nữ vừa vào đã phải quay mặt đi ra thì đủ biết tình cảnh của hắn bây giờ đáng vui hay đáng buồn rồi.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Họ Chưa Chết

- Thiếu gia, vừa rồi là chuyện gì? ta nghe có tiếng động lớn, có phải có kẻ nào muốn gây bất lợi cho cậu không?

- Hừ! Thật to gan, ngay cả thiếu gia của lão tử cũng dám động vào.

Trán niên to cao này gọi là Minh Đường. Vừa nói, hắn vừa hươ hươ cái đao bầu to tướng của hắn ra trước.

Minh Đường thực chất là người hầu của cha Dương Long.

Nghe nói, năm đó hắn bị yêu tộc truy sát, may mắn gặp được cha của Dương Long, không những được cứu thoát mà còn được ông sử dụng lượng lớn “Thiên khí” của bản thân để chữa lành vết thương rất nặng tại vị trí tim.

Cũng từ đó hắn đã theo cha của Dương Long cho đến tận bây giờ, trở thành người đáng tin cậy nhất của Dương gia.

Bề ngoài, Minh Đường là một tráng hán tầm 50 tuổi, tu vi của hắn lúc này cũng được xem là một cao thủ Phá Thần Cảnh.

Cả người hấn có vẻ rất đồ sộ, những bắp thịt săn chắc với làn da hơi ngăm đen làm cho người khác khi nhìn vào hấn có vẻ tự giác không đánh mà run.

Lúc này trên người lão Minh mặc một chiếc áo mặc chéo qua một nửa vai, để lộ ra một nửa bên vai còn lại.

Trên vai trần này còn để lộ một vết sẹo lớn chạy dài từ vai xuống tận vị trí trái tim.

Đây có lẽ là vết thương sau lần thập tử nhất sinh được Dương Nhân, cha của Dương Long cứu vớt mà để lại.

Cái quần rộng thùng thình của hấn lúc này đang bay lất phất như tạo hình của một vị anh hùng cứu vớt muôn dân.

Còn trên khuôn mặt của Lão Minh thì hơi nhăn lại nhìn Dương Long, có vẻ rất long lắng cho sự an nguy của cậu khi động tĩnh lớn xảy ra vừa nãy.

Nhìn thấy vẻ mặt tuy không được hiền lành nhưng lại rất chân thật của Minh Đường, bất giác Dương Long cảm thấy thật ấm áp.

Đã rất lâu rồi cậu mới thấy sự lo lắng như vậy đến từ Minh Đường, có thể nói Minh Đường hiện tại là người thân duy nhất của cậu ở tại Đình gia này.

Kìm nén lại cảm xúc trong lòng, Dương Long nhìn Đường Minh lắc đầu thở dài, nói:

- Minh thúc, ngài làm gì mà cuống cả lên vậy, ta vẫn bình an mà.

- Vừa rồi chỉ là sự cố trong lúc ta luyện công, không vấn đề gì, không vấn đề gì.

Vừa nói cậu vừa nhìn quanh nhà tầm một lượt. Vừa rồi đột phá, động tĩnh tương đối lớn, không chỉ bốn tám bị vỡ ra văng khắp nơi, ngay cả một góc tường cũng đã vỡ ra tạo thành một khoản trống trải.

Lúc này có vài tiểu thị nữ của Đình phủ đi ngang qua, vừa nhìn qua lỗ hổng thì bất gặp ngay bộ dạng của Dương Long đang đứng ở nơi đó.

Người thì hơi khom, 2 chân thì khép lại, tay thì cầm gáo nước để che phía trước hạ thân, tay còn lại thì bùm ở phía sau.

Thấy cảnh này mấy tiểu thị nữ kia vội vàng quay mặt đi, bước chân nhanh hơn gấp đôi bình thường, trên miệng đỏ kia còn kèm theo nụ cười khúc khích.

Lúc này Dương Long chỉ muốn tìm cái lỗ chui xuống cho nhanh. Vội nhìn sang Minh Đường với ánh mắt cầu khẩn.

Lúc này, có vẻ Minh Đường hấn cũng nhận ra có điều không đúng nên vội vàng âm ờ quay ra ngoài đóng cửa phòng lại, trước khi đi còn không quên kèm theo nụ cười hắc hắc.

Lúc này trong phòng chỉ còn mình Dương Long, vội vớ lấy đồng quần áo đã gấp sẵn trên giường mặc vào.

Sửa soạn chỉnh trang đầu vào đây lúc này cậu mới mở cửa phòng đi ra.

Không đợi cậu nhắc, 2 tiểu thị nữ ban nãy lúc này mặc vẫn còn đỏ ửng vội gọi một số gia đình khác đi vào dọn dẹp lại đồng hồ độn trong phòng.

- Thiếu gia, chuyện vừa rồi là việc gì a.

- Ngài làm ta thiếu chút nữa lật tung cả phủ đệ này để tìm ra kẻ dám gây bất lợi cho người.

Lúc này, Minh Đường đã trở lại với vẻ mặt dữ tợn vốn có của mình, nhưng ánh mắt lại nhìn Dương Long một cách triều mến.

Có thể nói, từ ngày cha mẹ của cậu mất, Minh Đường là người tận tình nhất chăm sóc Dương Long.

Dù rằng, Dương Long đã từng cho phép hấn rời đi, nhưng lão nhất quyết một lòng đi theo Dương Long từ lúc cậu chỉ là một tiểu hài 7 tuổi cho đến tận bây giờ.

Vì vậy trong lòng của Dương Long tuy chưa từng nói ra, nhưng địa vị của Minh Đường trong lòng cậu không khác mấy cha của mình.

Ho khan một tiếng, lúc này Dương Long mới thuật lại một lượt việc mình đã thành công đột phá vào cực hạn của cảnh giới Nhân Lực cảnh.

Đặc điểm để nhận biết quá trình cực hạn này rất dễ dàng, chỉ cần thử vận công để tiến hành một lượt tẩy rửa, mở rộng đan điền sẽ lập tức bị công pháp phản phệ.

Thường thì chỉ đau nhẹ cả người, nhưng có trường hợp nặng có thể dẫn đến chấn vỡ đan điền, cả đời trở thành phế nhân.

Nhưng những trường hợp này rất khó xảy ra. Với Dương Long cậu chỉ thấy hơi ê ẩm ở khắp các kinh mạch, còn đan điền thì chỉ hơi nóng.

Nhưng dẫu vậy, Dương Long cũng không cố để thử phá vỡ cực hạn này.

Từ cổ chí kim, người có ý định phá vỡ cực hạn đan điền lần 2 rất nhiều, nhưng tất cả những kẻ này hoặc trở thành phế nhân, hoặc vì phản phệ mà chết thì chưa có ai thành công.

Còn lúc này trên mặt của Minh Đường đã biến mất sự dữ tợn, mà thay vào đó là một sự vui mừng.

Dương Long đã ở cảnh giới này hơn 5 năm, điều này lão tất nhiên hiểu rõ. Nhiều khi lão Minh còn có suy nghĩ, liệu rằng có phải Dương Long có phải cả đời cũng không đạt cực hạn không!

Ngay cả vị Hồn Thần, người sáng lập Hồn Tông cũng chỉ dùng hơn 3 năm để đạt cực hạn Nhân Lực cảnh.

Còn Dương Long thì sao, bao nhiêu tài nguyên tu luyện đổ vào người cậu cứ như chảy vào đồng không đáy.

Bảo sao bây giờ hắn không cảm thấy vui mừng.

Với tu vi Phá Thần của hắn, hắn hoàn toàn có thể nhìn ra sự thay đổi của Dương Long bây giờ.

Nhưng cũng bởi vì quan tâm quá dẫn đến tâm loạn, nên lão mới không nhìn ra được huyền bí bên trong.

Kéo Dương Long lại một mái hiên gần phòng của cậu, lão sử dụng thần thức của mình để kiểm tra một lượt lại đan điền của Dương Long.

Vì là người thân thích, nên Dương Long cũng không hề ngăn cản lão làm điều này. Để mặc Lão Minh xâm nhập vào đan điền của cậu.

Nếu là ngoại nhân, việc xâm nhập vào bên trong đan điền này rất nguy hiểm, bởi nếu không chống cự kịp thời, kẻ khác có thể sử dụng tinh thần lực để phá hủy đan điền bất cứ lúc nào.

Bất chợt Lão Minh hắt kinh hô một tiếng, vội hít vào 1 ngụm khí lạnh, nhìn Dương Long như nhìn một con quái vật.

- Trời ạ. Thiếu gia, đan điền của ngài có thể ngang bằng ta lúc đạt Tinh Thần cảnh a.

- 2 cảnh giới lớn, trời ạ. Đây là cái nhận được sau hơn 5 năm cực hạn Nhân Lực cảnh a.

Lúc này biểu tình trên mặt hắn thật khiến người ta không nhìn được cười.

Dương Long cũng không nói gì, chỉ âm ờ cho qua. Tranh thủ lúc này vừa đột phá cực hạn, cậu thử nhắm mắt lại lần nữa cảm nhận thân thể một lượt.

Đúng như Minh Đường nói, đan điền của Dương Long lúc này lớn hơn trước khi đột phá rất nhiều. Có thể nói là mở rộng thêm gấp đôi so với lúc trước.

Ngay cả kinh mạch lúc này cũng lưu thông nội khí nhanh hơn gấp mấy lần.

Mở mắt ra, thở ra một hơi, mang theo một nụ cười nhẹ. Còn đối diện cậu lúc này, Minh Đường vẫn còn nhìn cậu ngơ ngác.

Một lúc sau hắn mới hoàn hồn lại.

- Thiếu gia, có phải sắp tới phải tham dự Hồn Tông chiêu sinh không.

Đối với việc Hồn Tông chiêu sinh cũng không phải bí mật gì, nên Lão Minh hiển nhiên biết.

- Ủ! Ta cũng đang tính báo thức biết việc này.

- Thúc thây... ta có nên đi Hồn Tông để tìm nguyên nhân 5 năm trước họ cứu viện chậm trễ không?

Nhìn thẳng vào mắt Minh Đường, Dương Long đề cập đến vấn đề mà hắn đang băn khoăn.

Lúc này, Minh Đường cũng lâm vào trầm tư. Một lúc sau hắn mới mở miệng.

- Thiếu gia, lúc trước Lão gia và Phu nhân mất, đối với việc này Hồn Tông cũng có giải thích rằng việc quân của họ bị tập kích ở trên đường tiếp viện.

- Việc này, ta cho rằng họ nói thật. Nhưng có một việc ta phải cho ngài biết.

- Sở dĩ Lão gia và Phu nhân bị người ta đồn là tử trận ta lại không tin vào điều này.

Vừa nói, ông vừa sờ vào vết thương trên người của mình rồi như đang nhớ lại điều gì đó.

Nghe được điều ông nói, Dương Long bất giác cả người căng thẳng. Cổ trúnh vừa định mở miệng thì Minh Đường lại nói tiếp.

- Đêm đó tuy ta được lệnh của Lão gia ở lại phủ để bảo vệ cậu. Nhưng dù vậy ta vẫn có thể khẳng định rằng Lão gia có lẽ vẫn chưa chết.

- Có lẽ người khác sẽ không dám đoán bừa việc này. Nhưng cậu nên nhớ trên người của ta được Lão gia sử dụng Thần Nhân cùng Thiên khí để chữa trị, giữ lại tánh mạng cho ta.

- Nếu Lão gia xảy ra chuyện gì, tuy ta sẽ không phải chết bất đắc kỳ tử nhưng vẫn sẽ ảnh hưởng trở lại vết thương cũ. Nhẹ thì phế nửa người, nặng thì mất cả tu vi.

- Nhưng hiện tại cậu thấy đây. Ta vẫn bình an vô sự. Trước đây vì cậu còn quá nhỏ, ta sợ cậu kích động mà làm điều xằng bậy. Nhưng hôm nay ta phải nói cậu biết điều này để sau khi cậu rời khỏi đây có thể cố gắng tìm hiểu những bí mật bên trong về việc Lão gia và Phu nhân mất tích.

Nói đến đây, đôi mắt của Minh Đường đã đỏ hoe. Khuôn mặt dữ tợn vốn có bây giờ lại nhắm nhúm như sắp khóc.

Có thể thấy tình cảm mà ông giành cho Dương gia, cho ân nhân cứu mạng của mình là lớn như thế nào.

Còn Dương Long bây giờ cậu không thể nén đi xúc động của mình, 2 tay cậu siết chặt đến chảy cả máu.

Đôi mắt biến thành màu đỏ, nước mắt bất giác rơi xuống trên khuôn mặt non nớt của cậu bé 13 tuổi.

Trên miệng cậu lúc này thì đang mấp máy như muốn nói điều gì đó.

Đúng lúc này một tiếng gọi lớn nhí nhánh vang lên.

- Long ca, Long ca, ra ngoài chơi với muội đi.

Bên ngoài là tiếng gọi của Thiên Nhi, lúc này cô bé đã đổi cho mình một bộ váy xanh, đôi hài nhỏ màu trắng trên đôi bàn chân nhỏ của cô bé đang thoăn thoắt chạy đến.

Vội lau đi giọt nước mắt, cố gắng kìm nén xúc động của bản thân.

Còn không quên nháy mắt với Minh Đường một cái, lão hiểu ý gật gật rồi đứng dậy đi vào chỉ huy những người khác sửa lại căn phòng đã bị phá nát một góc.

- Muội suốt ngày không lo tu luyện chỉ ham chơi, không sợ bị cha muội cấm không cho gặp huynh như lần trước à?

Nhìn Thiên Nhi đang vui vẻ chạy vào mái hiên, xúc động lúc trước bây giờ cũng đã vơi bớt.

Nhưng không phải là mất đi, chỉ là giấu ở sâu hơn trong lòng.

- Muội còn sợ sao, huynh không nghe vừa nãy cha muội bảo huynh sau này khi đến Hồn Tông phải chăm sóc muội à?

Vừa bước vào mái hiên, Thiên Nhi đã cầm lấy tay của Dương Long vừa lắc qua lắc lại vừa nói.

Bất giác nhìn thấy 2 tròng mắt của Dương Long lúc này vẫn còn đỏ làm cho cô bé cảm thấy lung tung.

Vội vàng đưa 2 tay lên sờ vào má của Dương Long, khuôn mặt thì lại mang vẻ lo lắng vừa hỏi.

- Huynh bị gì vậy, không phải nghe muội nói huynh vui quá nên khóc chứ?. Hay là huynh không muốn chăm sóc muội?

Nghĩ đến điều gì đó, bất chợt đôi mắt của Thiên Nhi cũng chợt đỏ hoe.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Tam Vương Ác Bá (hạ)

- Này, Thiên Nhi, muội nghĩ đi đâu vậy. Huynh đang rất ổn, nào có suy nghĩ bỏ rơi muội chứ.

Nhìn vẻ mặt đang nhăn nhó rom róm nước mắt của cô bé, Dương Long cũng chỉ còn biết véo vào 2 cái má hồng hào của cô nàng.

Vừa dùng tay xoay tròn 2 má, hành động này có lẽ đã quen thuộc của cả 2, nên lúc này trên khuôn mặt của Thiên Nhi đã hiện lên một nét cười.

Vừa thút thít vừa ôm chặt lấy Dương Long nói:

- Nhớ đấy, huynh không được bỏ rơi muội, đi đâu cũng phải dẫn muội theo. Rõ chưa?

Không đợi Dương Long trả lời, cô đã kéo tay của cậu chạy ra ngoài.

- Này, muội lại tính dẫn huynh đi đâu vậy?

Thấy hành động của cô bé, bất đắc dĩ Dương Long phải lên tiếng hỏi.

- Huynh làm muội giận, muội muốn ăn gà nướng, huynh phải nướng cho muội ăn mới được...

Thiên Nhi vẫn không quay mặt lại, vừa kéo Dương Long đi vừa nói lớn.

- Được rồi, được rồi, muội muốn ăn gì huynh cũng làm.

Tuy chỉ mới 13 tuổi nhưng có thể nói Dương Long đã được truyền thụ lại khả năng nấu nướng cực kì ngon từ mẹ của cậu.

Mẹ của cậu từng kể lại, lúc trước cha cậu cũng vì ăn được thức ăn của mẹ cậu nấu một lần, kể từ đó ông ấy bắt đầu theo đuổi mẹ của Dương Long.

Phải hơn 3 năm sau bà mới cho Dương Nhân cơ hội, và sau đó hơn một năm sau cả 2 đã kết hôn và có Dương Long bây giờ.

Ngay từ khi còn bé, Dương Long đã được mẹ cậu hướng dẫn ghi nhớ rất nhiều công thức để nấu nướng, bà còn nói vui rằng “Nếu lỡ con bôn ba bên ngoài thì cũng không lo bị ốm”.

Tuy khi đó Dương Long chỉ mới hơn 5-6 tuổi nhưng đã có trí nhớ siêu việt hơn người, công với những năm nay luôn chiều chuộng, thường xuyên nấu ăn riêng cho Thiên Nhi nên tay nghề nấu nướng của cậu đã tiến bộ rất lớn.

- Đi thôi, chúng ta ra chợ mua đồ ra bãi đá sông Lạc Hà nấu, muội không thích những đồ chuẩn bị sẵn trong phủ, chẳng có tý nị vị nào.

Cái miệng đỏ chúm chím của cô bé vừa nói vừa quay lại nháy mắt với Dương Long.

Dù đã ở bên nhau thời gian khá dài nhưng cái ánh mắt quyến rũ, đôi mi cong vút cùng với khuôn mặt khả ái, làn da ngọc trắng nõn nà kia vẫn làm tim của Dương Long đập nhanh hơn vài nhịp.

Dù gì cái độ tuổi của cậu cũng đã bắt đầu phát triển một vài “vị trí” rồi a.

Thấy khuôn mặt của Dương Long bắt gặp đỏ lên, Thiên Nhi lại tò mò hỏi:

- Này, huynh nghĩ gì mà mặt đỏ lên đấy, huynh đang nghĩ gì bậy bạ đúng không?.

Vừa nói cô vừa dùng tay véo mạnh vào hông của Dương Long.

- Hà... sao da huynh cứng như thiết bì vậy? Này, nói cho muội biết, huynh tu luyện tà môn công pháp gì đúng không?.

Lúc này, cô bé Thiên Nhi lại ra dáng một bà cụ non đang quần giáo tiểu hài tử của mình.

Hai tay cô nâng chông ở bên hông, khuôn mặt hồng đào thì hơi héch lên nhìn Dương Long.

Nghe cô nói vậy, Dương Long phì cười một cái, dùng tay cốc nhẹ vào cái trán nhỏ nhắn tron lán của cô nàng.

- Này, Đinh Thiên Nhi, đầu của muội chứa gì mà toàn nghĩ linh tinh vậy. Khi thì bảo huynh không quan tâm muội, lúc thì bảo huynh tu tà công.

- Có tà công nào có thể khiến da con người trở thành cứng rắn như Thiết Bì sao.

Vừa nói cậu vừa dùng ánh mắt về thắc mắc nhìn Thiên Nhi.

Còn Thiên Nhi lúc này cũng ra vẻ đăm chiêu nghĩ ngợi. Mọi lúc sau miệng mới mấp máy phản ứng.

- Cũng đúng, cha muội bảo những công pháp tu luyện thân thể cũng có thể khiến da thịt, cốt nhục của bản thân người luyện cứng như tinh cương.

- Nhưng bản môn tà đạo hình như không có công pháp nào như vậy a!!!

Tự cuối đầu suy diễn một hồi, lúc này cô nàng bất chợt ngược thẳng dậy, nhìn thẳng vào mắt Dương Long ánh mắt nghi hoặc.

- Này, huynh giấu muội chuyện gì đúng không.

- Vừa hôm qua cả người huynh cũng không có khí lực tốt như này. Không phải huynh đột phá lên Thiên Khí cảnh rồi đấy chứ? Này, huynh ngốc à? không đạt cực hạn của bản thân sẽ hạn chế tiền đồ của bản thân huynh đấy!

Vừa nói cô vừa dùng tay nắm mạnh vào ngực của Dương Long. Vì sợ bản tay của Thiên Nhi bị thương nên Dương Long cũng không vận khí để tăng cường độ thân thể.

Đánh vài cái cô mới dừng lại nhìn Dương Long chờ đợi câu trả lời.

- Được rồi, muội lại nghỉ vậy, huynh chỉ là vừa đột phá cực hạn Nhân Lực cảnh thôi, muội vừa vào đã kéo huynh ra đây, có cho huynh thời gian để thông báo với muội đâu.

Lúc này Dương Long nhìn Thiên Nhi với đôi mắt đáng thương.

Nhưng còn Thiên Nhi lúc này lại nhảy cẫng lên, bá vào cổ Dương Long la lớn.

- Huynh nói thật sao, trời ơi, này là chuyện vui nhất hôm nay của muội đấy.

- Đi thôi, chúng ta đi ăn mừng, huynh phải nướng thêm cho muội nhiều món để ăn mừng huynh đột phá.

Vừa nói cô vừa buông cổ Dương Long ra, có vẻ như nhận ra có hơi quá lố nên khuôn mặt của cô lúc này đã đỏ cả 2 bên gò má.

Dương Long chẳng biết nói gì, chỉ xoa đầu nàng một cái rồi cầm lấy tay cô bé dắt ra khỏi Đình phủ.

- Đi thôi, huynh nghĩ muội phải cầm tinh con lợn mới đúng, hahaha.

Vừa nói xong cậu đã buông tay Thiên Nhi ra vội chạy nhanh về phía trước.

- Này, Dương Long, huynh muốn chết phải không? Dám gọi ta là heo, đừng để ta bắt được huynh.

Vừa đi, cả 2 vừa cười đùa rộn cả lên.

Lúc này, ở bên cạnh một hồ nước cách vị trí nói chuyện của 2 người họ không xa là Đình Hoàng, bên cạnh ông còn một người khác với tướng người mập mạp.

Lão béo này là quản gia của Đình gia. Thường gọi ông là Thiên Tứ.

Tuy là quản gia nhưng tu vi của ông cũng đạt Phá Thần cảnh đỉnh phong, nếu có thể gặp cơ duyên để tìm hiểu, lĩnh ngộ đại đạo thì ông có thể đột phát Thiên Tinh cảnh bất kì lúc nào.

Trên khuôn mặt của lão lúc này cũng là một mảnh âm trầm, cả 2 đều đang suy nghĩ điều gì đó.

Một lúc sau, Thiên Tứ mới mở miệng:

- Lão gia, ngài thấy tiểu tử Dương Long này tương lai có thể trở thành trợ lực cho đại nghiệp của Đình gia ta không?

Vừa nói lão vừa hơi khom người, nhưng có thể nhìn thấy ánh mắt của lão vẫn sáng lên khi đối mặt với Đình Hoàng, mà không hề có cái gì khoản cách thân phận tôi tớ.

- Một nằm giống tốt, có thể hay không thì cũng phải xem chúng ta có thể thuần nó được hay không. Càng là thiên kiều chi tử thì càng khó để nắm bắt nó, nhưng một khi đã nắm bắt được thì mọi thứ đều đáng giá.

- Và lại cái ta quan tâm không phải là ngộ tính của nó, mà cái ta quan tâm là sức mạnh thần bí đang ẩn chứa trên người nó.

Vừa nói, Đình Hoàng vừa quay về phía của Thiên Tứ và chỉ chỉ vào đầu mình.

Lão Thiên lúc này dường như đã hiểu ý vội vàng khom người, sau đó lui đi không nói gì nữa.

Lúc này xung quanh chỉ còn Đình Hoàng, ông chỉ thở dài một tiếng rồi buộc miệng:

- Hành sự tại nhân, thành sự tại Thiên a, phải xem lão Thiên đứng về phe ai rồi...

[

[

Lúc này Dương Long cùng Thiên Nhi đã ra khỏi Đình phủ và bước về khu chợ của Lạc Hồng thành.

Khu chợ này nằm ở phía đông của thành Lạc Hồng. Được chia làm rất nhiều khu vực quan trọng khác nhau, không chỉ có những đồ ăn thức uống, từ các loại siro, trà sữa từ vạn năm trước lưu lạc đến tận bây giờ, cho đến những loại kì trân, dị thực của thời đại tu Thần hiện tại.

Tổng diện tích của khu chợ này có thể lên đến hơn 1 dặm*

(*) Một dặm = 1,609344 km

Chợ được chia làm 4 khu vực

Bên ngoài nhìn vào là những dãy hàng quán san sát nhau, cổng chợ được xây cao hơn 10m, 2 bên còn có lính gác canh giữ, phòng ngừa những việc tranh chấp thường xuyên xảy ra trong chợ.

Từ cổng chợ đi vào sẽ là khu vực bán các loại khoáng sản, tài nguyên dùng để chế tạo Bảo Thần khí.

Bảo Thần khí là tên gọi chung cho các loại vũ khí tiên tiến nhất của Thần Cảnh đại lục.

Được tạo thành từ những khoáng thạch, kim thiết khác nhau sau đó đúc thành hình dạng ban đầu của Bảo cụ khí.

Thông qua việc khắc trận pháp để tiến hành gia cố sức mạnh cho từng loại Bảo cụ.

Tùy thuộc vào từng công dụng của mỗi loại Bảo cụ khác nhau mà sẽ khắc các pháp trận khác nhau.

Từ gây sát thương cận chiến đến sát thương tầm xa, từ loại đơn mục tiêu đến loại tấn công diện rộng. Bên cạnh Bảo cụ tấn công, còn có Bảo cụ phòng ngự.

Những bảo cụ này cũng được chia theo cảnh giới của người sử dụng, từ Nhân Lực cụ cho đến Thiên Tôn Bảo cụ.

Sử dụng Bảo cụ cũng rất dễ dàng, có thể truyền Nội khí để kích phát các chức năng của Bảo Cụ, một số bảo cụ còn có thể sử dụng thông qua tinh thần lực.

Nhưng những bảo cụ này đều thuộc xếp vào loại bảo cụ cao cấp.

Vì phải đạt đến cảnh giới thứ 3 của Tu Thần giả là Tinh Lực cảnh thì mới có thể tạo thành “Thần thức đan” lúc này mới có thể sử dụng tinh thần lực.

Chính vì điều này nên những Bảo Cụ sử dụng tinh thần lực để điều khiển đều không thấp hơn cấp Tinh Lực cảnh.

Nhưng những Tinh Thần cụ ở cảnh giới Tinh Lực thường chỉ mang thiên hướng kiểm tra, đo lường cường độ một số bộ phận trong thân thể, hoặc có thể khuyếch trương khả năng bao quát khi sử dụng tinh thần lực.

Còn về khả năng tấn công hoặc phòng thủ vẫn là sử dụng Nội khí bảo cụ vẫn tốt hơn ở giai đoạn này.

Nếu sử dụng Bảo Cụ cao cấp hơn so với cảnh giới thường thì sẽ không đủ nội khí dự trữ để đưa vào kích hoạt Bảo cụ, đến lúc đó cơ thể không còn nội khí thì chỉ có đường nạp mạng vào tay địch.

Trừ một vài thiên kiêu có đan điền đạt cực hạn, mở rộng cực lớn mới có thể vượt cấp sử dụng Bảo cụ. Dương Long có thể được xem là một trong số những thiên kiêu đó.

Ngoài việc khắc trận pháp ra, Bảo cụ còn cần được bổ xung năng lượng đặc biệt khác.

Ở các loại bảo cụ của Nhân tộc thường thì sẽ sử dụng Tụ Dương Quan để bổ xung vào Bảo khí, bởi vì kẻ thù nguy hiểm nhất của Nhân tộc xuất phát từ ma vực.

Mà những ma tộc này kiêng kỵ nhất chính là Thái Dương lực.

Vì vậy những bảo cụ khí của Nhân Tộc thường sẽ liên quan đến Thái Dương lực này.

Một số Bảo cụ đặc biệt có thể lặc ấn chiêu thức của cường giả, hoặc thần hồn của yêu thú cao cấp, hoặc thậm chí là ma khí của ma giới.

Đối diện với thương hội kim thiết bên này là Bảo Khí hội ở phía đối diện.

Cả 2 thương hội này đều là một trong những kẻ giàu có nhất của toàn đại lục Thần Cảnh.

Ở Lạc Hồng thành này cũng chỉ là một trong những chi nhánh nhỏ của cả 2 thương hội.

Đi vào khu vực tiếp theo thì là Địa bàn của Đan Tông. Tuy được gọi là Đan Tông nhưng những đan sư này lại không tranh chấp với bất kì tông môn nào khác.

Họ còn được sử dụng bảo vệ đặc biệt từ khắp nơi trên đại lục, bao gồm cả Nhân tộc và yêu tộc.

Chỉ cần ai có yêu cầu về đan dược thì phải thông qua Đan Tông này.

Từng có một vài kẻ ở một tông môn tương đối có tiếng nói trong giới Thần tu, nhưng bản thân họ có thể nói là tu luyện tà công, được người đời đánh đồng với những người của ma giới, đột nhập vào Đan Tông để cướp đoạt bảo đan, kết quả bị phát hiện rồi xảy ra chiến đấu.

Cuối cùng, một vị Đan Tôn Thiên cấp chẳng may bị tử trận, vấy lên sự phẫn nộ của Đan Tông.

Ngay sau đó một ngày, Đan Tông đã tập hợp được rất nhiều môn phái khác nhau đến trợ giúp, những môn phái này đều từng cầu đan dược từ Đan Tông.

Ngay sau đó, tà môn kia đã toàn môn bị diệt. Kể từ đó cũng răn đe những kẻ muốn đánh chủ ý đến đan dược ở Đan Tông.

Đối với đan tông thực lực của họ chính là khả năng triệu tập cường giả từ các mối quan hệ của bọn họ, đó mà một nguồn trợ lực khổng lồ giúp Đan Tông đứng vững ở Thần Cảnh đại lục này.

Yêu cầu để trở thành luyện đan sư cũng rất cao, đặc biệt phải có tinh thần lực cực kì cường đại và kĩ năng thiên phú đạt được khi tiến vào Nhân Hồn cảnh phải là hòa thuộc tính.

Đồng thời công pháp tu luyện cũng phải là hệ hỏa, còn có yêu cầu rất cao về khống hỏa thông qua tinh thần lực.

Vì vậy đây cũng là một trong những khó khăn lớn với những người tuy yêu thích nhưng lại sinh ra kỹ năng thiên phú không phù hợp để theo luyện đan thuật.

Một số kẻ dẫu là đỉnh cao trong tinh thần lực cường đại, nhưng không có thiên phú hỏa thuộc tính thì cũng không đạt yêu cầu để nhận vào luyện đan sư.

Vì vậy những người muốn gia nhập, trở thành môn đệ của Đan Tông ít nhất tu vi phải đạt đến Nhân Hồn cảnh, và có kỹ năng thiên phú hệ hỏa mới được vượt qua vòng khảo hạch đầu tiên.

Còn nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Tam Vương Ác Bá (Trung)

Đi sâu vào khu vực trong cùng là khu vực ăn uống.

Ở đây các nhà hàng cao cấp được mở ra đông nghẹt, bên cạnh đó còn có cả các dịch vụ vui chơi đủ thể loại, từ các trò chơi tiêu khiển, cá cược, cờ bạc, thi đấu Thần đài...

Ở mỗi nhà hàng nơi này đều được giám sát bởi Giám Quan Bảo cụ.

Nghe nói, bảo cụ này tiền thân của nó đã có cách đây từ vạn năm trước.

Khi đó con người sử dụng một loại năng lượng được gọi là điện năng để điều khiển bảo cụ này ghi lại mọi hình ảnh của con người trong một khu vực nhất định.

Nhưng từ sau thời kì biến đổi của lục địa, loại năng lượng có tên điện năng kia cũng không thể sử dụng được nữa.

Chỉ cần ai tạo ra loại năng lượng này, ngay lập tức sẽ kích phát nổ bạo trong phạm vi lớn.

Có thể ngang với sát thương toàn lực của cường giả Phá Thần cảnh.

Vì vậy điện năng cũng biến mất khỏi sự nghiên cứu của tam giới.

Lúc này, Dương Long cùng Thiên Nhi đang nắm tay nhau đi thẳng đến khu vực bán đồ tươi sống.

Thiên Nhi nâng nặc đôi ăn gà nướng nên cũng chỉ có nơi này có bán loại Bạch Long Kê ngon nhất trong các loại gà ở Thần Cảnh đại lục này.

Sở dĩ loại gà này có tên Bạch Long Kê bởi tất cả chúng đều có bộ lông màu trắng. Bên cạnh đó chân của nó không có 3 chi trước 1 chi sau như những giống gà bình thường.

Chân của nó lại có 5 chi, vậy trên chân lại giống hệt như Long lân trong truyền thuyết.

Thịt thì lại rất dai ngon, còn bổ xung lượng lớn chân khí tinh thuần phù hợp cho Thần giả bổ xung tinh lực trong quá trình tu luyện.

“Ay, đây không phải vị kì tài nghìn năm khó gặp của Dương gia, Dương Long, Dương công tử sao. Thất kính, thất kính.”

Lúc này, bất chợt từ trong một tửu điểm đi ra 3 thanh niên chừng khoản 14-15 tuổi.

Người vừa nói chuyện là kẻ cầm đầu trong 3 người này.

Nhìn qua có thể thấy hắn cũng là một tu sĩ, cả thân hình rắn chắc, dù quần áo hắn đang bận có vẻ khá rộng nhưng cũng không che giấu được cơ thể vạm vỡ của hắn.

Trên tay hắn lúc này đang cầm một chiếc quạt giấy, bên trên còn vẽ những hình ảnh lằng lộn của một đôi nam nữ.

Vừa nói hắn lại vừa nhìn chăm chăm vào chiếc quạt vẽ chiêm ngưỡng.

Đi sau hắn cũng là 2 người, nhưng 2 người này lại khá đối lập nhau, một ốm trơ xương, còn một kẻ mập hơn cả một chiếc lu lớn đựng nước.

Lúc này cả 3 đang nhìn sang Dương Long 2 người với ánh mắt bất thiện.

Gã đi đầu còn cố ý nhìn từ đầu tới chân của Thiên Nhi với ánh mắt dâm tà có thể thấy rõ.

Tuy Thiên Nhi lúc này chỉ mới 12 tuổi, nhưng cũng đã bắt đầu đến giai đoạn phát triển.

Tuy không nảy nở, lồi lõm như những cô nương đã phát triển hoàn toàn khác, nhưng bây giờ nhìn Thiên Nhi cũng đã ra dáng một mỹ nhân mà ai nhìn cũng muốn được yêu thích nàng.

“Này 3 tên ác bá của Ninh gia các ngươi, hôm nay lại muốn gây sự với chúng ta phải không?”

Lần trước nhận giáo huấn chưa đủ sao? Hay lần này lại muốn ta cho các ngươi ăn đòn?”

Thiên Nhi vừa nhìn thấy 3 tên này thì trên mặt đã hiện ra vẻ chán ghét.

Hai tay thì đã nắm chặt lại như muốn xông lên liều mạng với bọn chúng.

Nhưng may mắn có Dương Long ở bên cạnh kéo nàng lại, nếu không đường phố lúc này đã hỗn loạn với đám thiếu niên này rồi.

“Hôm nay 3 người các ngươi lại muốn đánh nhau à? Nghĩ các ngươi là đối thủ của bọn ta sao?”

Dương Long im lặng nãy giờ bây giờ mới lên tiếng.

Với 3 kẻ này thì hắn cũng chẳng khách khí làm gì. Cả 3 tên kia đều được người dân trong thành Lạc Hồng đặt cho cái biệt hiệu là Tiểu Tam Vương Ác Bá.

Tuy cả 3 đều không phải dạng giết người như rom rạ, nhưng đều là những kẻ chuyên đi trêu ghẹo các cô gái xinh đẹp.

Ngang tàng, hống hách, thường xuyên phá hoại công việc của những người dân thiện lương trong thành.

Nhưng bởi vì gia thế của Ninh gia tại Lạc Hồng thành này, có thể nói là dưới một người trên vạn người nên cũng chẳng ai đánh chủ ý giết gà dọa khỉ 3 người bọn họ.

Ngay cả Thiên Nhi, dù Đình gia xếp trên Ninh gia một bậc cũng từng bị 3 kẻ này trêu ghẹo,

lần đó Thiên Nhi dùng sức một người đánh cả 3 ngã lăn, còn bị trời vào giữa trán thị chúng khiến người người đều thấy hả hê.

Vì vậy lúc này bất gặp được Dương Long và Thiên Nhi đi đến cả 3 mới lại kéo đến tính trêu chọc 2 người.

Sở dĩ lần trước họ bị đánh bại là bởi tu vi của bọn họ đều thua Thiên Nhi.

Cô lúc đó đã đạt đến Thiên Khí cảnh Đình Phong.

Đến cảnh giới này nội khí của cô đã hoàn toàn được tái tạo lại và biến thành Thiên Khí, mang theo cả đại đạo mà bản thân cô tự lĩnh ngộ được.

Ở Thiên Khí nhất trọng, tu sĩ sẽ bắt đầu phát họa các kí hiệu đại đạo mà bản thân lĩnh ngộ được vào đan điền.

Ở Thiên Khí nhất trọng thiên sẽ bắt đầu khắc các đại đạo cơ sở vào ngoại điền.

Có thể hình dung đan điền của Thần giả bây giờ giống như một quả cầu thủy tinh, mà bản thân Thần giả phải sử dụng nội khí như một con dao khắc.

Việc thành công hay không phải xem bản thân của kẻ đó có bao nhiêu lĩnh ngộ về các kí hiệu đại đạo trong thiên địa.

Có rất nhiều kí hiệu đại đạo khác nhau, có thể nói mọi nguồn năng lượng, vật chất trên thế gian đều bắt nguồn từ một kí hiệu đại đạo hoặc một tổ hợp đại đạo để tạo thành thực thể.

Ngay cả linh hồn thể cũng là một tổ hợp những kí hiệu đại đạo có thể nói là cao cấp nhất tạo thành.

Ở Thiên Nhi, tuy là nhân tộc nhưng lại mang trong mình dòng máu của Phurong Hoàng, hóa thân của hòa Thần Thú, Hòa Phurong Hoàng.

Là Thần Thú có bản lĩnh thông thiên, tương truyền sức chiến đấu của nó có thể ngang với chân long nhất tộc.

Vì vậy kí hiệu đại đạo đầu tiên cô lĩnh ngộ, được cô khắc bên ngoài của đan điền mang đại đạo của chân Hỏa.

Sức nóng khủng bố có thể sánh ngang với cực hạn của chân Dương Nhật lục. (sức nóng bên trong mặt trời).

Khi đã thành công khắc kí hiệu đại đạo vào ngoại điền, lúc này nội khí của bản thân sẽ dần biến đổi, mang theo hơi thở của kí hiệu đại đạo.

Nhưng đầu lĩnh ngộ được, thì ngoại điền cũng chỉ có thể khắc được tàn dư của kí hiệu đại đạo mà không phải hoàn chỉnh.

Việc này không ai có thể giải thích được, kí hiệu đại đạo càng cao cấp thì tỉ lệ khắc dấu vào đan điền thành công càng thấp.

Cho đến khi đã hoàn thành một nửa của kí hiệu đại đạo, muốn khắc tiếp phải tiến vào nội điền và hoàn thành nửa còn lại.

Thành công khắc hoàn chỉnh kí hiệu đại đạo của bản thân ở cả nội, ngoại điền thì sẽ bắt đầu dung hợp, tấn cấp vào Thiên Khí tam trọng.

Lúc này Thần giả sẽ vận dụng thần năng của đại đạo phù hiệu mà cường hóa nội khí.

Quá trình này diễn ra rất lâu, Thiên Nhi là một thiên tài của Đỉnh phủ từ cổ chí kim nhưng vẫn mất 5 tháng để hoàn thành quá trình dung hợp này.

Đó đã là nhờ sự thúc giục của Dương Long, nếu không với bản tính ham chơi của nàng thì làm sao có thể bế quan tận 5 tháng liền chứ.

Sau khi hoàn thành quá trình dung hợp giữa nội khí và đại đạo phù hiệu, nội khí lúc này sẽ mang theo kí hiệu đại đạo này mà công kích đối thủ.

Được Thần giả gọi là Thiên Khí.

Còn lúc này tam huynh đệ ác bá của Lạc Hồng thành cả gan gây hấn với Dương Long 2 người cũng bởi vì bọn họ cũng đã tấn cấp Thiên Khí cảnh tam trọng.

Dù rằng bản thân họ được xem là những kẻ lêu lổng, nhưng không thể phủ nhận rằng họ cùng đều là những thiên tài.

Lúc này khuôn mặt 3 người bọn họ đã trở nên âm trầm, kẻ đầu lĩnh trong 3 người cũng đã bỏ đi về cột nhà thường thấy ở hán.

“Đúng vậy, hôm nay huynh đệ bọn ta muốn Đỉnh Thiên Nhi và cái tên được gọi là thiên tài người phải xin lỗi bọn ta vì hành động ngông cuồng các người đã từng làm với 3 huynh đệ bọn ta “.

Lão đại của họ lên tiếng, hán gọi là Ninh Vương, là con trưởng của Ninh gia.

Hai kẻ còn lại cũng là đệ đệ của hán, kẻ ốm yếu kia gọi là Ninh Lực, còn ngược lại kẻ có thân hình khủng bố kia lại gọi là Ninh Nhã.

Có thể thấy, khả năng đặt tên của gia chủ Ninh gia không được tốt cho lắm.

Thiên Nhi lúc này trên khuôn mặt lại hiện lên một nét cười châm chọc.

“Thế nào, lại còn muốn chúng ta xin lỗi 3 người vô sỉ các người, nếu không phải lần trước mắt chó của các người trên chọc phải ta, thì bọn tiểu thư cũng chẳng buồn mà đi lăng mạ các người.

Còn lần này, lại là các người trên chọc ta trước, nhưng hôm nay bọn tiểu thư đang vui, không chấp nhặt với các người, rút đi.

Lần sau đừng để ta gặp lại các người, nếu không ta gặp một lần, đánh một lần, đánh các người thành đầu heo.

Để xem Ninh gia có bảo vệ được các người không.”

Nghe thấy sự xem thường từ Thiên Nhi, ánh mắt của cả 3 huynh đệ kia như muốn té ra lửa.

Lúc này, Ninh Lực mở miệng hướng về phía Dương Long:

“Này thiên tài 5 năm một cảnh giới, có giám đánh với ta một trận không, tuy rằng cảnh giới ta cao hơn người một chút, nhưng với những kẻ được gọi là thiên tài như người chắc không vấn đề gì chứ? “

Vừa nói, hán vừa héch cái cằm nhọn hoắt da bọc xương của hán lên thách thức.

Không đợi Dương Long trả lời, hán lại buông lời thách thức lần nữa:

“Bổn công tử đây là chính nhân quân tử, ta không thèm so đo với nữ nhi, để không bị người khác nói ta ý lớn hiếp nhỏ, ý mạnh hiếp yếu, ta chỉ dùng một tay để tiếp chiêu với người.

Nếu người thua thì phải quỳ xuống, xin lỗi 3 huynh đệ bọn ta, sau này phải gọi 3 người bọn ta là Lão đại, ngay cả tiểu cô nương, Thiên Nhi tiểu thư cũng phải vậy. Hắc hắc. Thế nào, có dám đánh cược với ta hay không thiên tài.”

Vừa nói, hắn vừa kéo dài 2 chữ thiên tài kia ra thật dài hòng làm kích động Dương Long, trên mặt thì mang theo một nụ cười lạnh, nhưng bây giờ ánh mắt của Dương Long lại âm trầm quan sát tên gầy còm Ninh Lực này.

Bên trong tay áo, Dương Long đang cầm một khối kim loại màu vàng, dài chừng một gang tay, hình trụ được cắt gọi tí nỉ,

còn phía trên được gắn với một miếng ngọc màu đen tuyền, loại ngọc này khá cao cấp, được gọi là Hắc Khảm thạch, bên ngoài kim trụ cùng với hắc ngọc còn có khắc thêm một trận văn phức tạp.

Lúc này Dương Long đang ra sức truyền nội khí vào bên trong của khối kim trụ.

Chỉ khoảng 5s sau, trên mặt của hắc ngọc đã hiện lên 4 chữ "Thiên Khí Tam Trọng".

Bảo cụ này được gọi là Trắc Cảnh cụ, là một Bảo Cụ Thiên Khí cảnh nhất dùng để kiểm tra cảnh giới của kẻ địch.

Có thể phát hiện chính xác tu vi của Thần giả dưới Phá Thần cảnh.

Sở dĩ Dương Long có thể sử dụng vượt cảnh bảo cụ là bởi hắn có nguồn nội khí cao gấp mấy lần người thường, nên việc sử dụng Trắc Cảnh cụ này cũng không tốn quá nhiều công sức.

Đổi lại là người khác có lẽ bây giờ đã bị hút cạn nội khí mà hôn mê rồi.

Nhìn thấy 4 chữ kia, trên mặt của Dương Long cũng trở nên nghiêm nghị.

Cao hơn một cảnh giới lớn, hắn muốn thắng đối thủ e rằng rất khó.

Dẫu vậy, như nghĩ đến điều gì đó, lúc này trên mặt của Dương Long lại hiện ra một nét cười nham hiểm.

“Được thôi, nhưng nếu ta thắng thì các người làm được gì cho 2 người chúng ta đây?”

Vừa nói, Dương Long vừa nhếch mép nhìn về phía Ninh Lực.

“HaHaHa, Dương Long, có phải người lâu quá không tán cấp nên bị ngốc rồi không. Nhân Lực cảnh cũng muốn thắng ta? Người muốn tiến vào danh sách thiên tài của Lạc Hồng thành đến cuối rồi à?”

Vừa nói hắn vừa nhìn về Dương Long vẻ khinh miệt.

Dương Long trên mặt vẫn là một nụ cười nhạt, nhưng ánh mắt lại sáng lên như sắp đạt được mục đích của mình.

“Thế nào, người sợ, nếu ta thắng người, người không cần quỳ gối với 2 người chúng ta làm gì.

Dưới chân nam tử có dát vàng, ta cũng không muốn gây thù với những kẻ rảnh rỗi như các người.

Đổi lại nếu ta thắng người, từ nay 3 huynh đệ các người phải gọi ta cùng Thiên Nhi là Đại ca cùng Đại tỉ, chúng ta sai các người đi đồng, các người không được đi tây.

Nhưng các người yên tâm, người làm Đại Ca như ta vừa nhân từ, đức độ lại soái ca như này, sẽ không kêu các người đi chết đâu. “

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Tam Vương Ác Bá (Thượng)

Vừa nói, Dương Long vừa nhếch mép cười quái gở.

Hắn thật đang có chủ ý thu phục 3 kẻ phá hoại này làm tiểu đệ.

Nếu thành công thì thôn dân ở Lạc Hồng thành sẽ tránh rất nhiều phiền phức bởi 3 kẻ này gây ra.

Và lại, hắn cũng nhận thấy 3 kẻ này chỉ là vì nhàm chán, lại được nuông chiều nên sinh tật xấu, còn bản chất vẫn có thể đào tạo để trở thành những chính nhân quân tử.

“Tốt, là chính người nói đấy, nhớ lấy, sau khi bị ta đánh không dậy nổi thì đừng có nuột lòi.”

Lúc này, Ninh Lực đã thật sự nghĩ Dương Long đã bị hắn kích động nên mù quán, muốn thể hiện ý chí quân tử lấy lòng tiểu cô nương bên cạnh.

Còn Thiên Nhi lúc này vẫn không nói gì, chỉ nhẹ nhàng nhìn qua Dương Long ánh mắt dò hỏi.

Bản thân nàng cũng không chắc chắn rằng Dương Long có thể đánh thắng Ninh Lực a.

Dù sao cả 2 cũng cách nhau một đại cảnh giới, và lại từ bé đến lớn cô chưa thấy Dương Long đánh với ai bao giờ.

Dương Long nhìn sang cô gật gật đầu, biểu thị rằng “Muội có thể yên tâm”. Lúc này Thiên Nhi mới thở nhẹ ra một hơi lấy lại bình tĩnh.

Cô cũng sợ lúc này Dương Long vì bị Ninh Lực khi dễ mà nổi nóng, nhưng ánh mắt của Dương Long đã cho thấy hắn có tự tin.

“3 vị tiểu đệ đi theo đại ca và đại tỉ đến nhà thi đấu Đấu Thần đài đi.”

Dương Long nở một nụ cười xấu xa, dùng tay ngoắt ngoắt 3 người Ninh Vương, sau đó nắm lấy tay của Thiên Nhi bước về phía Đấu Thần đài.

Còn 3 huynh đệ kia nghe phải lời ngông cuồng của Dương Long thì nghiêng rằng, nghiêng lợi, dặn dò Ninh Lực lát nữa phải đánh cho Dương Long không lết nổi dậy.

Sở dĩ bọn họ không đánh nhau ở giữa phố này bởi Lạc Hồng thành đã có quy định, bất kì kẻ nào muốn đánh nhau đều phải tới Đấu Thần đài thuê vị trí để đánh.

Những kẻ đánh nhau ngoài Đấu Thần đài mà không được thành chủ cho phép đều bị phạt đi lao dịch khổ sai.

Ngay cả người của Đình gia cùng Ninh gia vi phạm cũng bị phạt như lệ thường.

Đấu Thần đài nằm ở trung tâm trong khu vực giải trí.

Nhìn tổng thể, nó là một tòa kiến trúc rộng lớn cao đến 7 tầng, rộng cả nghìn mét.

Lúc này trời sáng nên cũng không có đèn đuốc lộng lẫy. Ở ngoài cửa lớn là những tráng niên có thân hình lực lưỡng, cơ bắp cuộn cuộn, làm thủ vệ.

Tất cả bọn họ đều đã đạt Nhân Hồn cảnh, thậm chí ở giữa còn có một cao thủ Phá Thần cảnh trấn giữ.

Có thể thấy thực lực của Đấu Thần đài này rất khủng bố, không thua bất kì một tông môn cấp thấp nào.

Đấu Thần đài được chia làm 7 khu, khu dưới cùng (tầng trệt) là tầng dùng để báo danh thi đấu cũng như chọn thể thức thi đấu.

Ở đây, bọn họ có tổ chức rất nhiều thể thức khác nhau cho những Thần giả từ bên ngoài vào thách đấu các đối thủ là người của Đấu Thần đài, từ thi đấu ngẫu nhiên 1 - 1 hoặc 1 - 2 hoặc cũng có thể là tổ đội.

Tất cả đều là xét ở chung một cảnh giới lớn, ngoài ra nếu có thể vượt cấp giành thắng lợi thì sẽ được nhận gấp ba lần phần thưởng cố định mỗi lần thắng.

Theo tiêu chuẩn đồng cấp thi đấu, nếu cá nhân hoặc đồng đội thắng, ngoài số tiền thưởng riêng do Đấu Thần quán đưa là 1 vạn kim tiền, đội đó sẽ được hưởng thêm 5% tổng số tiền cược mà Thần Đài thắng được trong trận đó.

Có thể nói, tham gia Đấu Thần đài cũng là một cách kiếm tiền nhanh chóng cho các Thần giả thiếu thôn về tiền của.

Còn một thể thức khác đó chính là cá nhân tự tìm đối thủ ở bên ngoài để thi đấu.

Thể thức này sẽ không được nhận bất kì tiền hỗ trợ hay tiền đặt cược nào từ Thần Đài.

Nhưng dẫu vậy, cửa đặt cược cho những trận đấu này vẫn sẽ mở ra.

Có thể nói Đấu Thần đài kiếm lợi nhiều nhất từ thể thức này.

Lúc này, cả 5 người, bao gồm Dương Long và 3 kẻ Tam Vương họ Ninh đang đứng ở quầy để bắt đầu đăng kí đài thi đấu.

Sau khi trả phí là 100 nghìn kim tiền thì 5 người bọn họ được dẫn về khu thứ 2 của đấu thần đài.

Khu vực này cũng là tầng thứ 2 tính từ tầng cao nhất xuống, tầng này dành cho các trận đấu có Thần giả Thiên Khí cảnh.

Sở dĩ càng cao thì thi đấu cảnh giới càng thấp bởi vì những Thần giả cảnh giới cao khi sử dụng chiêu thức trùng kích rất dễ đánh sập cả một tòa kiến trúc.

Vì vậy đến những võ tràng này ở vị trí thấp hơn để hạn chế lực phản chấn do những cường giả này gây ra.

Bọn họ được đưa về phía khu chuẩn bị để chờ đợi bên Thần Đài đi gọi trọng tài.

Đồng thời bên kia cũng cần thời gian để bắt đầu mở cổng cá cược cho trận đấu này.

Dương Long nhìn quanh một vòng, và hít vào một ngụm khí lạnh.

Đây là lần đầu tiên cậu đến tầng này, thường thì cậu chỉ được đến khu tầng một để xem những tu sĩ Nhân Lực cảnh thi đấu.

Tầng một nhỏ hơn tầng 2 khá nhiều.

Ở tầng một chỉ có lập ra hơn 20 đài thi đấu, nhưng đến tầng 2 này thì con số đã vượt qua 30 đài.

Mỗi đài thi đấu đều có hình vuông, rộng tầm hơn 20m.

Mỗi đài cách nhau hơn 50m.

Lúc này có rất nhiều đài khác đã có những cặp thi đấu bắt đầu giao đấu.

Cả khu vực hồng quang lúc sáng lúc tối, rất nhiều chiến thức công kích lẫn tránh né được tung ra.

Thậm chí còn có thần đài vì không cẩn thận nên một vị Thần Giả đã bị đối thủ đánh cho nát đầu, chết ngay lập tức.

Lúc này vị trọng tài của thần đài này mặt mày đã xám xịt.

Sở dĩ Đấu Thần đài còn cần những trọng tài như họ chính là để phòng ngừa tràng cảnh này xảy ra a.

Còn ở những khu vực khác cũng không khá hơn bao nhiêu, người gãy tay, gãy chân.

Người thi bị hóa điểm thiêu cháy cả khuôn mặt, người khác thì lại bị độc công làm mù cả 2 mắt đang loạng xà loạng xoạng sắp ngã.

Bắt buộc trọng tài phải cho kết thúc trận đấu và tiến hành giải độc.

Lúc này, giọng nói của một thiếu nữ từ vị trí bên phải của thần đài vang lên.

Cô nương này khoảng 16- 17 tuổi. Trên người vận một chiếc váy đen bó sát cơ thể, khuôn mặt hồng hào, đôi mắt to tròn màu nâu, lông mi đen cong vút, còn cái chân mày lá liễu thì giống như thêu hoa trên gấm.

Đường cong được hiển lộ ra, bầu ngực căng tròn quyến rũ như muốn nhảy ra khỏi chiếc áo.

Mái tóc dài đen mượt còn xõa thẳng xuống tận nơi bờ mông đang vênh lên thật cao kia.

Vừa thấy cô bước lên đài cao thì một vài vị thiếu niên gần đó cũng mất giác không nhìn được mà nuốt một ngụm nước bọt.

Còn 2 mắt thì cứ như muốn xuyên qua cả lớp áo để nhìn ngắm thân thể nàng.

Ở khu nghỉ ngơi nhìn ra, 3 người họ Ninh cũng cố mở to mắt mà nhìn, nước bọt thì không ngừng ừng ực từng tiếng nuốt xuống.

Ngay cả Dương Long nhìn cảnh này cũng đỏ mặt, vội quay qua hướng khác thì bắt gặp ánh mắt của Thiên Nhi.

Cô nàng đang nhìn hắn với ánh mắt giận dữ, đưa tay thật nhanh lên nắm thật chặt cái tai vẫn còn đỏ của Dương Long vận thật mạnh.

“Huynh xấu xa, này nhìn nữa đi, ta xem huynh còn dám nhìn lung tung không?”

Vừa nói cô vừa đánh thêm Dương Long mấy cái, rồi lại ảm ức nhìn xuống bản thân mình nói lí nhí.

“Ta chỉ là chưa kịp lớn như cô ta thôi mà...”

Lúc này Dương Long mặt mày nhăn nhó, một tay ôm lấy cái tai vừa bị vận thật đau kia.

Một tay thì vội vàng nắm lấy tay của Thiên Nhi xin lỗi rồi rút.

Còn trên đài cao kia, cô gái xinh đẹp đã bước lên nhìn quanh các vị khán giả một vòng rồi mới cầm Khuyếch Âm cụ lên, tiếng nói nhẹ nhàng, êm đềm như thấm vào linh hồn của mọi người nơi đây.

“Chào các vị, tôi là người dẫn chương trình ở khu Đấu Thần Thiên Khí cảnh ngày hôm nay, tôi tên là Lê Mẫn Nhi, các vị có thể gọi tôi là Mẫn Nhi, hôm nay rất vui vì được gặp tất cả các vị ở đây.”

Lúc này trên các vị trí khán giả đã ầm ầm tiếng vỗ tay, một số người còn ra sức la hét gọi “Mẫn Nhi” thật lớn mong được cô chú ý.

Thậm chí các trận đấu khác trên thần đài lúc này cũng bị gián đoạn.

Mẫn Nhi nhẹ nhàng giơ tay lên để mọi người ổn định, sau đó lại tiếp tục nói.

“Hôm nay, chúng tôi vừa nhận được một tin tức có lẽ sẽ có rất nhiều vị ở đây thích thú.

Có lẽ các vị ở đây đều rất quen thuộc với đại danh của 2 đại gia tộc, Đình gia và Ninh gia ở Lạc Hồng thành chúng ta đừng không nào.

Hôm nay sẽ có nhị vị công tử đại diện cho Đình gia và Ninh gia tiến hành so tài ở tại phòng đấu này của chúng ta.

Ninh gia, Ninh Lực công tử theo chúng tôi được biết đã đạt đến Thiên Khí cảnh nhị trọng.

Đặc biệt hơn, vị công tử đại diện của Đình gia chỉ là Nhân Lực cảnh tam trọng.

Liệu rằng Ninh gia công tử sẽ dễ dàng đánh bại đối thủ, hay Đình gia công tử sáng lập thành tích thiên tài vượt cảnh.

Để tăng thêm kịch tính cho trận đấu, chúng tôi đã bắt đầu mở công cuộc đặt biệt này.

Mời các vị sử dụng Truyền Thông cụ để xem xét tỉ lệ đặt cược cũng như bắt đầu tham gia vào trận đấu sắp tới.

Trận đấu sẽ được bắt đầu sau khi các trận đấu hiện tại ở trên Đài kết thúc.

Công cuộc đặt cược cũng sẽ kết thúc vào lúc đó. Xin cảm ơn các vị đã lắng nghe.”

Nói xong, Mẫn Nhi không quên cúi đầu chào mọi người và còn nở một nụ cười mê hồn.

Tin tức này không chỉ ở đấu trường này xuất hiện, mà ở cả những đấu trường của các tầng khác cũng đã được thông báo.

Có thể thấy, Đấu Thần đài rất biết lợi dụng danh tiếng của các đại nhân vật để kiếm lợi.

Lúc này ở các khu vực khán giả đã bàn tán xôn xao.

“Ta nghe nói Ninh Lực đã đột phá Thiên Khí Đình phong vào tuần trước.”

Mọi gã môi mòng đang nhìn sang kẻ đối diện và nói.

“Đúng vậy, đại ca ta làm lao dịch trong phủ cũng có xác nhận với ta về tin này đúng là chính xác.”

Một kẻ khác cũng nói chen vào.

“Ta vừa tìm hiểu được, kẻ thi đấu với Ninh Lực là Dương Long.”

“Hả? Dương Long có cha mẹ đã hi sinh cách đây năm năm trong lần ma giới tấn công chúng ta sao?”

“* Đúng vậy, nghe nói hẳn chỉ ở Nhân Lực còn đang đi tìm cực hạn.”*

“Ayyyyy, vậy thì làm sao thắng được Thiên Khí cảnh đình phong.”

“Dù ta rất cảm kích cha mẹ hẳn vì dân trong thành mà hi sinh, nhưng ta vẫn sẽ chọn Ninh Lực.”

“Ta thì sẽ chọn Dương Long, tỉ lệ cược của hắn cao đến 1 đến 20. Người nói xem có nên liều không.”

Lúc này có rất nhiều lời bàn tán xung quanh nhị vị công tử được xem như là đại diện của 2 nhà Đình, Ninh này.

Có thì suy tính thâm sâu, có thì ánh mắt mong chờ, có thì hoài niệm về cha mẹ của Dương Long.

Có cả những kẻ đang kể về chiến tích gây họa của Ninh gia tam thiếu cho những người khác nghe...

Dương Long trong khu chờ đợi thì nhàn nhã, một bên vừa xoa nắn cái má phúng phính của Thiên Nhi, một bên thì nhẹ giọng xin lỗi nàng.

Thiên Nhi bị vò nạm khuôn mặt một hồi có muốn giận cũng không giận lâu được. Có thể nói tình cảm lúc còn trẻ con rất dễ giận dỗi nhưng cũng rất dễ tha thứ a.

*** Dương Long làm sao để Thu Phục tam huynh đệ Ninh gia, Cùng chờ đợi chương kế tiếp nhé ***

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chiến Ninh Lực

Hơn 2 giờ sau, tất cả những cuộc thi đấu trên Thần Đài mới kết thúc toàn bộ.

Lúc này, bên dưới khán giả có kẻ hò, người hét, kẻ lại khóc lóc ừ rừ. Có lẽ ván cược vào Thần Đài nào đó của họ đã bị thua trắng tay.

Chỉ khoản 5 phút sau, ánh đèn lớn lại thấp sáng lên tại vị trí Mẫn Nhi đứng lúc trước.

“Hoan nghênh tất cả các vị hiện đang có mặt tại Đấu Thần đài Thiên Khí cảnh ngày hôm nay.

Như những gì Mẫn Nhi đã thông báo trước đó, tiếp theo đây sẽ là trận đấu mà rất nhiều người mong đợi, được xem là đại diện của 2 đại gia tộc Đinh gia và Ninh gia.

Bây giờ, các vị cùng Mẫn Nhi vỗ tay thật lớn để chào mừng 2 Thần Giả của chúng ta ngày hôm nay.

Ninh Lực là con trai cưng của Ninh gia chủ Ninh Khương, Thần Giả còn lại là Dương Long, là hiền tế tương lai của Đinh gia, thành chủ Lạc Hồng thành chúng ta. “

Giọng nói của Mẫn Nhi rất cuốn hút, biết cao, thấp giọng đúng lúc càng làm cho khán giả phấn khích.

Ngay khi cô vừa nói xong thì tất cả những hàng ghế khán giả hầu như đồng loạt đứng dậy.

Một tràng vỗ tay lớn kèm theo là tiếng hò hét cổ vũ liên tục gọi tên Ninh Lực và Dương Long.

Bên trong khu chòi, Dương Long cùng những người khác được nhân viên gọi vào khu thi đấu.

Chỉ có Dương Long cùng Ninh Lực tiến vào một đấu tràng được nhân viên chỉ định, còn lại Thiên Nhi cùng Ninh Vương, Ninh Nhã được chuyển đến hàng ghế khách quý để quan sát trận chiến.

“Long ca, huynh nhất định phải cẩn thận, muội cảm thấy tu vi của Ninh Lực kia hình như đã đạt đến Thiên Khí tam trọng.

Nếu huynh không chắc chắn thắng được thì cũng đừng cố a, muội không muốn thấy huynh bị thương. “

Thiên Nhi lúc này trên mặt có vẻ xuất hiện lo lắng, vừa nói nhỏ vừa nhẹ nhàng ôm lấy cánh tay của Dương Long như sợ hấn chạy mất.

Dương Long nhìn nàng nở một nụ cười hiền lành, đưa tay véo nhẹ vào cái má hồng của nàng.

“Huynh biết chừng mực, chẳng phải chỉ là một tên Thiên Khí cảnh vừa đột phá tam trọng thôi sao, huynh không đánh lại hấn, nhưng cũng chưa chắc hấn thắng nổi huynh.

Muội cứ chờ nhận chức Đại tì của mình đi. “

Nghe Dương Long nói, lại nhìn thấy ánh mắt xấu xa của hấn đang lóe lên nhìn sang phía Ninh Lực, Thiên Nhi cũng thở ra một hơi, gạt đầu tin tưởng Dương Long.

Gần đó thì 3 huynh đệ Ninh gia cũng đang bàn bạc chiến thuật gì đó, 2 người kia thì nói, còn Ninh Lực thì chỉ lắng nghe rồi gật gù đầu.

Đúng lúc này, vị trọng tài chính đã bước vào sân thi đấu, hấn nhìn về phía đám người Dương Long sử dụng Khuyết Âm cụ nói lớn: “Mời 2 vị Thần Giả Dương Long cùng Ninh Lực tiến vào đấu thần đài “.

Tiếng nói của lão vừa dứt, hàng loạt khán giả hoan hô cổ vũ không dứt.

Vị trọng tài này khá có danh vọng ở khu vực Thiên Khí cảnh này.

Có thể nói những trận đấu mà lão làm trọng tài, chưa bao giờ xảy ra rủi ro, bất trắc.

Với tu vi Phá Trần cảnh của lão thì những thần giả Thiên Khí cảnh này giao đấu chẳng khác gì đang xem bọn trẻ con đánh nhau.

Lúc này, nghe được thông báo từ trọng tài, cả Dương Long cùng Ninh Lực đồng loạt bước lên, nhảy một cái tiến thẳng vào Thần Đài.

Cả 2 cùng nhìn về phía vị trọng tài đưa 2 tay lên ra dáng cúi chào. Dù là con cháu Đại gia tộc thì khi gặp kẻ có thực lực cao hơn vẫn phải tôn trọng a.

Vị trọng tài không nói gì, chỉ mỉm cười nhìn 2 vị thiếu niên này gật đầu một cái, nói.

“Trước khi bắt đầu trận đấu, ta tuyên bố một số quy tắc của trận đấu hôm nay.

Trận đấu này thi đấu theo thể thức 1 đấu 1, thi đấu tự do, có thể sử dụng bảo cụ khí.

Vị Ninh Lực tuyên thủ tự đề quy sẽ chỉ sử dụng một tay để thi đấu.

Còn lại tất cả đều phải chú ý sinh mạng quan trọng, cả 2 đều là đại diện cho Đại thế gia, không nên vì một trận đấu nhỏ mà ảnh hưởng đến quan hệ của gia tộc 2 vị, 2 vị rõ rồi chứ? “

Bởi vì cả 2 đều được xem là con cháu đại gia tộc, nên vị trọng tài này cũng tương đối xem trọng 2 người bọn hắn, hay nói cách khác là đang giữ thể diện cho 2 đại thế gia đứng sau lưng bọn họ.

Cả 2 người đồng loạt gật đầu.

Vị trọng tài nở một nụ cười hài lòng.

“Tốt, vậy cả 2 tách ra 2 bên, khi nào ta hô bắt đầu mới được phép vận khí, tấn công “.

Cả 2 người Dương Long đều im lặng tách ra, đi về 2 phía của đấu tràng, lúc này người xem bên dưới vẫn đang hò reo cổ vũ đinh tai nhức óc.

Trên đấu tràng, lão trọng tài giơ tay lên ra hiệu cho mọi người giữ trật tự sau đó hạ tay xuống và hô lớn “Bắt đầu.”

Vừa hô xong lão đã vận khí bay lên phía trên của đấu tràng, với cao thủ Phá Thần cảnh thì việc phi hành trên không là chuyện bình thường.

Ngay sau khi nghe được tiếng hô của trọng tài thì ngay lập tức Ninh Lực đã có hành động.

Một nguồn nội khí cực mạnh mẽ từ bên trong nội thể hắn trào ra ngoài, bao bọc xung quanh hắn, thần quang ẩn hiện.

Lúc này, một tay của hắn chấp phía sau lưng, tay còn lại được bao bọc bởi một nguồn năng lượng màu xám.

Ẩn chứa trong nguồn năng lượng này là những kí hiệu đại đạo đang xoay theo chiều di chuyển của nội khí.

Chính xác hơn lúc này gọi là Thiên Khí.

Thấy cảnh này tất cả các khán giả đều “Ồ” lên một tiếng, đúng vậy chính xác Ninh Lực đã đột phá Thiên Khí tam trọng a.

Lúc này bất giác mọi người đều hướng mắt nhìn sang Dương Long.

Ở phía đối diện, Dương Long neoh mắt lại nhìn thẳng về phía Ninh Lực, ngay cả khi chưa chính diện tiếp xúc với Thiên Khí mà Ninh Lực bộc phát ra thì Dương Long cũng đã nhận không ít lực áp bách từ nó.

Hơn nhau chân chính một đại cảnh giới a.

Làm mọi người bất ngờ hơn là Dương Long lại không bộc phát ra nội khí của mình, hắn chỉ đứng im đó, 2 tay để trước bụng.

Trên khuôn mặt thì vẫn giữ vẻ nhàn nhã, không có gì khẩn trương, chỉ có đôi mắt là hơi neoh lại.

Ninh Lực cũng không phải kẻ ngốc, lúc này bên ngoài Ninh Vương bên ngoài đã cố ý cản dận hắn phải tốc chiến tốc thắng, không được khinh địch kéo lê thuyền trong murong.

Nên khi vừa bộc phát ra Thiên Khí bao bọc lấy cánh tay, hắn đã lập tức lao thẳng về phía Dương Long, nhanh như một đạo lưu quang.

Chỉ cái chớp mắt đã sắp đến vị trí của Dương Long.

Lúc này, trên tay của Ninh Lực cũng biến đổi thủ pháp, chuyển từ nắm đấm sang chưởng pháp.

Một đạo kinh lực mạnh mẽ được tích phát, sau một tiếng hét lớn của Ninh Lực “Thổ Thiên chưởng” thì tất cả Thiên khí hắn tích góp này giờ lập tức bộc phát ra, mang theo một kinh lực cuồng dã mà nặng nề bay thẳng tới vị trí của Dương Long.

Lúc này tất cả mọi người trên đài kháng giả đều kinh hô một tiếng, còn Thiên Nhi thì đứng thẳng dậy vì sợ Dương Long liệu có thật sự nhận một chương không bố này hay không.

Nhưng ngay lập tức, làm mọi người bất ngờ hơn là Dương Long đột nhiên biến mất khỏi vị trí đó.

Một chương toàn lực của Ninh Lực chớp xuống làm bay mất một mảng của đầu trăng.

Còn Dương Long lúc này lại bay lơ lửng trên không trung, Ninh Lực lúc này thì 2 mắt mờ ra không thể tin tưởng nổi.

Ngay cả những vị khán giả phía trên cũng kinh hô thành tiếng.

Khi Dương Long bộc phát ra nội khí không mang theo thiên địa đại đạo, thì mọi người đã có thể chắc chắn hẳn chưa đạt tới Thiên Khí cảnh a.

Ngay cả Thiên Khí nhất trọng thì nội khí cũng đã biến đổi như trời và đất so với Nhân Lực cảnh rồi.

Nhưng điều mọi người khiếp sợ hơn chính là Dương Long đang sử dụng một Bảo Cự phi hành.

Mà Phi Hành cụ có phẩm chất thấp nhất cũng đã đạt Thiên Khí cảnh nhị trọng a.

Làm sao có thể như vậy? đây là câu hỏi của tất cả mọi người trong giờ phút này.

“Trọng tài, hẳn gian trái, Nhân Lực cảnh làm sao sử dụng được Bảo cụ Thiên Khí cảnh.”

Lúc này Ninh Lực đang đứng bên dưới trăng quay về phía trọng tài chất vấn, hẳn đang nghĩ Dương Long đang sử dụng ngoại lực khác để tác động, điều khiến Phi Hành cụ a.

Còn lão trọng tài đang lơ lửng cao hơn Dương Long một chút kia thì nhìn Dương Long giống như nhìn một bảo vật, đúng hơn là ánh mắt của lão nhìn Dương Long lúc này giống như đã phát hiện một tuyệt thế bảo vật.

Với một cao thủ Phá Thân cảnh rất nhiều năm như hẳn thì làm sao lại không nhìn ra Dương Long sử dụng chính Nội khí của bản thân để phi hành cơ chứ.

Ngay lúc mọi người còn ồn ào thì Dương Long đã bay sang vị trí lúc trước của Ninh Lực và hạ xuống.

2 tay nhanh chóng biến ảo, lúc này trên tay hẳn lại xuất hiện một bảo cụ khác có hình dạng như một khẩu đại bác.

Xung quanh bảo cụ được khắc những ngoằn ngoèo trận văn phức tạp.

Đặc biệt hơn lúc này bên trong ống đại bác đó còn ẩn hiện một quang mạng xanh lá.

Nhìn thấy cảnh này, không chỉ Ninh Lực mà mọi người khác lúc này cũng phải nhắm mắt mà kinh hô.

“Trời ạ, Thiên Khí cụ tam trọng, Thiên Mộc Kim Trọng pháo a.”

“Làm sao hẳn có thể sử dụng được loại khí cụ này.”

“Cao hơn một đại cảnh giới cũng sử dụng được sao, nhân sinh quant hay đổi nhanh vậy ư?”

Lúc này một làn sóng thất sắc đã dâng lên cao trào trong tất cả mọi người.

Còn lúc này, Ninh Lực khuôn mặt cực kì ngưng trọng.

Hẳn bởi vì không xe trọng Dương Long nên không mang theo bất kì bảo cụ nào a, đừng nói là bảo cụ phòng ngự, ngay cả những bảo cụ tấn công cơ bản hẳn cũng đều đưa Ninh Thiên cất giữ.

Đặc biệt cái Thiên Mộc Kim Trọng Pháo này lại càng làm hẳn có cảm giác nguy cơ.

Bản thân nó được khắc trận văn không phải dễ tặng thuộc tính sát thương, mà là để hấp thu Mộc đại đạo.

Còn Ninh Lực lại chuyên tu thổ quy tắc a, Mộc khắc Thổ là điều mà từ cổ chí kim ai ai cũng biết.

Ngay lúc này hẳn ngay lập tức dồn lại toàn bộ lực lượng của bản thân.

Thiên Khí mang theo thổ quy tắc tạo thành một tấm khiên lớn chắn trước người hẳn.

Ngay cả phía trên đầu hẳn cũng làm một mái che để phòng ngừa bị Dương Long sử dụng chiêu cũ bay lên tấn công từ trên không.

Nhưng khi đã chuẩn bị chính diện tiếp chiêu thì Ninh Lực lại phát giác, lúc này Dương Long lại không hề có ý kích phát khẩu trọng pháo kia.

Hắn một tay cầm trọng pháo, tay còn lại thì nhàn nhã cắn hạt dưa.

Vừa ăn hần vừa gật gật đầu tỏ vẻ ngon miệng.

Ninh Thiên lúc này cả người đỏ lên, thật sự hần đã bị Dương Lạc chọc cho phát điên.

Tạo thành khiên phòng ngự làm hần mất hơn một nửa nội khí trong cơ thể, nếu cứ đà này, chỉ thêm lần nữa hần sẽ bị Dương Long mài đến chết.

Sự thật chính là như vậy, Nếu giao đấu chính diện, chỉ sợ Dương Long một chiêu cũng không tiếp được Ninh Lực.

Cách nhau một đại cảnh, dù Hồn Thần sống lại cũng chưa chắc đánh thắng a.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Hắc Đan Thần Bí

Thấy hành động kinh thường của Dương Long, Ninh Lực hét lớn.

“Dương Long, tên tiểu tử hồn dân, ngươi khinh người quá đáng.”

Lúc này, trên mặt đã là một mảng xanh, đỏ sắc thái.

Đôi mắt thì trũng lún, những đường gân hiện lún trên mặt hần.

Trông hần lúc này như một con yêu thú tức giận vì bị cướp mất lão bà.

“Hôm nay lão tử sẽ cho ngươi biết thế nào là Thiên Khí cảnh.”

Vừa nói hần vừa bắt đầu biến đổi thủ pháp, tuy rất giận dữ nhưng hần vẫn còn rất bình tĩnh, vẫn chỉ sử dụng một tay.

Tay của hần đưa lên trên mi tâm, cả bàn tay xếp lại giống như phong cách của phật môn.

Sau đó một mảnh huyết hồng phóng ra từ 2 mắt của hần, mang theo hơi thở của tử vong.

Luồng huyết hồng này không đi thẳng như một luồng sáng mà lại lan tỏa ra giống như một đám mây lớn.

Nhìn thấy cảnh này, tất cả khán giả đều “Ồ” lớn một tiếng.

Có một vài người hiểu biết đã xung phong giải thích.

“Đây chẳng phải là Văn Hành Thổ Huyết Sát, tuyệt học bí truyền của Ninh Gia sao.”

“Trời ạ, Hần đã có thể luyện thành công cái kỹ năng Thiên Cấp này rồi ư?”

Nghe có người nói, lại thêm nhiều người thất sắc.

“Hà? Thiên Cấp? Hần chỉ có Thiên Khí cảnh làm sao chịu được trùng kích của kỹ năng Thiên Cấp?”

Lúc này có một vài người biết hàng lại “Ồ” lên tiếng nữa.

“Không đúng, Đây hình như chỉ là tàn quyền của Văn Hành Thổ Huyết Sát, nhìn thanh thế của hần hiện tại hần là chưa đạt đến kỹ năng Thiên Cấp.”

Còn lúc này trên đầu trắng, sắc mặt Dương Long đã đại biến.

Hần đã bị tuyệt học của Ninh gia, Văn Hành Thổ Huyết sát bao trùm vào bên trong của đám huyết vân này.

Có thể nói đây thật sự là một kỹ năng quá cường đại.

Một kỹ năng không chế và gây sát thương diện rộng, đặc biệt ở những không gian nhỏ này thì sử dụng càng thích hợp.

Những mảnh huyết vân mang theo tính ăn mòn cao lại còn được bổ xung thêm tính rắn chắc của Thổ Chi đạo.

Dương Long phải sử dụng chân Dương khí tạo thành một lá chắn, đầu vậy lớp lá chắn của hắn vẫn không ngừng bị ăn mòn.

Ở trên khán đài, sắc mặt của Thiên Nhi đại biến, với bản lĩnh của cô hiện tại có thể nhìn ra sự cường đại của chiêu thức này mạnh mẽ đến nhường nào.

Nếu để cô đi đối mặt cũng chỉ có thể tạm thời tìm cách né khỏi đám mây này.

Nhưng tình cảnh hiện giờ của Dương Long thì càng nguy hiểm hơn những gì Thiên Nhi suy nghĩ.

Bản thân hắn chỉ là Nhân Lực cảnh, trên người chưa có linh ngộ được bất kì quy tắc nào.

Thứ hắn chống đỡ hiện tại chỉ là thuần túy nội khí hùng hậu bên trong đan điền của hắn.

Lúc này, hắn suy nghĩ thật nhanh, hiện tại đám mây này mang theo sức nặng của thổ quy tắc, vì vậy hắn muốn bay lên không trung là hầu như không thể.

Hắn chỉ còn tìm cách đột phá từ các hướng xung quanh.

Lúc này, trên người hắn đã xuất hiện một khẩu trọng pháo.

Chính là cái Thiên Mộc Kim Trọng Pháo vừa nãy hắn mang ra để hù dọa Ninh Lực.

Bản thân năng lượng tích trữ trong trọng pháo này mang theo Mộc quy tắc, là khắc tính của Thổ chi đạo.

Vì vậy, theo Dương Long tính toán, hắn chỉ có thể sử dụng năng lượng này để tạo một lỗ hổng xuyên ra bên ngoài, từ đó thoát khỏi đám huyết vân này.

Hắn chỉ có một cơ hội, nếu như thất bại thì có lẽ trận đấu này hắn đành phải nhận thua.

Một bên hắn vẫn dùng nội khí để bảo vệ cơ thể, một bên khác hắn đưa nội khí vào trọng pháo.

Lúc này, phía trước của khẩu trọng pháo sáng lên, mang theo ba động dữ dội, loại ba động này vừa mang tính hủy diệt của sát khí, lại vừa mang sự mát mẻ của mộc hệ.

Ở bên ngoài, thấy Dương Long cầm Thiên Mộc pháo trên tay, Ninh Lực hiện lên một nụ cười lạnh. Trên miệng lẩm bẩm.

“Hừ, muốn dùng mộc qui để phá thổ hệ của ta, có lẽ ngươi còn không biết, huyết vân của ta tính hủ thực không chỉ bởi sát khí tạo thành, mà còn ẩn chứa trong đó bởi Kim đạo sắc bén.

Hừ, đó mới là bí mật lớn nhất bên trong cường kỹ này của Ninh gia ta. “

Hắn chỉ nói nhỏ trong miệng, nên Dương Long vẫn không hề nghe thấy những gì hắn nói.

Ở bên trong huyết vân. Sau khoản 30s, khẩu trọng pháo đã nổi lên một vùng sáng chói lóa.

Ngay sau đó, một cột sáng to chừng nắm tay bắn thẳng ra từ đầu của trọng pháo.

Trái ngược với những gì Dương Long mong đợi, nguồn sáng bắn ra chỉ xuyên qua một nửa đám mây dày, sau đó đã bắt đầu suy yếu.

Trên khuôn mặt của Dương Long lúc này là một mảnh tái nhợt, để kích hoạt lần bắn này, hắn đã phải hao tổn hơn một nửa nội khí bên trong cơ thể của hắn.

Vì vậy nội khí hao thoát quá nhiều dẫn đến hiện tại hắn trông khá mệt mỏi, chỉ có đôi mắt của hắn vẫn còn giữ nguyên vẻ bình tĩnh vốn có.

Còn bên ngoài, thấy một luồng sáng ánh lên ở bên trong huyết vân rồi biến mất thì tất cả mọi người đều có vẻ thất vọng.

Có lẽ kết quả trận đấu đã rõ, Nhân Lực cảnh làm sao có thể đấu lại Thiên Khí cảnh, đó là suy nghĩ hầu như của tất cả mọi người.

Ở một hướng khác trên khán đài, Thiên Nhi lúc này trên mặt một mảng lo lắng, đôi mắt cô lúc này đã bắt giác đỏ lên, vẫn không chớp mắt nhìn vào trên trong màn huyết vân trên sàn đấu.

Gần đó, huynh đệ Ninh Vương, Ninh Nhã thì vừa rung đùi vừa cười khoái trá, thỉnh thoảng lại liếc sang Thiên Nhi với ánh mắt châm chọc.

Lúc này trên sàn đấu, vị trọng tài đã bắt đầu hạ xuống gần màn huyết vân.

Ngay khi ông vừa định lên tiếng báo Ninh Lực thu lại vũ kỹ thì một mảng kì dị đã phát sinh.

Một luồng uy áp khủng bố tràn ra toàn bộ khu đấu trường này, tất cả những người ở đây đều cảm thấy khó thở.

Có một lực lượng khổng lồ nào đó đang bủa vây lấy họ.

Thậm chí họ có thể cảm nhận được, khí tức này nếu phát tác, thì tất cả những người ở đây đều tan biến trong nháy mắt.

Bên trong màn huyết vân, một hố đen to như miệng giếng bắt đầu khuếch tán ra.

Mỗi nơi nó đi qua, huyết vân đều vô thanh vô tức biến mất, ngay cả những thuộc tính đại đạo ẩn hiện bên trong huyết vân cũng bị hút vào bên trong hố đen kia.

Lúc này, trên đấu tràng, huyết vân gần như đã biến mất toàn bộ, bên trong hiện ra thân hình của một cậu thiếu niên trẻ tuổi.

Khuôn mặt cậu tuy tái nhợt nhưng ánh mắt vẫn ánh lên sáng hoắc và không có một chút nào sợ hãi khi phải đối đầu với một đối thủ cường đại Thiên Khí cảnh.

Làm mọi người càng giật mình hơn là lúc này, ở trước mặt của Dương Long đang xuất hiện một viên ngọc màu đen lầy, luồng hắc quang vừa thôn phệ huyết vân kia chính là do nó tạo ra.

Viên hắc đan này chỉ nhỏ bằng nửa ngón tay, nhẵn bóng như được tạo thành từ cẩm thạch, nhưng luồng hắc quang nó phóng ra thì lại làm mọi người cảm nhận được lực áp bách cực kì kinh khủng.

Ngay cả vị trọng tài Phá Thần cảnh kia lúc này cũng bị lực áp bách của hắc quang kia kéo thẳng từ trên không xuống, cũng may hắn vừa rơi xuống thì luồng hắc quang kia đã toàn bộ thu lại vào bên trong của hắc đan.

Dẫu vậy, thì vị trọng tài này cũng biến sắc, hắn chỉ gần như tiếp xúc với hơi thở của hắc quang kia thôi nhưng kém chút đã bị viên hắc đan này thôn phệ.

Ngay cả thần hồn của hắn lúc này cũng đang bị dao động cực độ bên trong cơ thể.

Phải là lực lượng cỡ nào?. Trong lòng hắn bây giờ chỉ nghĩ đây là một chí bảo có thể đạt thiên tôn cấp a.

Dẫu nghĩ vậy, nhưng hắn cũng biết suy nghĩ này chỉ là lừa mình dối người, với kiến thức của hắn thì làm sao không nhận ra viên hắc đan kia hoàn toàn không phải là Bảo Cự chứ.

Ngay khi huyết vân bị thôn phệ tất cả, huyết đan nhẹ nhàng bay đến, chạm vào mi tâm của Dương Long, sau đó biến mất.

Lúc này, tất cả uy áp nó thả ra lúc trước cũng được giải trừ.

Tất cả mọi người đều cảm thấy sau lưng là một mảng lạnh ngắt, lực uy áp kia là thứ kinh khủng mà tất cả mọi người ở đây không muốn gặp thêm lần nữa.

Cũng may, bên trong đấu tràng này có khắc trận văn đề không ảnh hưởng đến những khu vực khác, nếu không thanh thế lớn thế này chắc chắn sẽ thu hút rất nhiều đại nhân vật.

Lúc đó không biết chuyện phiền phức gì sẽ xảy ra.

“Ôccc”, Ninh Lực lúc này nôn ra một ngụm máu tươi, cường kỷ của hắn bị viên hắc đan thần bí của Dương Long thôn phệ.

Nên bản thân là người thi triển thần kỹ cũng phải chịu phản phệ tương đối lớn, lúc này, 2 mắt hắn trợn trừng nhìn sang Dương Long.

Trước khi hắn hoàn toàn mất đi ý thức hắn cũng kịp mở miệng nói 3 chữ: "Người chơi xấu".

Bị công pháp cường đại phản phệ, lần này hắn cũng phải nằm ở nhà mười ngày nửa tháng mới có thể sinh long hoạt hổ như trước.

Thấy Ninh Lực đã ngất xỉu, lúc này, toàn bộ khán giả mới ồ lên rồi những tràng vỗ tay, hoan hô thật lớn vang lên.

Đặc biệt là những người đã liều mạng đặt cược vào Dương Long thì bây giờ càng la lớn hơn gấp bội.

“Tỉ lệ 1 đến 20 a, phát tài rồi”. Đó là câu suy nghĩ chung của những kẻ thích chơi liều lúc này.

Còn lão trọng tài kia lúc này vẫn còn đang thất thần, phải một lúc sau khi nghe Dương Long thều thào lão mới giật mình tỉnh mộng.

Sau khi tuyên bố Dương Long thắng lợi, mặc kệ lần sóng cổ vũ kia mạnh đến đâu, lão cũng lững thững đi vào phía khu nghỉ ngơi.

Vị trí lão đứng ngay ở phía trên của Hắc quang, nên lực áp bách mà lão nhận vào có thể nói là lớn gấp trăm lần những kẻ khác.

Có thể nói cả đời lão chưa gặp phải lực áp bách nào mạnh mẽ như thế.

Ngay khi trọng tài tuyên bố kết thúc, lúc này Thiên Nhi mới lập tức nhảy lên đấu tràng, chạy về phía Dương Long.

Sắc mặt hắn lúc này thật sự không tốt, đôi mắt lơ lơ, miệng còn ứ ra chút máu, da thịt thì có chỗ vẫn bị huyết vân kia ăn mòn.

Vừa chạy đến, nước mắt Thiên Nhi đã tràn ra, vội đỡ lấy cánh tay không cho Dương Long ngã xuống.

Ở phía đối diện, 2 huynh đệ họ Ninh cũng chạy lên đỡ lấy Ninh Lực, còn nhìn sang Dương Long với một ánh mắt khó tả.

Cái lực áp bách của viên hắc đan kia bọn chúng cũng cảm nhận được.

Tuy bọn họ ngồi khá xa so với đấu tràng nhưng lực áp bách kia vẫn làm cho huynh đệ bọn họ phải ngồi bệch tại ghế, không nhúc nhích được.

Thấy bọn họ nhìn sang, Dương Long cũng nhếch mép cười, thều thào nói:

“3 huynh đệ các ngươi nói lời nhớ giữ lấy lời đấy, lần này ta thắng. Chúc vị đại ca này ta nhận.”

Vừa nói xong, cả người hoãn thoát lực ngã xuống sàn đấu. Trên miệng vẫn mang theo nụ cười hài lòng.

-----*

Ở một vùng đất khô cằn, bầu trời u ám, mặt trời ở đây hoàn toàn bị che khuất bởi những đám hắc vân.

Bên trong một hang đội, xung quanh có rất nhiều những u linh lượn lơ thủ hộ.

Một đôi song đồng sáng quắc hiện lên trong bóng tối, người là nhìn qua là một nam tử khoản 25- 26 tuổi, khuôn mặt tuấn tú, mái tóc thả dài đen láy.

Lúc này hắn đang ngồi xếp bằng trên một thạch bàn, tỏa ra những luồng hắc khí mang theo hơi thở của tà ác.

Lúc này, đôi mắt của hắn nhìn về một hướng nào đó, trong miệng thì nhếch lên nói nhỏ:

“Cuối cùng cũng xuất hiện, ta đã tốn rất nhiều công sức để tìm ngươi đấy.”

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10: Ta Chết Rồi U?

Đã 2 ngày kể từ trận đấu giữa Dương Long và Ninh Lực diễn ra.

Tuy cả 2 chỉ là những Thần giả Nhân Lực và Thiên Khí cảnh nhưng bởi vì những diễn biến ít tai ngờ tới mà khiến trận đấu của bọn họ trở thành tâm điểm bàn tán trong suốt 2 ngày nay.

Đặc biệt là sự xuất hiện của viên hắc đan thần bí bên trong cơ thể Dương Long cũng chính là tâm điểm của trận ti thí này.

Không ít người đưa ra các suy đoán khác nhau về lai lịch của viên hắc đan đó, dẫn đến một làn sóng tranh cãi thậm chí còn xảy ra một vài trường hợp ẩu đã khiến rất nhiều người bị thương.

“Ai da, Thiếu gia, ngài cuối cùng cũng tỉnh a.

Mấy ngày nay ta còn lo cậu bị nội thương nặng không thể tỉnh lại nữa chứ. “

Lúc này đang đứng bên giường của Dương Long là Minh Đường, thấy Dương Long vừa mở mắt hắn đã nhón nháo lên.

Trên khuôn mặt dữ tợn kia thì hiện lên một mảng mừng rỡ.

Sau trận đấu với Ninh Lực, Dương Long cũng vì thoát lực mà hôn mê đến tận hôm nay.

Thấy lão Minh đang đứng bên cạnh, Dương Long cũng cười nhẹ ra hiệu hắn ổn.

Gượng người ngồi dậy, vươn vai hít một hơi thật sâu, lúc này hắn mới mở miệng.

“Minh thúc, ta hôn mê bao lâu rồi? “

Nghe Dương Long hỏi, Minh Đường cũng trở lại với dáng vẻ hơi khờ khạo nhưng khuôn mặt lại dữ tợn thường có của hắn.

“Thiếu gia, cậu đã hôn mê 2 ngày rồi, nếu không phải ta đã kiểm tra thương thế của cậu không đến nỗi thì ta đã mang cậu đi đến Đan Tông nhờ chữa trị rồi.”

Lúc này, trên mặt Dương Long vẫn một mảng mơ hồ, hắn đang cố nhớ lại những chuyện đã xảy ra, trên miệng thì vẫn lầm nhảm “2 ngày, 2 ngày...”

Một lát sau, Dương Long mới hoàn hồn lại, quay sang Minh Đường hỏi:

“2 ngày nay trong thành có bàn tán gì về trận đấu của ta và tên Ninh Lực kia không?”

Lúc này Minh Đường mới nhớ ra điều gì đó vội nói.

“Ha!!!!, ngài nói ta mới nhớ, 2 ngày này trong thành loạn cả lên, mà nguyên nhân cũng chính là viên hắc đan cậu đã sử dụng để đánh bại Ninh thiếu gia.

Thiếu gia, có thể cho ta biết đó là món gì không? Có người nói nó là một Thiên Tôn Cấp bảo cụ.

Nhưng có đánh chết ta cũng không tin. Làm sao ngài một Nhân Lực cảnh có thể sử dụng bảo cụ vượt qua hơn 7 cảnh được chứ?

Ayyy, thiếu gia, người bên ngoài còn đoán rằng Đình gia đã giờ thủ đoạn để ngài có thể sử dụng nó.

Hiện giờ có rất nhiều ý kiến khác nhau, thậm chí còn có người muốn cậu ra đối chất nhưng ta kiên quyết cự tuyệt. Chờ cậu đưa ra quyết định.”

Nghe Minh Đường kể lại, Dương Long cũng nhớ lại tràng cảnh hôm đó.

Bên trong của huyết vân dày đặc kia, ngay khi Dương Long sử dụng trọng pháo để đột phá không thành công, lúc này trong huyết vân đó lại hiện ra vô số tử vong quy tắc.

Lúc này, Dương Long căn bản không thể sử dụng nội khí ngăn cản Huyết vân xâm nhập vào cơ thể được nữa thì một điều bất ngờ khiến hắn cũng không giải thích được xảy ra.

Trong đầu hắn bất chợt có một nguồn năng lượng thần bí mang theo cái lạnh tốt độ giương như bị tử vong chi lực tác động.

Ngay lập tức cả đại não của Dương Long như bị đóng băng, hắn cơ bản không thể điều khiển bản thân.

Nhưng kì lạ là ý thức của hắn lại dường như thanh tỉnh hơn bất kì lúc nào.

Ngay sau đó mi tâm của hắn hiện lên một vòng xoáy nhỏ, một viên hắc đan nhỏ cũng theo vòng xoáy đó bay thẳng ra ngoài.

Những gì sau đó thì tất cả mọi người cũng thấy được.

Viên Hắc đan bay vào huyết vân như cá gặp nước, một lực hút và uy áp cường đại bao phủ cả một căng phòng của đấu tràng.

Cho đến lúc này, Dương Long vẫn còn mơ hồ về thứ trong đầu mình, Thứ này ngay cả bản thân hắn cũng không rõ là thứ gì.

Hắn chỉ biết dường như nó bị kêu gọi bởi tử vong chi khí.

Nghe Dương Long kể lại một chút về viên hắc đan thần bí kia, ngay cả Minh Đường cũng cảm thấy lạnh người.

Hắn cũng tìm hiểu được một cái cường giả cũng quan sát trận chiến đó ở rất xa nhưng vẫn bị uy áp đó chèn ép.

Phải là bảo vật gì mới có được cái uy lực cường đại như vậy.

Nhưng khiến hắn khiếp sợ hơn lại không phải bởi vì nó cường đại mà nó lại đi thôn phệ tử vong quy tắc.

Có thể nói, có 2 đại đạo quy tắc mà cho đến hiện tại chưa có bất kì bảo cụ hay người nào của tam giới có thể lĩnh ngộ và thu nạp được đó là Tử vong và Sinh ản đại đạo.

Bất kì vật gì tiếp xúc với tử vong quy tắc đều bị nó hủ hóa và biến mất.

Còn ở Sinh ản quy tắc thì được lại những vật chứa đựng nó đều bị nó biến thành những kí hiệu của đại đạo Sinh ản.

Ngay cả con người khi dung nạp cũng bị bài xích ra khỏi cơ thể.

Vì vậy, viên hắc đan kia có thể thôn phệ được Tử vong chi đạo là điều mà bất kì ai cũng không thể tưởng tượng nổi.

Thoát ra khỏi dòng suy nghĩ, Minh Đường vội ghé sát vào tai của Dương Long nói nhỏ, thậm chí còn tạo thêm một vòng bảo hộ bằng tinh thần lực để tránh tai vách mạch rừng.

“Thiếu gia, ngài tuyệt đối không được nói chuyện này với bất kì ai a, ngay cả Thiên Nhi tiểu thư cũng không được. Tuyệt đối không được.

Nếu để người khác biết ngài có bảo vật có thể thu nạp tử vong chi đạo thì e rằng ngay cả những đại nhân vật cũng nảy lên lòng tham.”

Nghे Minh Đường nói vậy, Dương Long cũng gật đầu đồng ý, thất phu vô tội, hoài bích có tội chính là đạo lý này.

“Ta hiểu, Minh thúc, hiện tại ta cần bình tâm suy nghĩ lại một số vấn đề, cũng cần tìm hiểu xem ta có thể điều khiển viên hắc đan kia không.

Rất tiếc, nếu như hiện tại bản thân ta đã tinh thần lực thì có thể tự mình kiểm tra, thậm chí có thể nhờ ngài kiểm tra giúp.

Nhưng với tư vi hiện tại của ta, e rằng vừa cho thúc đưa tinh thần lực vào đại não thì ta cũng đã thần hồn câu diệt rồi.

Được rồi, không nói nữa, thúc về nghỉ ngơi đi, ta muốn bế quan thêm một ngày, nếu Thiên Nhi có đến tìm thì thúc bảo muội ấy ngày mai ta đến xin lỗi với muội ấy sau.”

Nghे Dương Long nói, Minh Đường cũng yên tâm đứng dậy bước ra ngoài, tuy Dương Long chỉ là một cậu bé 13 tuổi nhưng từ nhỏ đã biết suy nghĩ cẩn trọng.

Chắc chắn sẽ không làm việc gì không chắc chắn, đặc biệt là những chuyện liên hệ đến tính mạng của bản thân.

Còn một mình, Dương Long khoanh chân lại, hai tay đặt ở 2 bên, sử dụng Khai Dương Quyết vận chuyển nội khí chạy toàn thân để kiểm tra lại thân thể của mình.

Bản thân chưa đạt đến Tinh Thần cảnh thì không thể nào sử dụng Tinh thần lực được.

Vì vậy, nếu muốn kiểm tra thân thể của bản thân thì ngoài nhờ sự hỗ trợ của các cường giả khác thì cũng có thể sử dụng Nội khí để kiểm tra.

Nhưng nội khí chỉ có thể kiểm tra ở các vị trí như kinh mạch, lục phủ ngũ tạng... còn những nơi đặc biệt khác như vùng đầu thì hoàn toàn không thể kiểm tra được.

Lúc này, cả người Dương Long tỏa ra hào quang vàng nhạt, thiên địa linh khí bên ngoài cũng theo quá trình vận khí ở bên trong mà ồ ạt tiến vào trong cơ thể.

Còn trong đầu của Dương Long thì lại đang suy nghĩ về quá trình giao đấu với Ninh Lực 2 ngày trước.

Có thể nói, tuyệt kỹ của Ninh gia Văn Hành Thổ Huyết Sát làm cho Dương Long cực kỳ ấn tượng.

“Tại sao kỹ năng cường đại này lại có thể đồng thời kết hợp giữa mộc, kim và sát khí?”

Vừa vận công, trong đầu Dương Khai thì luôn hiện lên câu hỏi này.

Có thể nói đương đại hiện giờ tuyệt kỹ của Ninh gia có thể xếp vào kim bảng những tuyệt kỹ thâm ảo nhất.

Bởi chưa có thần kỹ nào khác có thể đồng thời kết hợp 3 thuộc tính lại với nhau.

Nếu không phải bởi vì Hồn Tông ủng hộ Đinh gia thì có lẽ chức vị thành chủ cũng đã sớm bị Ninh gia – Ninh Khương đoạt mất rồi.

Một chiêu Huyết Văn này nếu toàn lực của Ninh gia chủ thì Đinh Hoàng chắc chắn không phải là đối thủ của hắn.

Còn bản thân Dương Long hiện tại thì vẫn ở trong trạng thái nhất tâm nhị dụng, một bên vận chuyển công pháp còn một bên thì chìm đắm trong lý giải võ đạo sau trận chiến kia.

Đúng lúc này, một luồng năng lượng mang tính sát phát đánh thẳng vào ý thức của Dương Long, ngay sau đó toàn thân của cậu cứng đờ, bất tỉnh.

Bên trong một khoảnh khắc, nơi đây toàn bộ đều bao phủ bởi một màu đen.

Không hề có bất kì sinh cơ nào xuất hiện ở nơi này.

Một ngọn sóng nhỏ hiện ra, thân ảnh của Dương Long bất chợt xuất hiện ở trong mảnh tử địa này.

Bản thân nhìn xung quanh, lúc này Dương Long cũng thật sự bị dọa cho muốn xỉu thêm lần nữa.

Hắn chỉ nhớ bản thân bị một cái gì đó trùng kích thẳng vào linh hồn, tuy không đau đớn nhưng hoàn toàn làm thần hồn của hắn mất đi ý thức.

Cho đến hiện tại hắn cũng không biết mình đã xuất hiện ở đây bằng cách nào.

“Có ai không? Là ai đưa tôi đến đây? Cái tử địa u minh này là nơi nào vậy?”

Dương Long bỏ qua sự sợ hãi của bản thân cố sức gọi lớn, hẳn thật sự đang cần một điều gì đó có thể cho hắn biết một chút về nơi quỷ quái này.

Nhưng mặc cho hắn gọi khàn cả cổ họng, vẫn không có bất kì tiếng nói nào trả lời.

Mãi cho đến tận khi hắn cảm thấy thật sự đuối sức, ngồi xuống một tảng đá gần đó, cảm nhận cái lạnh truyền từ mặt đất lên làm cho hắn thanh tỉnh trở lại.

Lúc này lại xuất hiện một điều thần kỳ.

Ở thật xa phía trước, xuất hiện một tia yếu ớt ánh sáng tím, tím và đen xen lẫn vào nhau, nhưng bởi ở cái nơi chỉ có hắc sắc này thì màu tím vẫn là cực kì nổi bật.

Như vớ được cái phao cứu sinh khi sắp bị chết đuối, Dương Long trên mặt hiện một nụ cười mừng rỡ.

Vội đứng dậy, cố gắng bật lên thì lại càng làm cho Dương Long giật mình là cả người hắn cứ vấy trôi đi, bay nhanh về phía trước.

Hắn như một cao thủ Nhân Hồn cảnh có thể ngự không phi hành.

Lúc này, hắn mới giật mình chú ý lại thân thể của hắn.

“Trời ạ, hoàn toàn trong suốt. cái khi gì vậy?”

Lúc này thật sự tâm tình hắn ngày thường rất trầm ổn lúc này cũng trở nên hoán loạn.

Cả người hắn cứ như một con sứa biển, hoàn toàn có thể nhìn xuyên qua.

“Linh hồn, đây là thân hồn của ta ư?”

Tự đặt cho mình một câu hỏi, nhưng không ai có thể giải đáp cho hắn câu hỏi đó lúc này.

Trên khuôn mặt của hắn lúc này hiện lên một vẻ hệt hắn.

"Tiêu rồi, thôi xong hết rồi, chắc chắn đây là thân hồn của ta rồi".

Dương Long lúc này gần như tuyệt vọng, dù sao cậu cũng chỉ là một cậu bé 13 tuổi a, làm sao chấp nhận được những điều mà vốn dĩ không thể nào xuất hiện như vậy chứ.

Lại tự đặt một câu hỏi cho chính bản thân mình, đôi mắt thì vẫn hướng về phía nguồn sáng tím.

“Ta chết rồi ư? Mà lý do gì khiến ta chết nhỉ?”

*** Còn nữa ***

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Làm Ma Cũng Không Đủ Tư Cách

Hắn bây giờ thật sự không hiểu nổi, chỉ vừa cách đây không lâu, hắn vẫn còn bình an vô sự.

Nhưng dùng một cái, hắn đã hiện ra ở một thế giới khác.

Ngay cả thân xác của hắn lúc này cũng không biết đang nằm đâu.

“Hồn lìa khỏi xác ư? Đây là cái khái niệm gì chứ? Ta vẫn còn rất trẻ để lão Diêm La triệu hồi a.”

Hắn trôi nổi lơ lửng, vừa tự lẩm bẩm nói với chính mình.

Dẫu vậy, ánh mắt của hắn lúc này vẫn không vì sợ hãi mà chùn xuống.

Hắn mở 2 mắt thật lớn, nhìn thẳng về phía trước.

Xuyên qua hắc ám, nhìn thẳng đến vị trí của vầng sáng tím huyền ảo kia.

“Nếu là người ta không thể khuấy đảo phong vân, vậy thì làm ma ta phải lật tung địa phủ.

Lão Thiên không cho ta truy tìm thần vị, vậy hãy để ta để ta thượng vị Diêm La Vương“.

Đôi mắt của hắn sáng lên như tìm được mục tiêu mới để tiếp tục tồn tại.

Người xưa có câu: “Ông trời không tuyệt đường ai. “ Vì lẽ đó, hắn không tin hắn không thể tồn tại tiếp ở địa phủ âm u này.

Hắn tiếp tục đi tới, đi thật lâu, thật lâu. Nhưng cái ánh sáng tím kia vẫn còn ở xa tít tắp giống như hắn vẫn đứng yên tại vị trí ban đầu

Phải nói một điều, vì là linh hồn thể nên cơ bản không có cảm giác đói bụng.

Thậm chí qua một khoản thời gian hắn còn cảm nhận được một luồng năng lượng âm áp không biết từ đâu truyền thẳng đến tâm bồ tinh thần của hắn.

Dẫu vậy di chuyển quá lâu hắn vẫn có cảm giác mệt mỏi.

Ngồi hồi phục trên một đỉnh núi cao, hắn nhìn đến vị trí phía xa kia.

Ánh sáng tím lúc này đã gần hơn, lúc này lò mờ hắn có thể thấy được bên trong luồng sáng này ẩn giấu một sức mạnh kinh khủng nào đó.

Nhưng kì lạ là nó chẳng những không bài xích mà còn hấp dẫn hắn.

Giống như có một thứ gì đó trong tiềm thức mời gọi hắn nhanh chóng đến đó.

Kể từ khi hắn bị triệu hồi đến vùng đất thần bí này thì cũng đã qua hơn 2 tháng, lúc này hắn thật sự rất nhớ mọi người ở Thần Cảnh Đại Lục.

“Có lẽ phát hiện ra ta mất đi thần hồn, Minh thúc và cả Thiên Nhi phải lo lắng lắm.

Không biết Thiên Nhi ra sao rồi?

Nếu không có gì ngoài ý muốn thì có lẽ ta và Thiên Nhi hiện tại cũng đã trở thành môn đệ của Hồn Tông rồi a... “

Thờ dãi một hồi, hắn tự lẩm bẩm trò chuyện với chính bản thân mình.

Hơn 2 tháng qua, hắn đã đi qua không biết bao nhiêu cái rộng lớn bình địa cùng vượt qua bao nhiêu địa vực, sông lớn.

Nhưng khiến hắn giật mình hơn là hắn không gặp qua bất kì một hồn thể nào khác.

Đây thật sự chính xác là một cái tử địa. Ngoài hắn ra thì cũng chỉ có ánh sáng tím kia là khác biệt nhất ở trong vùng tử địa này.

Tiếp tục hướng thẳng một hướng mà bay đến, hắn phiêu dật trên không trung, xuyên thẳng qua các dãy núi.

Các dãy núi ở đây chỉ toàn là đất, đá, không hề tồn tại bất kì một thảm thực vật.

Ngay cả những cự thạch này cũng là hắc thạch. Một màu đen bao trùm cả片片 không gian, thật sự làm người ta có cảm giác muốn phát điên.

Nhưng cũng chính vì điều này, Dương Long phát hiện ra thần hồn của hắn trải qua chịu đựng sự nhầm chán này lại càng thêm ngưng thực.

Nếu lúc trước thần hồn của hắn là trong suốt thì hiện tại nó đã mờ đục hơn rất nhiều.

“Chẳng lẽ nói, nơi này không chế tâm tình càng tốt thì tinh thần lực cùng thần hồn càng cường đại sao? “

Dừng lại trên một片片 đá, hắn tự đặt câu hỏi cho bản thân.

Lúc này trải qua hơn 4 tháng, Dương Long cơ bản đã có thể sử dụng được tinh thần lực.

Việc này cũng khá giống với việc hắn điều khiển nội khí lúc trước.

Còn hiện tại hắn chỉ có thể sử dụng tinh thần lực để dò xét 50m xung quanh nhưng lại không thể dùng Khai Dương Quyết để vận chuyển tinh thần đi rèn luyện thần hồn a.

Hắn tự cười vì suy nghĩ ngu ngốc của bản thân:

“Khai Dương Quyết, công pháp tu luyện nội khí ta lại muốn mang đi để tu bổ tinh thần lực.

Nếu để người khác biết được suy nghĩ của ta, chắc phải cười đến rụng răng mất.

Nếu bây giờ ta có một công pháp tu luyện tinh thần thì bây giờ cũng chẳng khó đến như này.

Công pháp thần hồn ở bên ngoài ta đến 2 bộ, nhưng cũng chưa bao giờ xem qua a.

Dù gì có ai nghĩ một Nhân Lực cảnh lại cần phải trọng tu tinh thần lực chứ... “.

Gạt bỏ những suy nghĩ viển vông. Hắn bây giờ chỉ có một khát vọng là đi đến được vị trí của luồng sáng tím kia.

Nếu may mắn thì hắn có thể tìm được thông đạo để rời khỏi tử địa quỷ quái này.

Thậm chí nếu đạt được cơ duyên trọng sinh thì đó lại càng là điều hắn mong muốn.

Lại qua thêm 2 tháng, cuối cùng Dương Long cũng đến được vị trí của luồng sáng tím thần bí kia.

Lúc này, hắn cách vị trí của nguồn sáng tím khoảng hơn 100m, ở khoảng cách này, hắn chân chính cảm nhận được sự cuồng loạn mà nó mang lại.

Thần hồn của hắn lúc này đã trở thành gần như là thực thể.

Chỉ còn một vài vị trí vẫn còn trong suốt ẩn hiện như thủy tinh.

Bên dưới luồng sáng tím là một hồ tử sắc (hồ nước tím).

Nguồn sáng kia cũng chính là hơi nước bốc lên từ trong hồ này.

Lúc này, cảm nhận được sự áp bách đến từ tử sắc kia, khuôn mặt của Dương Long lại đại biến.

Hắn cảm nhận được khí tức tử vong hiện hữu ở xung quanh.

“ Ta đã chết một lần a, lần này mà chết nữa thì coi như ngay cả làm ma ta cũng còn chưa đủ tư cách. “

Tự cười khổ một tiếng, lúc này hắn lại lui về phía sau thêm 50m nữa mới có thể hạn chế đến mức thấp nhất cái cảm giác cận kề cái chết kia.

“ Luồng tử sắc kia là gì? Tại sao lại làm linh hồn ta cảm giác rung động thu hút, nhưng khi đến gần lại mang theo cổ nguy hiểm của tử vong? “

Nơi này là cái nơi quái gì vậy? Ông trời chẳng phải muốn nói ngay cả làm cô hồn, dạ quỷ cũng không thể tác thành cho ta sao? “

Lúc này trong đầu Dương Long cũng hoàn toàn không thể hiểu được rốt cuộc chuyện này nên giải quyết như thế nào.

Nếu lần này không thể tìm được đường ra thì hắn vĩnh viễn hoặc phải nằm lại trong hắc ám không gian, hoặc bị chôn vùi, thần hồn câu diệt trong cái tử sắc hồ kia.

“ Không thể nào có nơi có đóng mà không có mở được, sinh phải đi cùng với tử.

Đó là đạo của thiên địa, dù lão Thiên trên trời cũng không thể nào làm trái “.

Tự nói với chính mình, hít sâu một hơi, ánh mắt của Dương Long lúc này lại sáng lên.

Hắn lúc này hình như tìm được một cơ hội cho bản thân.

“ Một vài điển tịch có nói qua, vạn vật đều vì đạo mà thành.

Đại đạo cũng vì vạn vật mà sinh. Nếu ở đây có tử hồ thì chắc chắn ở đây cũng có mang theo kí hiệu của đại đạo.

Nếu ta có thể lĩnh ngộ được những kí hiệu này, chẳng phải bản thân có thể đi qua, thậm chí xâm nhập vào bên trong tử hồ kia hay sao “.

Nghĩ đến đây, trên mặt của Dương Long thoáng hiện lên nụ cười.

Đã gần một năm kể từ khi hắn bị truyền tống đến tử địa này, tâm tình của hắn làm sao có thể bị những khó khăn trước mắt mà từ bỏ đi chân lý tìm sinh trong tử chứ.

Điều chỉnh lại tâm tình, Dương Long lại tiến về khu vực 100m gần hồ.

Lúc này lực áp bách lại truyền đến làm thần hồn của hắn như bị tạt chảy, run rẩy một hồi.

Cố nén lại sở hãi trong lòng, Dương Long chép miệng: “ Ta không tin bản thân ta lại xui xẻo đến mức ngay cả làm ma cũng không được. “

Lúc này Dương Long đã hạ quyết tâm phải tìm hiểu được Thiên Đạo cấu thành cái tử hồ này mới rời đi.

Lúc này, hắn cố tập trung tất cả thị lực, tập trung quan sát những tử khí đang bốc lên kia.

Tử khí này không những mang theo lực áp bách mà còn có tính ăn mòn cực cao.

Dương Long chỉ vô tình dò xét bằng tinh thần lực mà đã bị tử khí cuốn một tia tinh thần của hắn vào trong, làm hắn phải rên lên một tiếng đau đớn đến chết đi sống lại.

Nhưng cũng nhờ qua lần này, Dương Long lại giật mình thoát lên.

“Trời ạ, cái khí gì thế này, là nó, chính xác là nó.

Cả một cái hồ lớn chứa đầy tử khí này lại được cấu thành từ tử vong qui tắc a.

Cái này có phải là quá trùng hợp không, chẳng lẽ nào lúc trước ta bị viên bảo đan hắc sắc thần bí kia đâm chết rồi bị hút cả vào trong phiên không gian này? “

Ngay khi phát hiện được bên trong tử khí kia có sự hiện hữu của tử vong qui tắc, Dương Long đã nghĩ ngay đến viên hắc đan ở trong đầu hắn.

Ngay cả hắn cũng không biết viên hắc đan đó có từ khi nào.

Nhưng rất lâu trước đó, khi hắn chỉ mới 5-6 tuổi thì mẹ hắn đã căn dặn, hắn tuyệt đối không nên giao đấu với người khác.

Đặc biệt bản thân hắn không thể nổi lên sát khí với bất kì ai, dù là nhân, ma, hay yêu tộc.

Lúc đó Dương Long chỉ đơn giản nghĩ rằng vì mẹ hắn quá nhân từ, không muốn hắn đi theo con đường sát sanh.

Lúc đó hắn còn nghĩ mẹ hắn vốn có trái tim bồ tát chuyển thế a.

Chỉ có bồ tát từ thượng cổ mới xem sinh linh tam giới là một thể.

Nhưng bây giờ nghĩ lại, chắc chắn mẹ hắn đã biết trong cơ thể hắn tồn tại viên hắc đan này.

Thậm chí còn biết rõ nếu hắn động sát khí thì viên hắc đan kia sẽ xuất hiện biến đổi gì đó gây bất lợi với hắn.

Hiểu ra một vài điều, nhưng lúc này Dương Long lại dờ khóc dờ cười, lẩm bầm

“Hắc đan a hắc đan, rõ ràng khi trước ta không hề động sát khí, dù chỉ là một cái cây, ngọn cỏ.

Chẳng nhẽ vì hôm đó ta muốn nướng gà cho Thiên Nhi mà nguoi cướp cả sinh mạng của ta.”

Càng nghĩ, Dương Long càng cảm thấy đau đầu về vấn đề của viên hắc đan này.

Quay lại nhìn về phía hồ nước, hắn lại bắt đầu tập trung quan sát những kí hiệu đại đạo của tử vong qui tắc đang trôi nổi, huyền phù trong mảng sương mù màu tím kia.

Hơn nửa năm sau, hắn lần nữa chớp mắt. Phù ra một hơi, hắn mới nhắm mắt dưỡng thần.

“Chẳng lẽ trên đời không có ai có thể nắm vững được tử vong chi đạo sao?

Hơn nửa năm tâm đạo, nhưng bản thân ta ngay cả một tia tử vong qui tắc cũng không nắm được.

Chẳng lẽ nói tử vong chi đạo đã vượt khỏi phạm trù có thể lĩnh ngộ?”

" Chuyện này không thể nào xảy ra, đã từng có truyền thuyết về một cường giả Nhân tộc khuấy đảo thiên địa đương thời, vô địch thiên hạ vì nắm giữ được Tử Vong qui tắc.

Người khác làm được thì ta vì cái gì không thành công?

Nửa năm bất thành thì ta dùng mười năm để lĩnh ngộ, ta không tin ông Trời lại bất công với ta như vậy, ngay cả sinh lộ cũng không cho ta tìm. "

Tự vấn bản thân một hồi, hắn lại lâm vào trầm tư, mà một lúc trầm tư này lại kéo dài đến hơn 2 năm.

[

[

Còn Nữa

Chương 12: Khảo Nghiệm Trọng Sinh (1)

Thời gian cứ thế lặng lẽ trôi qua, nơi từ sắc hồ vẫn là một mảng tử địa yên tĩnh.

Không có bất kì sinh cơ, không có bất kì ngoại vật gì chuyển động, ngay cả những cơn gió cũng không hề tồn tại.

Cách đó không xa là một đôi loạn thạch nhỏ, những thạch phiến to lớn xếp chồng lên nhau đủ dạng hình thù.

Xung quanh loạn thạch lúc này lại thần kì bảo phủ một tầng hào quang tử sắc.

Nó hoàn toàn chuyển động theo một quy luật nhất định, nếu ai chú ý quan sát hoàn toàn có thể nhận ra nó đang di chuyển theo hình dạng của một đóa Liên hoa Tử Sắc (Hoa Sen Tím).

Những tử khí kia kết hợp lại hình thành nên những cánh hoa lớn chừng một trượng. Mà cả một đóa hoa hoàn chỉnh lại được cấu thành từ hơn trăm cánh hoa, bao phủ gần như toàn bộ tiểu sơn thạch này.

Đặc biệt hơn, ở chính giữa của Tử Sắc Liên lại trôi nổi vô tận những kí hiệu đại đạo, nó không hề đi theo một quỹ đạo hoàn chỉnh nhưng nó lại dần bao phủ lại trở thành một nhân hình.

Những loạn thạch cứng rắn xung quanh nhân hình kia lúc này lại như những hạt bụi ngưng tụ thành, lúc này bởi những chuyển động của những kí hiệu thiên địa đại đạo kia mà hoàn toàn hóa thành bột mịn.

Một uy áp cường đại mang theo tính hủ thực bá đạo đang từ nhân ảnh kia lan tràn ra.

Những loạn thạch hóa thành bột mịn xung quanh cũng mở rộng ra phạm vi ngày càng lớn.

Lúc này, đóa liên hoa cũng bắt đầu xoay tròn, cuốn theo vô tận đất đá xung quanh nháy mắt tan biến.

Ở bên trong, trên đài sen, nhân hình kia lúc này 2 tay mở rộng ra, như có một lực hút cường đại tỏa ra từ trên người của đại nhân vật này, những kí hiệu đại đạo lúc trước bao phủ quanh hần cũng dần theo đó thu nạp toàn bộ vào trong cơ thể hần.

“Lấy tinh thần làm cánh, lấy đại đạo làm nhụy, lấy thân cảm ngộ. Đại đạo là do thiên địa mà thành, nắm giữ đại đạo như nắm giữ thiên địa. Cảm giác này thật khoái cảm.”

Nhân ảnh kia chính là Dương Long, hần lúc này đang trôi nổi trên không trung.

Bên dưới đôi loạn thạch bởi vì những tác động cường đại mà Dương Long gây ra, lúc này nó đã biến thành một hắc vực sâu không thấy đáy, lan ra tận tận gần khu vực của tử sắc hồ.

Dương Long tay vẫn giang ra 2 bên, đôi mắt hần lúc này vẫn nhắm nghiền lại, trên miệng thì mang theo một nụ cười thoải mái.

Cả thân hình hần lúc này lại sáng như lưu ly, có thể nhìn thấy bên trong cơ thể hần lúc này mang theo những ánh tím thần bí.

Xung quanh hần lúc này tỏa ra một uy áp cường đại. Nếu có một đại nhân vật nào ở đây thấy cảnh tượng lúc này cũng phải kinh hô lên một tiếng.

Uy áp mà Dương Long tỏa ra lại hoàn toàn ảnh hưởng đến thần hồn.

Có thể nói thần hồn chính là linh hồn của con người, nếu uy áp đánh sâu vào linh hồn thì ngay cả sức chiến đấu cũng không thể nào phát huy được một phần.

Thậm chí nếu đối phương sử dụng hồn kỹ thì có thể nhất kích tất sát, bởi một khí thần hồn bị tấn công quá mạnh mẽ, bản thân thần giả sẽ hoàn toàn bị mất đi ý thức, nặng hơn có thể thần hồn cấu diệt, triệt để mất đi mạng sống.

Trạng thái hiện giờ của Dương Long có thể nói tinh thần lực của hần có thể sáng ngang với cường giả Phá Thần cảnh.

Còn ở Thần Hồn ngưng thực của hần thì ngay cả Thiên Vương cảnh cũng chưa chắc làm được.

Phải mất nửa ngày, Dương Long mới mở mắt ra, hần hít sâu một hơi. Tuy chỉ là thần hồn, dù hít sâu mấy cũng chẳng có cảm giác gì nhưng động tác này vẫn làm cho hần thoải mái.

Giơ một bàn tay lên, lặng lẽ vận chuyển tinh thần lực, lúc này lòng bay tay của hắn lại ngưng tụ thành một ngọn tử hỏa (Lửa tím).

Ngọn lửa này lại đặc biệt kì lạ, nó sáng lên lại không tỏa ra nhiệt độ cường đại, mà lại mang cái lạnh lẽo u linh.

Cái lạnh này tác động trực tiếp vào linh hồn của kẻ khách.

Bên trong ngọn lửa nếu ai đủ cường đại để cảm nhận, thì hoàn toàn có thể thấy được ngọn lửa này được hình thành từ những kí hiệu đại đạo.

Lúc này, Dương Long lại hiện lên một nụ cười nhẹ lắm lắm.

“Sáu năm a, mất một năm để ta đến được tử hồ, 2 năm để ta lĩnh ngộ được một tia kí hiệu tử vong, lại mất của ta 3 năm ròng rã để lĩnh ngộ hoàn chỉnh đại đạo.

Thật sự là một con đường khó đi, nhưng sự cường đại của tử vong chi đạo thật sự không làm ta thất vọng.

Nếu bây giờ cho ta giao đấu với Ninh Lực, chỉ cần một đạo tinh thần lực của ta khiến hắn gần như tàn phế rồi.”

Tự vấn một hồi, hắn lại tự cười bản thân mình, cường đại thì như thế nào, bản thân hắn ở nơi này ngay cả một ngọn cỏ cũng không có thì có ai để cho hắn thể hiện năng lực chứ.

Lúc này, tinh thần của Dương Long đang ở trạng thái thăng hoa. Có thể nói hắn bây giờ hoàn toàn có thể được gọi là Thiên Vương cường giả, nếu chỉ xét về Thần Hồn này.

Nhưng tinh thần lực của hắn thì lại xa xa mới bằng, bởi những cường giả có thể tu luyện ra tinh thần lực đều trải qua nhiều giai đoạn khác nhau.

Đặc biệt là phải mở ra ra Hồn Hải, nơi đó sẽ tương tự như đan điền, chứa đựng tinh thần lực.

Còn bản thân của Dương Long, hắn có thể luyện ra tinh thần lực hoàn toàn bởi vì hắn đang ở trạng thái Hồn Thể, tinh thần lực của hắn không phải được chứa ở một vị trí nhất định. Mà nó lại trải dài ra nằm trong toàn bộ Hồn Thể của hắn.

Bởi vậy hắn không thể nào tăng lên tinh thần lực được nữa, trừ khi hắn có thể giống như người bình thường, mở ra Hồn Hải của bản thân mình.

Đẹp những suy nghĩ tiêu cực qua một bên, ánh mắt của hắn chuyển sang nhìn về phía hồ tử sắc kia.

Trải qua 5 năm, từ khi hắn tiếp cận được cái hồ này đến nay, hồ nước vẫn không có gì thay đổi.

Từ đầu đến cuối vẫn là bình lặng không một gợn sóng, những tử khí kia cũng không ngừng bốc hơi lên tạo thành những đám mây tím kì dị, đặc biệt có sức dụ hoặc rất lớn đối với linh hồn thể.

Dương Long thử sử dụng tinh thần lực tiến vào dò xét bên trong hồ nước.

Một luồng sức mạnh tinh thần khủng bố từ Thần hồn hắn lan tràn ra, tiến thẳng vào hồ nước.

Hồ nước vẫn lặng như tờ, nhưng khuôn mặt Dương Long lúc này lại là một vẻ xám xịt.

“Không thể dò xét vào bên trong, dưới hồ này ẩn chứa cái gì mà ngay cả thần thức mang theo tử vong đạo của ta cũng không thể thâm nhập a.”

Lúc này, Dương Long lại càng cảm thấy tò mò bí mật bên trong hồ nước này.

Đường đi của hắn hiện tại chỉ có duy nhất là thâm nhập vào bên trong hồ nước may ra mới có sinh lộ cho hắn.

Không chút do dự, hắn nhún chân nhảy thẳng vào hồ nước.

Một cảm giác lạnh lẽo tràn vào tận nơi sâu nhất linh hồn của Dương Long, cơ thể hắn rung lên, lúc này hắn cảm giác như thần hồn của mình sắp bị đóng băng dưới hồ nước này.

Không nghĩ ra cách nào khác, hắn vội đưa tinh thần lực mang theo kí hiệu tử vong quy tắc ra bên ngoài, bao lấy toàn bộ Thần Hồn của hắn.

Lúc này, cảm giác lạnh lẽo như ở trong một khối cực hạn hàn băng kia mới chấm dứt.

Tập trung tinh thần, hắn tiếp tục tiến sâu vào hồ nước.

Bên trong hồ nước này cũng hoàn toàn không có một chút sinh cơ nào. Toàn bộ đều là một màu tử sắc.

Đã qua rất lâu, hắn cũng không tính toán hết qua bao nhiêu canh giờ, nhưng điều mà hắn có thể xác định được là hắn vẫn đang tiếp tục bơi sâu vào vị trí đáy hồ.

Nhưng cho đến lúc này, hấn thật sự vẫn chưa xác định được cái đáy hồ kia nó có tồn tại hay không, ngay cả bản thân hấn cũng đang thắc mắc liệu đây có phải và vô tận vực sâu chứa đầy nước hay không nữa.

Trải qua rất lâu, hấn cảm thấy khá mệt mỏi nên đành phải trôi nổi bên trong hồ tạm thời nghỉ ngơi.

“ Cũng may trạng thái hiện giờ của ta không cần ăn uống, hít thở. Nếu không thì xác định bản thân ta trôi nổi trong tử hồ này không bị đói chết cũng bị ngạt chết.”

Lúc này để bổ xung tinh thần lực, biện pháp nhanh nhất là vẫn chuyển công pháp để nhanh chóng hấp thu thiên địa đại đạo, biến nó trở thành chất dinh dưỡng giúp nhanh chóng phục hồi tinh thần lực đã mất.

Nhưng Dương Long ngay cả công pháp tinh thần lực ra sao hấn cũng chưa từng xem qua một chữ nên đành phải ngậm ngùi ngồi yên để tự thân hồi phục.

Phải mất 2 canh giờ, hấn mới trở lại trạng thái toàn thịnh. Lúc này 2 mắt hấn đặc biệt bình tĩnh, “càng gặp những chuyện khó giải quyết thì càng phải bình tĩnh” Đó là chân lý mà hấn tự đặt ra cho bản thân sử dụng.

Phù ra một hơi, hấn tiếp tục hành trình tiến sâu vào, truy tìm vị trí đáy hồ.

Cũng không biết qua bao lâu, Dương Long đoán khoảng 1-2 ngày gì đó, rốt cuộc hấn cũng mừng rỡ kinh hô lên một tiếng.

“ Thần Đài? Tại sao nơi đáy hồ này lại là một thần đài chứ?

Ai lại rãnh rỗi đến mức sâu bên trong một cái tử hồ không biết bao nhiêu dặm xây một Thần Đài ở đây?”

Liên tục nhiều câu hỏi được đặt ra trong đầu của Dương Long. Lúc này hấn đã đặt chân xuống một Quảng Trường rộng lớn.

Quảng trường này được bao bọc bởi một tầng năng lượng đặc biệt, ngay cả Dương Long lúc này cũng không biết đó là thứ năng lượng gì, nó ngăn cách hoàn toàn nước tử sắc ở phía trên, không cho chúng tiến vào quảng trường.

Ở trên quảng trường không hề có bất kì thứ gì, lúc này Dương Long đã bước đi đến giữa quảng trường, hấn đang chăm chú nhìn về 2 đạo khắc họa cực lớn ở giữa này.

Ở dưới nền của quảng trường không biết được xây dựng từ loại vật liệu gì, ngay cả khi dương long sử dụng tử vong lực cũng không thể bảo mòn được nó.

Đặc biệt hơn, ở dưới quảng trường vị trí trung tâm còn được khắc 2 đồ án hình chân long, sống động như thật.

Lúc này, 2 con chân long như đang giao đấu với nhau, một con tỏa ra ánh sáng màu vàng kim, một con khác thì lại như u linh, thuần túy một màu đen thần bí.

Dương Long giật mình tỉnh lại, khi hấn nhìn vào đồ án 2 chân long kia thì như bị cuốn vào ảo cảnh, 2 con chân long to lớn đến vài dặm, cả 2 đều có sức mạnh cực kì khủng bố, giao chiến ngang tài ngang sức với nhau.

Dương Long ánh mắt ngưng trọng, cố gắng tập trung tinh thần lắm bẫm:

“ Nếu vừa rồi không tỉnh lại kịp, e rằng thần trí của ta bị 2 lão Thần Long kia đánh nát rồi...”

Lúc này, một giọng nói già nua lại bất chợt vang lên, vang vọng cả một khu quảng trường:

“Hữu duyên thiên lý đáy tử đầm.

Nếu muốn thoát khỏi đây, hãy thông qua khảo nghiệm của ta. Người đến được đây chắc chắn đã lĩnh ngộ được tử vong pháp tắc mà Thần Chủ gieo xuống.

Nếu thông qua khảo nghiệm, ngươi có thể trọng sinh thân xác cũ. Nếu thất bại, vĩnh viễn biến mất khỏi thiên địa.

Tử vong chia đạo không thể để cho những kẻ phé vật nắm giữ được.”

Giọng nói kia cứ ồ ồ vang lên, không hề có chút tình cảm, cân nhắc nào. Dương Long có thể chắc chắn đây chỉ là một tàn thức được lưu lại của một đại nhân vật ở tử đầm này.

*(Lời tác giả: “Tinh thần lực” giống như nội khí, có thể dùng để công kích đối thủ. “Thần Hồn” giống như thân thể chứa tinh thần lực, không biết ở các truyện khác giải thích ra sao, nhưng ở truyện mình sẽ là như vậy. Các đạo hữu lưu ý để tránh bị nhầm lẫn)

*

Còn nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Khảo Nghiệm Trọng Sinh (2)

Hắn đã từng xem qua một số cổ tịch ghi lại.

Những thương cổ di tích truyền thừa được phát hiện thường được những đại năng lưu lại một đạo tàn niệm.

Thường dùng để thông báo một số thông tin cho những tộc nhân đời sau.

Lúc này, Dương Long không hề có sự lựa chọn nào, thực tế hắn chỉ có một đường để chọn.

Đó là phải thông qua cái khảo nghiệm gì đó của giọng nói ban này.

Trần tĩnh tâm thần lại, Dương Long đưa mắt nhìn xung quanh, thần niệm phát ra thăm hỏi.

“Xin hỏi đại nhân, nơi này là nơi nào? Khảo nghiệm mà ngài nói là gì?, Sao ta lại đến được nơi này?”

Cho đến hiện tại, đã qua 6 năm ở nơi hắc địa này, nhưng Dương Long vẫn chỉ có một thắc mắc mãi không có lời giải đó là “Nơi này là đâu?” và “Tại sao hắn lại đến được nơi này?”.

Có thể nói hắn là điển hình cho một câu ngôn truyền là: “Chết cũng không biết tại sao mình chết.”

Nhận được thần niệm của Dương Long truyền ra, giọng nói kia không có chút phản ứng nào.

Mãi một lúc sau, giọng nói của lão già đó lại vang lên.

“Nơi này gọi là Hắc Thần đài, từ hồ phía trên kia gọi là Tử Vong Hồ.

Hồ này được bản Thần tích súc từ linh ngộ của ta, tụ tập gần như tất cả tử vong đạo của nghìn tinh cầu để hình thành nên hai hồ này.

Nơi này của ta ẩn chứa cả cơ duyên, lẫn nguy hiểm.

Nếu vượt qua được nguy hiểm thì sẽ một bước đạp chân lên đại đạo.

Còn nếu nguoi là một kẻ phé vật thì một bước đi sai, vĩnh viễn vô vọng luân hồi.

Còn vì sao nguoi đến được nơi này thì sau này nguoi sẽ tự có câu trả lời.”

Giọng nói này già nua, lại nghe rất trầm ấm, nhưng sự trầm ấm đó nó lại đi sâu, trùng kích vào tận cùng của linh hồn.

Dương Long hơi rung mình một cái, lúc này hắn nhớ lại tất cả những gì giọng nói kia vừa nói.

“Hắn tự xưng là Thần? Trời ạ... đây là nơi nào vậy?

Trên đời này thật sự có thần ư? Chẳng lẽ đây là nơi truyền thừa của vị Hồn Thần năm xưa?

Không! Ta từng nghe nói Hồn Thần chủ tu tinh thần lực ẩn chứa kí hiệu đại đạo của Thái Dương.

Tử Vong đạo và Chân Dương đạo là ở 2 thế giới khác nhau, hoàn toàn không phải truyền thừa của Hồn Thần.”

Lúc này, trong đầu Dương Long chứa bốn bề những câu hỏi lên quan đến nhân vật thần bí tự xưng Thần này.

Lúc này Dương Long đang định hỏi Danh Tự của vị đại nhân vật này thì giọng nói già nua lại vang lên.

“Khảo nghiệm sinh tử, chỉ có một vòng duy nhất.

Bản thân nguoi đã có thể linh ngộ Tử Vong quy tắc, nếu nguoi có thể chiến thắng đối thủ mà ta đề ra, nguoi sẽ vượt qua thử thách.

Nếu thất bại, vĩnh viễn biến mất khỏi tam giới, truyền thừa của ta, không phải ai cũng có thể nhận được.”

Nghe được lời nói này, Dương Long bắt gặp hoảng hồn. Cái này cũng chẳng phải là quá khác nghiệt a, bản thân Thần giả nào cũng phải ít nhất nhận thất bại một vài lần mới đứng được trên đỉnh của võ đạo.

Ngay cả vị kinh tài tuyệt đỉnh Hồn Thần vạn năm trước, cũng từng bị ma tộc truy sát chạy Đông sang Tây, phải mất hơn 2 năm mới nhặt được mạng về.

Còn bây giờ hắn lại bị áp đặt vào một cuộc chiến sinh tử mà bản thân hắn không có bất kì quyền lựa chọn nào.

“Cái này cũng quá là hiếp người nhân từ rồi”. Chép miệng mắng một cái, ánh mắt Dương Long lúc này tuy ở dạng hồn thể nhưng vẫn ánh lên chiến ý.

Nếu đã không có sự lựa chọn thì hắn hoàn toàn không có gì phải sợ hãi nữa chứ.

“Nhưng nếu cảnh giới của đối thủ cao hơn ta thì phải làm sao?” Lúc này, Dương Long lại phải suy nghĩ đến cảnh giới.

Bản thân hắn tu ra tinh thần lực nhưng vẫn chưa hề có học tập bất kì một kĩ năng công kích bằng tinh thần nào.

Bây giờ nếu gặp đối thủ có cảnh giới cao hơn, lại am hiểu thần kỹ thì chẳng phải bản thân hắn gặp cảnh ngàn cân treo sợi tóc sao.

Như hiểu được suy nghĩ của Dương Long, giọng nói thần bí kia lại vang lên trong tinh thần của hắn.

“Người có thể yên tâm, ta sẽ căn cứ theo tu vi tinh thần hiện tại của người để khảo nghiệm. Sẽ không làm khó người.”

Nghe được lời này, Dương Long nuốt chút nữa chữ thề. “Nói không làm khó nhưng lại cho hắn sinh tử chiến, này chẳng phải là phong cách không lý lẽ của những kẻ coi trời bằng vung sao.”

Nghĩ thì nghĩ vậy, nhưng Dương Long vẫn thở ra một hơi thoải mái, tuy hắn chẳng phải tài giỏi gì, nhưng ở cùng cảnh giới, kẻ khác muốn thắng hắn thì cũng không phải dễ a.

Giọng nói kia không nói gì nữa, nhưng lúc này, ở giữa quảng trường lại đột nhiên hiện ra một vầng sáng xanh bích lục cực kì chói mắt.

Càng khiếp sợ hơn, một trong 2 cái đồ án hình rồng ở giữa kia lúc này đã bắt đầu biến hóa.

Một con rồng bích lục cự đại, thân dài hơn trăm mét, cả người long lân sáng chói, khuôn mặt thì thần uy lẫm lẫm, 2 cái sừng dài cũng cả mét rồi.

Tiếng rồng ngâm vang rền cả khu quảng trường, 4 cái Long trảo đập trên không trung, lúc này 2 cái Long nhãn to như cái bát lớn đang nhìn thẳng về phía Dương Long.

Càng khiếp sợ hơn, lực áp bách mà nó tỏa ra làm linh hồn của Dương Long cảm thấy nguy hiểm tột độ, không rét mà run.

Phải biến, hồn thể của hắn lúc này có thể so với Thiên Vương cảnh, còn tinh thần lực cũng có thể sánh ngang với Phá Thần cảnh a.

Nhưng lúc này cảm giác của hắn giống như bị cả một ngọn núi đè lên thân hình, lúc này hắn lại muốn chửi thề cái lão già xưng Thần hóa Thánh kia.

“Này mà cũng gọi là rất công bằng ư? Ta kinh”.

Nghĩ thì nghĩ vậy nhưng Dương Long vẫn tập trung tinh thần, đây là sinh tử chiến, nếu hắn khuất phục thì chắc chắn sẽ trầm luân vĩnh viễn, vạn kiếp bất phục.

Lúc này, Dương Long thu liễm lại tinh thần lực đang tỏa ra xung quanh, đối thủ quá cường đại, nếu hắn sử dụng thần hồn đi thăm dò e rằng đạo thần hồn đó sẽ lập tức bị đánh nát.

Đến lúc đó, Thần Hồn bị hao tổn, Hồn Thể không đạt đỉnh phong thì hắn càng khó có cơ hội để thay đổi được cục diện này.

Một tiếng “Bắt Đầu Đi” không biết từ hướng nào vang lên, ngay lập tức, đầu Chân Long khổng lồ kia phi thẳng về phía Dương Long, lúc này, một đạo ánh sáng bích lục từ Long nhãn bắn ra.

“Vù” phát đã tới trước mặt Dương Long. Hoảng hồn, Dương Long vội nhảy sang trái một bước, đạo sáng kia vọt qua bên cạnh hắn, lúc này Dương Long vội đưa từ vong đạo ra bên ngoài để bảo vệ cơ thể.

Càng khiến hắn kinh sợ hơn, lúc này, xung quanh đạo ánh sáng bích lục kia chỉ tỏa ra những quang mang nhẹ nhàng nhưng lại làm màn phòng ngự của Dương Long lung lay sắp đổ.

Còn kèm theo cả những tiếng “xèo xèo”.

“Cái này cũng quá cường đại rồi, đây là công kích gì mà có thể phá hủy được những kí hiệu Từ Vong của ta?”

Một câu hỏi lớn lại đặt ra trong lòng của Dương Long, Từ Vong đạo được xếp vào những đại đạo thiên địa hàng đầu.

Nếu không phải gặp được cơ duyên như Dương Long, tiến thẳng vào khu vực trôi nổi đầy kí hiệu từ vong đạo thì hắn có tu luyện cả đời cũng đừng mơ

lĩnh ngộ được Tử Vong chỉ đạo.

Nhưng bây giờ, một đạo ánh sáng bích lục kia đi qua, tuy chỉ là ảnh hưởng từ dư âm của công kích nhưng nó lại có thể khiến vòng phòng ngự Tử Vong chỉ đạo của Dương Long xuyết chút là đổ vỡ.

Đây là điều Dương Long không thể nào tin được a.

Lúc này như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt Dương Long lại quay sang nhìn về phía vị trí điểm đến của đòn công kích kia.

Lúc này nơi đó được bảm xanh lục cả một vùng rộng vài chục mét.

Càng kinh khủng hơn, những tảng đá nơi đây mang theo tử vong chỉ đạo lúc này cũng như băng lạnh gặp nước nóng, “xèo xèo” lên rồi toàn bộ bị phá hủy.

Lúc này ánh mắt của Dương Long tròn tròn, miệng lắp bắp:

“Kia... Kia không phải là Sinh ấn chỉ đạo đấy chứ? Điều này sao có thể, một nơi tràn đầy thiên địa đại đạo tử vong, lại có tồn tại một cường đại địch thủ mang Sinh ấn chỉ đạo. cái này phải là thủ bút lớn như thế nào mới làm được điều này.”

Không đợi Dương Long có thời gian suy nghĩ về Sinh ấn đại đạo. Con Chân Long kia sau đòn công kích đầu không thành công lập tức chuyển hướng sang vị trí của Dương Long vừa tránh né.

Miệng của nó mở rộng, to như cái miệng giết, có thể thấy những cái răng trong suốt như thủy tinh to như cổ tay.

Một đạo bích lục hỏa mang theo hơi nóng khủng bố phun ra, bay thẳng đến nơi Dương Long vừa tránh đạo công kích lần trước.

Lúc này, Dương Long vẫn nhanh chân, chạy nhanh về phía vị trí gần của Chân Long bích lục kia, như một đạo thiểm điện, tránh thoát được Sinh ấn hỏa mà Chân Long phun ra.

Nếu người khác nghĩ Sinh ấn chỉ đạo mang theo sinh mệnh lực sẽ không gây ra được sát thương thì hoàn toàn sai lầm.

Ở căn nguyên của tất cả các đại đạo trong thiên địa, hay còn được gọi là những kí hiệu đại đạo, thì dù là đại đạo nào, ẩn chứa bên trong nó là lực lượng gì thì cũng đều có đặc điểm chung đó là cuồng bạo.

Đặc biệt khi trong cơ thể Dương Long có ẩn chứa thiên địa tử vong chỉ đạo lại càng là nguy hiểm.

Nếu đề 2 đại đạo là khắc tinh của nhau gặp nhau, thì hồn thể của Dương Long sẽ biến thành chiến trường đề 2 đại nhân vật công kích, lúc đó ngay cả cơ hội làm ma hấn cũng không có.

Lúc này, lợi dụng hình thể to lớn của Chân Long, Dương Long phi thân chạy thẳng xuống vị trí dưới đầu của nó hòng lợi dụng góc khuất.

Nhưng 2 mắt của Chân Long không nhìn thấy, không có nghĩa là nó không biết được vị trí của Dương Long, nên nhớ cả 2 người lúc này đều là Hồn Thể, hoàn toàn sẽ không bị hạn chế bởi các giác quan a.

Ngay lập tức, một cự trào ập thẳng về phía Dương Long, những cái móng vuốt mang theo Sinh ấn đạo cứ lập lòe phóng thẳng tới.

Ngay lập tức, lúc này ánh mắt Dương Long sáng lên, một chiếc tiểu chuy (đạo nhỏ) màu tím được Dương Long cầm trên tay.

Đạo này được hình thành hoàn toàn do Dương Long sử dụng tử vong chỉ đạo tạo thành, nếu nói Sinh ấn đạo là khắc tinh của Tử Vong đạo thì điều này cũng có thể nói ngược lại.

Bản thân Dương Long đã từng tìm hiểu qua một số điển tịch thời thượng cổ có ghi lại rằng, Chân Long chủ yếu sẽ mạnh mẽ về man lực, có thể nói là mạnh nhất man lực trong tất cả thần thú.

Đặc biệt là 4 cái long trào thì càng khủng khiếp hơn về lực sát thương.

Vì vậy Dương Long chấp nhận đánh liều, muốn tấn công trực diện với Chân Long này thì hấn chỉ có thể tránh né những vị trí có tập trung mạnh mẽ của tinh thần lực.

Mà long trào chính là vị trí tập trung tinh thần lực yếu nhất.

Lúc này, long trào hạ xuống rất nhanh, những móng vuốt đã chuẩn bị co lại gấp vào Dương Long. Lúc này, Dương Long không những không tránh né mà còn trực tiếp tay cầm chủy thủ đâm thẳng vào long trào.

Một lực phản chấn cường đại sinh ra sau lần tiếp xúc này, đẩy Dương Long bật ra, bay thẳng ra sau cả trăm mét lúc này hấn mới rơi xuống đất.

Toàn thân Dương Long chấn động, một kích kia của chân Long tuy đã bị hấn cản lại nhưng lực phản chấn cũng khiến hấn bị thương khá nghiêm trọng.

Vết thương này không giống như bị thương thể xác. Mà nó ảnh hưởng trực tiếp đến thần thể của Dương Long.

Một cảm giác mệt mỏi cao độ ập đến.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 14: Khảo Nghiệm Trọng Sinh (3)

Đờ một trào cường đại của con Sinh Ân Long kia, tuy không phải trực tiếp đón đỡ nhưng lực phản chấn sau lần va chạm cũng khiến Dương Long muốn khóc không thành tiếng.

Hồn Thể của hắn lúc này vì hao tổn tinh thần lực mà âm đạm đi, lúc này có thể thấy rõ khuôn mặt của Dương Long, hắn cũng lắc đầu ngán ngẫm.

Lúc này nhìn về phía bên Chân Long, long trào sau khi bị tiếp xúc với tiểu đao kia đã bị đâm thủng một lỗ, tiểu đao chui thẳng vào trong long trào, không ngừng phát tán ra tử vong lực tàn phá.

Nhưng khiến Dương Long giật mình hơn, con Chân Long này lại sử dụng Sinh Ân lực, bao vây tử vong lực của hắn lại.

Trực tiếp phong ấn nó, không cho nó tàn phá hồn thể của Chân Long. Tuy nói là đơn giản như vậy, nhưng để điều khiển thuần thực đại đạo thiên địa để trấn áp một loại đại đạo khác chế khác ở ngay trong cơ thể là điều mà không phải vị cao nhân nào cũng làm được.

Nếu lực khống chế không đủ, rất dễ bạo thể mà chết.

Lúc này, Dương Long lại không hề hoàn hốt, hắn như đã bắt được một nhịp đập linh ngộ mới của tinh thần lực cùng kí hiệu thiên địa đại đạo.

Mà khởi nguồn của linh ngộ này là sự khống chế ảo diệu Sinh Ân đại đạo kia của con Chân Long.

Lúc này, Chân Long thật sự đã bị Dương Long làm cho nổi giận, nó hồng lên thật lớn.

Một đạo ánh sáng màu bích lục từ mắt nó phóng ra, đồng thời ngay lúc đó, miệng nó hấp một ngụm khí sau đó lại phun ra một biển lửa xanh lục.

Không những thế, lúc này 2 cái long trào phía trước còn hướng thẳng tới Dương Long, cả 3 chiêu công kích cường đại đều chung một hướng nhanh như tia chớp, chớp mắt đã qua trăm mét, tới kề sát Dương Long.

Dương Long xác định được lực công kích này xác thực cường đại, hắn lập tức nhảy lên, bay cao hơn đầu của chân Long, nhưng lúc này, đuôi của con Bích Long này lại cong lên, hướng thẳng Dương Long quật mạnh xuống.

Một lực áp bách khiến hồn thể của Dương Long như muốn xé nát, vội vận chuyển tử vong chi đạo tạo thành một tấm chắn lớn.

“Ầm” lần nữa lực trùng kích sau vụ va chạm khiến hồn thể của Dương Long bay thẳng xuống, đập mạnh xuống sàn, kinh lực sau lần va chạm còn khiến gạch đá trên đài xung quanh Dương Long ngay lập tức nát bấy, bụi bay mù mịt.

“Hồn thể công kích mà khiến cả thực thể hóa thành bột mịn, ta đã quá yếu kém so với nó rồi”.

Dù bị đánh cho thừa sống thiếu chết, nhưng Dương Long cũng phải chép miệng một câu cho sự yếu kém của bản thân.

Ngay lúc này, khoe miệng Dương Long lại mỉm cười, 2 mắt hắn nhắm lại. Toàn bộ tinh thần lực bên trong hồn thể của hắn được thả ra, bao quát xung quanh.

Kì lạ hơn, lúc này những đại đạo tử vong ẩn chứa bên trong những phiến gạch đá ở quảng trường này lại không ngừng bay về phía Dương Long.

Hai tay của Dương Long đưa ra trước, tạo thành những thủ pháp kì lạ, Chưa đầy một cái chớp mắt, một đóa sen tím đã được tạo thành.

Càng khủng khiếp hơn, đóa sen này to lớn cả trăm mét, nhưng lại hoàn toàn được hình thành bởi tinh thần lực của Dương Long.

Có thể nói, để tạo thành đóa sen khổng lồ này, Dương Long hầu như đã hao tổn toàn bộ tinh thần lực của hắn.

Lấy Dương Long làm trung tâm, đóa sen lúc này xoay vòng tròn, tốc độ càng ngày càng nhanh, tạo thành những tàn ảnh không ai có thể quan sát bên trong được.

Những kí hiệu tử vong lúc trước bay tán loạn xung quanh Dương Long lúc này theo lực xoáy của đóa sen mà dần tụ lại một chỗ, sau đó một lực hút khổng lồ cuốn tất cả những Tử Vong đạo kia lại bay thẳng vào trong tâm của hoa sen.

Ngay lúc này, một lực áp bách khủng bố tràn ra, con Bích Long ngay khi thấy Dương Long bị đập rơi xuống đài cũng tức tốc hạ xuống định dùng Long trảo đâm nát Dương Long.

Nhưng khi nó sắp tới nơi thì lực áp bách khủng khiếp tràn ra từ tâm đóa sen cũng khiến nó hoảng hồn vội bay trở lại trên không.

Ở dưới quảng trường, lực áp bách kia mang theo tử vong lực khiến ngay cả những tảng đá trên quảng trường cũng toàn bộ biến thành bụi phấn.

Một cái vòi rồng bão táp được tạo ra từ lực xoáy cường đại của hoa sen lúc này biến cả quảng trường giống như một sa mạc gặp phải cơn bão lớn.

Ở trung tâm, Dương Long 2 tay nâng lên, Đóa sen tím khổng lồ kia cũng theo động tác của Dương Long mà chậm chậm dâng lên, nhưng lực xoáy của nó thì lại hoàn toàn không thay đổi.

Dương Long nhún người, cả thân hình cùng với đóa sen điểm lệ như được chạm khắc từ ngọc thạch từ sắc kia bay thẳng lên cao.

Lúc này, Dương Long cùng Chân Long đang đứng đối diện, trong mắt của con Chân Long tuy không có tình cảm nhưng lúc này nó nhìn vào đóa tử sen kia cũng mang theo kiêng kỵ.

Nó nhận ra được khí tức có thể gây nguy hiểm đến nó, dẫu vậy nhưng nó hoàn toàn không có linh trí nên vẫn hống lên một tiếng, trực tiếp sử dụng tất cả những kỹ năng cường đại lúc trước tấn công thẳng về phía Dương Long.

Khung khiếp hơn, Lúc này hai chiếc sừng lớn trên đầu của nó lại phát sáng, cả 2 hình thành một khối vuông xanh biếc đại đạo Sinh ấn, lúc này như một tấm lưới bay đến muốn trói Dương Long lại.

“Sừng tạo ra lưới, con Chân Long này cũng quá biến thái rồi”.

Dương Long chắc lưỡi một tiếng, nhưng ánh mắt hắn lúc này không những không sợ hãi mà lại thêm lạnh lùng, sắc mặt của hắn lúc này đã tái nhợt, lực lượng tinh thần hắn dùng để tạo ra đóa hoa sen này là quá lớn, bởi vậy nếu lần này hắn không thành công đánh bại được con Bích Long này, thì e rằng hắn chỉ còn đường bỏ mạng tại đây.

Khỏe miệng Dương Long nở ra một nụ cười, lúc tám lưới cũng những kĩ năng kia gần như muốn cùng lúc bao trùm lấy hắn thì Dương Long cũng bắt đầu hành động.

Bước sang trái mấy bước, hắn tránh né được 2 đạo công kích từ mắt và miệng của Chân Long, ngay khi tám lưới muốn trói hắn lại thì đóa hoa sen lớn hơn trăm mét kia ngay lập tức vỡ nát.

Lúc này, điều mà không ai ngờ đến đã xuất hiện, ngay khi hoa sen tím hoàn toàn vỡ vụn, ở bên trong của đóa sen khổng lồ kia lại xuất hiện thêm một đóa sen nhỏ khác.

Đóa sen này chỉ nhỏ như nắm tay, nhưng lực áp bách lúc này nó tỏa ra thậm chí còn khủng bố hơn so với lúc trước.

Nhìn vào nó giống như một khối ngọc hiếm được một người thợ kinh nghiệm chạm khắc tạo thành, nó lung linh xinh đẹp lại mang thêm sự thần bí.

Nếu để ý kĩ, càng ở bên trong của đóa sen thì màu tím của nó càng đậm, thậm chí trong cùng trên đài sen thì màu tím cũng chuyển sang màu đen.

Chúng tôi tử vong đạo được Dương Long tích súc ở trong đài sen này là khủng bố đến mức nào.

Tiếng “xèo xèo” thanh thúy vang lên, tám lưới do Sinh ấn lực của chân Long tạo thành ngay lập tức bị đóa sen nhỏ này phá cho nát bầy.

Không dừng lại ở đó, đóa sen nhỏ kia lúc này tất cả các cánh lại khép lại, tạo thành một nụ sen, lực xoáy không chậm lại mà còn nhanh hơn lúc trước bay thẳng về phía đầu Chân Long.

Bởi vì lực xoáy khủng bố kia quá nhanh, nên ngay cả tinh thần lực khủng bố của Chân Long dò xét cũng bị đánh cho nát bầy.

Chỉ trong chớp mắt, nụ sen nhỏ mũi lệ kia đã đâm thẳng vào giữa trán của Chân Long, nó lúc này ngay cả một phản ứng cũng chưa kịp làm ra.

Điều này thật sự diễn ra quá nhanh, có thể nói chỉ trong 2 cái chớp mắt kể từ khi nó tung ra 3 kỹ năng công kích lẫn khổng chế kia. Hàng loạt những tiếng nổ lớn nhỏ, trầm thấp kia phát ra từ trong đầu của Chân Long.

Nụ sen nhỏ sau khi tiến vào mi tâm của Chân Long lập tức bung ra, một đạo công kích có ẩn một tia tinh thần lực của Dương Long kéo một “sợi chỉ” màu đen thuần túy, hoàn toàn được Dương Long nén lại bằng tử vong lực nồng đậm nhất chạy thẳng theo tùy sở của chân Long đi qua toàn bộ thân thể của nó.

Ngay lúc này, không hề xuất hiện vụ nổ lớn vì lực tác động của Tử Vong và Sinh ấn hai đạo như Dương Long vốn nghĩ.

Khi “Sợi chỉ” đi đến phần đuôi của nó thì cả thân thể khổng lồ của Chân Long sáng lên rồi biến thành những điểm sáng nhỏ hoàn toàn tiêu thất trên

quảng trường.

“Tạm chấp nhận được, người có thể thông qua khảo nghiệm.”

Giọng nói lạnh lùng già nua kia lại vang lên. Nghe được lời nói này, Dương Long như trút đi một gánh nặng lớn.

Ngay lúc này, một đạo năng lượng tinh khiết không biết từ đâu truyền vào người Dương Long, tinh thần lực khô cạn của hắn ngay lập tức được hồi phục về trạng thái đỉnh phong.

Sở dĩ hắn sử dụng toàn bộ tinh thần lực để bao bọc bên ngoài chủ yếu chỉ để ngăn chặn sự thăm dò của Chân Long vào bên trong, nếu Chân Long phát hiện có đóa tiêu liên ẩn chứa thuần khiết năng lượng từ vọng ở bên trong thì nó sẽ cẩn thận hơn rất nhiều, Dương Long sẽ rất khó để có cơ hội thành công thực hiện “nhất kích tất sát”.

Trận đánh này tuy nguy hiểm, kề cận cái chết, thần hồn câu diệt nhưng Dương Long cũng thông qua biến hóa của Chân Long mà phát hiện được, thần hồn của chân Long không hề cường đại hơn hắn, mà bởi vì tinh thần lực của Chân Long lại hòa làm một thể với Sinh ẩn chi đạo nên mới có thể gây nhiều khó khăn cho hắn như vậy.

Tuy phát hiện ra điều này, nhưng hắn cũng cần thời gian để tìm hiểu, linh ngộ nữa mới có thể đạt đến cảnh giới Đạo – Hồn hợp nhất như Chân Long kia.

Một luồng sáng chói mắt từ phía trung tâm của quảng trường tỏa ra, ngay cả tinh thần lực cũng hoàn toàn bị mù lòa khi tiến vào nguồn sáng này.

Phải mất vài cái hô hấp, luồng sáng mới dần dần yếu đi, khi luồng sáng hoàn toàn biến mất, thì ở vị trí trung tâm của quảng trường lúc này lại trôi nổi một hộp gỗ.

Hộp gỗ này cũng toàn thân đen láy, đây là màu sắc đặc trưng của nơi này nên cũng không khiến Dương Long cảm thấy kì quái.

Lúc này, xung quanh hộp gỗ lại tỏa ra một tầng quang mang vàng nhạt, nó không sáng chói nhưng lại mang theo khí tức cổ xưa, nhìn những hoa văn khắc trên hộp gỗ thì lại cho người ta có một cảm giác đau buồn, cảm xúc này giống như mất đi người yêu quý nhất của bản thân.

Nếu có nước mắt, chắc chắn Dương Long lúc này đã không tự chủ được mà lệ rơi đầy đất, dầu vậy, sâu trong linh hồn hắn vẫn bị những hoa văn trên hộp gỗ ảnh hưởng.

Lúc này hàng loạt những hình ảnh về những người thân quen của hắn liên tục hiện lên.

Hắn như vô thức gào thét gọi “Cha, Mẹ” lúc thì hắn lại đau lòng nhớ về cô gái đáng yêu Thiên Nhi, cả những hình ảnh khờ khạo nhưng chân thật của Minh Đường cũng xuất hiện trong đầu của hắn.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Thượng Cổ Vương Thú

("Lạc Thần" trong chương này là một loài chim "Lạc" trong thần thoại Việt Nam, được khắc ở các mặt trống Đồng. Không phải nữ tướng tên "Lạc Thần" bên Tàu nhé.)

Một cỗ sát ý cuồng bạo đang bắt đầu khổng chế tâm thần của Dương Long, mỗi khi hắn nghĩ về sự mất tích đầy bí ẩn của cha mẹ hắn thì sát ý này lại tăng thêm một phần.

Lúc này, từ vọng chi đạo đã không còn nhẹ nhàng như trước mà nó cũng mang theo sự cuồng loạn vốn có của nó, Từ Vọng là sinh ra để tiêu diệt sinh linh vạn vật.

Có thể ví nó như là từ thần của thiên địa, trừ khi vượt ra khỏi phạm vi nhân quả luân hồi. Nếu không, tính cuồng loạn của từ vọng chi lực sẽ khiến bản thân rơi vào trong tâm ma, bị tâm ma khổng chế khơi dậy bản năng giết chóc, từ đó đi theo con đường của ma đạo.

Trường hợp của Dương Long hiện tại đúng là như vậy, hắn đang bị cỗ sát ý từ trong suy nghĩ của hắn, khi hắn muốn giết tất cả những kẻ gây bất lợi với người thân hắn mà hình thành.

Đồng thời sự ôn hòa của từ vọng lực khi được Dương Long lĩnh ngộ cũng vì sát ý này mà khơi dậy bản năng điên cuồng của nó.

Lúc này, xung quanh Dương Long bao phủ một tầng quang mang tím đậm, những kí hiệu từ vọng như những con dao bén nhọn phá hủy toàn bộ những thứ gần kề thân thể của Dương Long trong vòng 50m.

Hai mắt của hắn lúc này cũng đã bị sát ý điên cuồng kia biến thành màu đỏ máu, ở giữa con ngươi lại là màu tím như được tạo thành từ một phiến ngọc.

Mà lúc này, khuôn mặt của Dương Long cũng đang uốn éo, nhãn nhô đau khổ giống như bị ngàn đao xẻ thịt.

Còn ánh mắt của hắn như đã hoàn toàn bị sát ý chi phối, nhưng sâu thẳm trong đó vẫn còn một tia thần trí lấy được bình tĩnh, lúc này Tử Vong chi lực lại càng lúc càng cuồng loạn, lan rộng ra phạm vi trăm mét xung quanh.

Những gạch đá đã đổ nát trong trận đấu cùng Bích Long lúc trước nằm ngổn ngang, lúc này lại bởi vì sự cuồng loạn của Tử Vong lực mà nhanh chóng biến thành bột phấn.

Duy chỉ có một thứ mà tử vong lực dù cuồng bạo vẫn không hề làm nó rung chuyển, đó chính là chiếc hộp gỗ ở giữa quảng trường.

Nhìn qua nó chỉ dài khoảng 2 gang tay, nhưng lúc này nó lại tỏa ra quang mang nhẹ nhẹ màu vàng có vẻ suy yếu, giống như ánh nắng mặt trời ban trưa gặp phải đám mây nhỏ.

Làm người khác ngạc nhiên là quang mang này tuy nhìn có vẻ yếu ớt nhưng nó hoàn toàn chống lại sự cuồng loạn của tử vong quy tắc đang như những lưỡi đao mang kịch độc muốn xé xác nó ra.

Bất kì Tử Vong lực nào tiến lại gần hộp gỗ đều vô thanh vô tức bị hóa giải vào thiên địa.

Hỗn loạn phải mất vài phút sau, Dương Long bất chợt gồng mình hét lên một tiếng lớn “PHÁ”.

Một vầng lực lượng tinh thần vô cùng cuồng bạo mang theo sát ý được Dương Long đẩy ra từ trong hồn thể, bay ra xung quanh tạo thành một vòng tròn trùng kích kinh khủng mà ngay cả một kích toàn lực của liên hoa lúc trước giết được Bích Long cũng không thể so sánh được.

Xung quanh quảng trường, những vách đá lúc này vì lực trùng kích kia mà tạo thành một vòng tròn rãnh nhỏ liền nhau sắc bén như bị bảo cụ gạt qua, sâu đến hơn trăm mét khắc vào bên trong vách.

Lúc này, Dương Long đã thoát khỏi sát ý khống chế, ánh mắt của hắn ngưng trọng nhìn xung quanh những chỗ bị lực trùng kích vừa rồi chấn nát. Sở dĩ hắn bị cổ sát ý kia chi phối nguyên nhân chính là bởi cái hộp gỗ nhỏ kia.

Chỉ cần nhìn vào đó, mọi sự uất hận của bản thân dù nhỏ nhất đến đâu cũng bị nó kích phát thành một loại sát ý mạnh mẽ hơn bao giờ hết.

Cũng may mắn, Dương Long ở nơi hắc ám hơn 6 năm, tâm tính của hắn có thể nói là hiện tại vững như bàn thạch.

“Nếu như lúc trước khi bị thu vào nơi quỷ quái này mà ta gặp cổ sát ý kia, e rằng đã bị điên loạn mà chết”.

Phù ra một hơi, Dương Long tự cảm thấy may mắn, hắn chuyển hướng nhìn sang phía chiếc hộp gỗ cổ kính thần bí kia.

Giọng nói của lão già vô danh lại vang lên:

“Tốt lắm, có thể khống chế được tâm ma, ép sát ý trong Tử Vong chi đạo từ hỗn loạn trở thành ôn hòa, tạm chấp nhận được.

Ở trong hộp gỗ là phần thưởng của ngươi, ta cho ngươi thời gian một tháng để cảm ngộ những thâm ảo bên trong, nếu sau một tháng, ngươi không thể vận dụng tâm pháp thần thông được ghi bên trong, thì ngươi cũng ở lại trông coi nơi này giống ta đi.”

Nói xong, không đợi Dương Long trả lời, lúc này, hộp gỗ bên kia đã tự động mở ra. Bên trong tỏa ra một khí tức chí tôn thần thánh, khiến thân thể Dương Long, nói đúng hơn là linh hồn của hắn phải run rẩy khi bị cổ khí tức này ảnh hưởng.

“Không hề phát hiện ra khí tức của thiên địa đại đạo từ trong hộp gỗ kia, nhưng khí tức nó tỏa ra lại khiến ta run rẩy, đây rốt cuộc phải là khí tức gì mới làm cho ta cảm thấy sợ hãi như gặp đại địch? Chẳng lẽ đây là khí tức của thần?”

Tự đặt những câu hỏi không lời giải cho bản thân, lúc này Dương Long không những không sợ hãi mà còn phấn chấn, hai mắt hắn sáng lên, bước nhanh về phía hộp gỗ.

Khí tức tỏa ra kia quá mạnh mẽ, trong suy nghĩ của Dương Long thì ánh sáng có thể làm cho linh hồn trầm ổn như đáy đại dương của hắn cũng phải run rẩy thì chắc chắn ẩn chứa bên trong nó là tuyệt thế thần kỹ.

Vì vậy hắn không những không sợ hãi mà còn mong đợi, ngay trong ánh mắt của hắn lúc này cũng xuất hiện một vẻ cuồng nhiệt, còn cái miệng thì đã không tự chủ liếm mép như một tên dê xồm gặp được đám rau tươi.

Lúc này, Dương Long đã bước đến ngay cạnh của hộp gỗ, lực áp bách kia không làm hắn bị thương nhưng lại làm tâm thần của hắn run rẩy dữ dội, cảm giác khó chịu cứ thế áp đến khiến Dương Long cũng phải căng thẳng một cái, hơi nhíu mày, hắn cố gạt bỏ hết mọi tâm tư đưa tay vào cầm ngay lấy quyển sách màu xám bên trong của hộp gỗ.

Quyển sách này vừa vặn với kích thước của hộp gỗ cổ kia, bên trên còn có ghi 3 chữ “Phệ Thiên Thuật.”

Đọc được 3 chữ này, tâm thần Dương Long thoáng chấn động, miệng lẩm bẩm: “Vị tiên bối nào đặt cái tên này thật không sợ bị trời phạt a, lại giám có ý nghĩ lớn đến mức thôn phệ cả thiên địa.”

Nhìn qua, bề ngoài của quyển sách đã cũ kỹ, màu sắc hoàn toàn đã chuyển sang xám xịt, còn tỏa ra một cỗ uy áp khiến tâm hồn của người tiếp xúc không ngừng run lên.

Dương Long lại đặc biệt chú ý nhiều hơn một chút về phía bìa quyển sách, bên trên này còn có dính một chút máu không biết có phải là của người sáng tạo ra bộ tuyệt kỹ này nhỏ xuống để làm dấu hay không.

Nhưng điều khiến hắn cảm thấy kì lạ là tuy sách này đã cũ nhưng riêng giọt máu dính trên bìa sách kia vẫn giữ nguyên màu đỏ tươi như mới.

Trong vô thức, ngón tay của Dương Long chạm vào vệt máu đỏ kia, bất chợt một luồng hồng quang từ giọt máu bắn thẳng vào trong đại não của Dương Long.

Lúc này trong đầu Dương Long bắt ngờ xuất hiện những hình ảnh vô cùng mới mẻ. Hình ảnh một mảnh thiên địa đẹp như tiên cảnh, mây bay cuộn cuộn, cầu vồng Ngũ sắc (5 sắc), còn có cả Tiên Hạc bay lượn, một vài loại còn được xếp hạng vào nhóm các thần thú, có hình thể to lớn khủng khiếp.

Khiến Dương Long giật mình hơn là, trong những hình ảnh này lại còn có cả tứ đại thần thú thời thượng cổ.

Lần lượt là Thanh Long, Huyền Vũ, Chu Tước, Bạch Hổ, lúc này ngoại trừ Huyền Vũ thần thú đang tọa trấn bên dưới một hồ rộng có nhiều màu sắc ra, thì 3 con thần thú khác lại đang đứng trên cao bất động nhìn về một hướng.

Những thần thú này nếu để miêu tả hình dạng thì thậm chí nó còn lớn hơn con Bích Long (có lúc gọi là Chân Long) mà trước đó Dương Long đã giao đầu cùng nó.

Uy áp mà tứ đại thần thú tỏa ra khiến những “tiểu thần thú” khác chỉ giám đứng ở xung quanh mà không hề giám bén mảng đến khu vực này.

Mà hương tứ đại thần thú nhìn đến kia lúc này lại có một thân ảnh mỹ nhân.

Nhìn thấy hình ảnh này lại khiến Dương Long bất giác muốn nói: “Thật bại hoại, tứ đại thần thú nhân gian kính ngưỡng lại đi rình mò một nữ nhân sắp đi tắm”

Sở dĩ hắn có suy nghĩ gần mức “dâm tà” cho tứ đại thần thú kia cũng chính vì người nữ nhân này chỉ khoảng 20 tuổi, mái tóc đen tuyền chảy dài xuống tận cái eo nhỏ, trên khuôn mặt nàng mang theo một nét uy nghiêm như một vị thánh chủ của cả thiên hạ.

Cái cằm nhỏ nhắn, đôi môi hồng quýt rữ mọng nước, đôi mắt đang nhắm nghiền nhưng hàng mi lại cong vút, đôi mày lá liễu cái mũi nhỏ xinh cùng với mái tóc đen tuyền chảy dài xuống tận cái eo nhỏ kia lại càng làm cho người nhìn phải say mê. Tất cả những gì trên người nàng đều giống như một kiệt tác nghệ thuật do chính thiên địa ban tặng.

Bàn tay ngọc trắng thon thả, bên cạnh là cái eo nhỏ nhắn còn cả những đường nét lồi lõm khác lại càng khiến cho người khác chỉ nhìn vào thôi cũng đã phải rạo rực trong lòng.

Đến Dương Long lúc này cũng vì vẻ đẹp tuyệt diệu kia mà kinh hô lên một tiếng “đẹp, đẹp đến mức vô lý.”

Lúc này, nữ nhân kia đang ngồi xếp bằng bên cạnh một dòng thác, nàng khoác cho mình một cái áo vàng mỏng đơn điệu nhưng điều đó hoàn toàn không ảnh hưởng đến vẻ đẹp kia của nàng, thậm chí còn khiến cho người khác phải chăm chú nhìn nàng thêm vài lần.

Hai tay nàng đặt nhẹ lên cái đùi nhỏ như ngọc, đôi mắt vẫn nhắm nghiền đôi lúc lại giật giật càng khiến tâm trí của người khác bị nàng cuốn hút.

Kì lạ hơn, lúc này Dương Long mới chú ý đến thác nước đang ở gần nàng, thác nước này lại chảy ra 5 màu sắc khác nhau, nó từ hư không xuất hiện rồi đỏ thẳng xuống hồ nước bên dưới, màu sắc lần lượt là Đỏ, Xanh (Lục), Vàng, Tím, Đen.

Thấy dòng thác này, tâm thần của Dương Long càng bị chấn động. Tương truyền rằng, vạn năm trước khi Hồn Thần phá xích Thiên Tôn cảnh phá hủy ràng buộc giữa người và Thần thì một cảnh tượng kinh thiên đã xảy ra, một dòng thác nhỏ từ trên trời đổ xuống tẩy rửa qua thân thể của vị Hồn Thần này.

Phải đến một tháng, sau khi được Thiên Hà (nước trời) tẩy rửa, Hồn Thần mới chính thức lột xác tiến vào Thần vị. Một số sách cổ còn ghi lại rằng, khi Hồn Thần tiến nhập Thần giới, một cánh cửa trong suốt như thủy tinh đã hiện ra trên nền trời, cơ hồ mọi người đều có cảm giác như thân thể đứng không vững, một số người còn bị uy áp từ bên trong cánh cửa thần bí kia chấn đến ngất xỉu, thậm chí mất mạng.

Nhưng những điển tịch để lại cũng chỉ nói rằng, dòng thác 5 màu mà Hồn Thần tẩy rửa lại rất nhỏ, chỉ vừa đủ bao trọn thân thể của vị Hồn Thần vào trong.

Vốn dĩ Dương Long trước giờ đều không tin rằng có Thần giới tồn tại, với hắn luôn cho rằng Thần là tồn tại những suy nghĩ diễn hóa bên trong con người và được họ suy diễn vào sách vở, sau đó được những con cháu đời sau xưng tụng là Thần.

Ngay cả vị Hồn Thần kia hắn cũng nghĩ rằng chỉ là một thiên tài vạn năm, đạt đến cảnh giới cực hạn mà chưa ai vượt qua nên được cổ nhân phóng đại tôn ông làm Thần, nhưng hiện tại sau khi gặp được những chuyện quỷ quái tại nơi này, với hình ảnh về dòng thác 5 màu kia thì Dương Long cũng không

thể phủ nhận được rằng Thần không hề tồn tại.

Còn hiện tại, khiến Dương Long giật mình kinh hãi là dòng thác 5 màu xuất hiện trong lòng trí nhớ này của hắn lại rộng hơn trăm mét, nước chảy cuồng cuộn như Cửu Long bay lượn, không hề giống với miêu tả dòng thác trời nhỏ của vị Hồn Thần kia.

Lại qua một hình ảnh khác, lúc này thân ảnh của mỹ nhân kia đang không ngừng run rẩy, mồ hôi đổ ra khắp người, chiếc áo bó sát vào bộ ngực to tròn của nàng làm Dương Long cũng muốn chảy máu mũi.

Ngay lúc đó, một uy áp quang mang cũng vì sự biến đổi của cơ thể nàng mà theo đó tỏa ra, chấn nát hết thấy những cây cối xung quanh.

Nhưng khác lạ là dòng thác kia vẫn chảy xuôi không hề bị uy áp kia làm hỗn loạn.

Trên đầu của vị thiếu nữ lúc này lại xuất hiện một quang ảnh. Nhìn thấy quang ảnh này, đôi mắt của Dương Long cũng tròn tròn như muốn rớt ra, miệng hắn lắp đi lắp lại chỉ một từ “Lạc.”

Phải một lúc sau, tâm tình Dương Long mới bình tĩnh trở lại. Quang ảnh mà nữ nhân kia phát ra chính một loài chim chỉ có trong thượng cổ, tên chỉ có một chữ là “Lạc”.

Tương truyền rằng, thời xa xưa, khi thiên địa Thần Cảnh đại lục còn chưa sơ khai, Thần Thú “Lạc” chính là vị thần thú tồn tại đầu tiên, là Vương trong Vương so với tất cả những thần thú khác. Được người đời sau xưng tụng là “Lạc Thần”. Một số điển tịch được tìm thấy từ các cổ địa ghi lại rằng, ở Thần Cảnh đại lục này, chính Lạc Thần là vị Thần đã tạo ra vạn vật, kể cả nhân loại.

Cũng kể từ đó nhân giới ở đại lục Thần Cảnh mới hình thành và phát triển mạnh mẽ cho đến tận bây giờ. Thậm chí, từng có một quốc gia cổ đại khi biết được tổ tiên của mình là vị Thần Thú Lạc Thần kia, để tưởng nhớ ơn đức của Lạc Thần, đã đổi tên của quốc gia đó lấy hiệu là Âu Lạc. Ngụ ý muốn nói với con cháu đời sau rằng, mọi sự thành quả mà thần dân của đất nước Âu Lạc có được đều nhờ Lạc Thần mà sinh.

Ở thời đại đó, hình ảnh của loài Chim Thần “Lạc” này được khắc vào rất nhiều những cổ vật mà qua hàng tỉ năm, nhân tộc vẫn còn lưu giữ lại cho đến tận bây giờ.

Còn lúc này, ở trên đỉnh đầu của nữ nhân kia, quang ảnh Lạc Thần hiện ra với một vầng sáng màu vàng sắc sỡ, giống như mặt trời lúc ban trưa, không thể bị bất kì thứ gì che khuất.

“Lạc” ngửa cổ lên trời hót lên một tiếng thánh thoát, tuy chỉ là một tiếng hót nhìn như đơn giản, thông thường. Nhưng, điều kinh khủng lúc này mới bắt đầu, tam đại thần thú Thanh Long, Chu Tước, Bạch Hổ đang tọa trấn trên bầu trời lúc này đồng loạt bị tiếng hót kia chấn cho rơi xuống.

Còn Huyền Vũ đang ở bên Dưới của dòng thác lúc này cũng bị tiếng hót của Thượng Cổ Vương Thú “Lạc” làm kinh hãi bất ngờ học ra một ngụm thần huyết, chao đảo rồi bị dòng nước ngũ sắc cuốn ra xa.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Cơ

Nhìn tràng cảnh không thể tưởng tượng nổi này, Dương Long thật sự không muốn tin vào mắt mình.

Đây chỉ là một tiếng hót của ảo ảnh “Lạc” mà thiếu nữ kia phát ra, nhưng một tiếng hót tưởng chừng đơn giản ấy lại làm cho cả tứ đại thần thú phải chấn thương.

“Này cũng quá mạnh mẽ rồi.” Dương Long hít một ngụm khí lạnh, Lúc này trong đầu hắn không ngừng hiện lên hình ảnh về mỹ nhân tuyệt thế này.

“Rốt cuộc nàng ta là ai, sức mạnh kinh khủng kia của nàng ai có thể địch nổi, còn cả quang ảnh Lạc Thần trên người nàng nữa. Chẳng lẽ nàng là vị Lạc Thần kia?”

Không đúng, cổ tịch có ghi lại, Lạc Thần là hình dạng của một loài chim, có hình dạng gần như Khổng Tước, lại gần giống Thiên Nga, mang trong mình đó là tất cả các lực lượng thiên địa của thế gian, cả thân hình của Lạc Thần là tập hợp của tất cả những tinh tú trên bầu trời. Nhìn vào đó chẳng khác gì nhìn vào một dải ngân hà.

Nhưng thiếu nữ này lại khác, thiếu nữ này lại mang hình hài của nhân tộc, nhưng còn quang ảnh Lạc Thần kia là như thế nào? Hay đó là hình dạng Thần Kỹ nàng tu luyện ra?”

Những câu hỏi liên tiếp được đặt ra trong đầu Dương Long, rồi lại chính hắn đi phủ nhận những giả thuyết mà hắn đã đặt ra.

Lúc này, tinh thần hắn tiếp tục chìm vào nơi kí ức kia đang chiếm giữ trong Hồn Thê của hắn, chỉ có tìm hiểu hết đoạn kí ức này hắn mới may ra tìm được đáp án khiến bản thân hài lòng.

Hình ảnh của thiếu nữ và tứ đại thần thú lại hiện lên.

Lúc này, tứ đại thần thú đầu còn cái uy phong lẫm lẫm kia nữa, Thanh Long lúc này có vài cái long lân (vảy rồng) đã vì lực lượng của tiếng hét kia mà tróc ra, còn Chu Tước thì cái đuôi dài hơn 50m rực cháy ngọn thiên hỏa lúc này cũng bị cụt mất đến một nửa.

Nhìn Chu Tước thê thảm lúc này làm Dương Long lại nghĩ nó rất giống những con tiểu kê (gà nhỏ) hay bị hán nướng cho Thiên Nhi ăn. “ Phải chăng là họ hàng gần?” suy nghĩ này ngay lập tức hiện trong đầu hắn.

Nhìn qua Bạch Hổ, lúc này nó lại càng thê thảm hơn, lúc tiếng “Lạc” vang lên cũng là lúc Bạch Hổ theo thói quen phát ra tiếng gầm chấn động trời xanh, vì vậy mà hàm răng của nó cũng vì vậy mà bị lực lượng thần bí từ tiếng hét kia làm cho rơi mất mấy cái, vẫn còn dính máu ở xung quanh miệng.

Còn Huyền Vũ thì đã bơi trở lại vị trí cũ, nhưng lúc này nó lại đang rúc mình trong cái mai rùa dày cộm kia, thỉnh thoảng lại thò đầu ra nhìn về phía nhân vật đã chấn cho nó phun máu.

Vị thiếu nữ kia bây giờ vẫn còn đang nhắm nghiền 2 mắt, khuôn mặt hoa ngọc của nàng lúc này như đang chịu đựng thống khổ gì đó, hai tay nòn nà liên tục kết xuất những ấn kí kì lạ.

Ngay sau đó, dòng thác ngũ sắc hơn trăm mét lúc này tạo thành một quả cầu nước hơn 10m không ngừng xoay tròn, tiến đến bao phủ lấy nàng, lúc này khí tức của nàng thời điểm này cũng thu liễm lại, quang ảnh Lạc Thần kia cũng biến mất, cả người nàng hiện ra một tầng hắc ám khí tức khiến tứ đại thần thú kia giật thót, cảm giác được nguy hiểm nên tất cả vội bay ra xa để không phải chịu thiệt như lần trước.

Còn nữ nhân kia thì được quả cầu ngũ sắc bao phủ vào bên trong, nhưng hắc khí tỏa ra trong cơ thể nàng càng lúc càng nồng đậm, đến nỗi tràn ra cả bên ngoài của quả cầu nước.

Mỗi nơi hắc khí đi qua, nước ngũ sắc lập tức phát ra những tiếng xèo xèo rồi bốc hơi sạch sẽ, dòng thác kia phải cuộn cuộn đổ về phía nàng mới giữ cho quả cầu không bị hắc khí làm cho tiêu thất.

Tình cảnh giằng co này kéo dài đến hơn một canh giờ, lúc này một vụ nổ kinh khủng bắt nguồn từ quả cầu nước ngũ sắc kia lan rộng ra, chỉ trong nháy mắt, trừ phiến đá tại vị trí thiếu nữ kia đang ngồi ra, thì xung quanh hơn trăm mét tất cả đất đá đều bị san thành bình địa.

Ngay cả dòng thác ngũ sắc lúc trước không hề bị phản chấn khi “ Lạc ” cất tiếng hét kia lúc này cũng vì vụ nổ mà văng ra tung tóe, ngay cả nước tích trữ trong hồ cũng vì thế mà bốc hơi sạch sẽ. Còn tứ đại thần thú vì nhanh chân nên cũng tránh thoát một kiếp nếu không có lẽ cũng bị lực trùng kích vụ nổ lần này đánh cho trọng thương.

Sau vụ nổ phát sinh, nhân ảnh của thiếu nữ cũng hiện ra, cả người nàng bị bao phủ bởi một tầng hắc vụ che kín cả thân hình, thiếu nữ kia bất chợt hét lên một tiếng, một quang ảnh hắc ám từ trong cơ thể nàng bay ra, có hình dáng giống hệt như thiếu nữ này. Nhưng cả thân hình, da thịt đều bị bao phủ bởi một làn hắc khí. Còn khuôn mặt thì không hề có ngũ quan. Nói chính xác hơn thì đây chỉ là một " hắc vụ hình người " thoát ra từ thân thể của thiếu nữ kia, thứ còn sót lại chỉ là hình dáng uyển chuyển giống nàng mà thôi.

Hình người hắc khí ngay khi thoát ra từ cơ thể thiếu nữ thì bay lên cao, nở ra một tràng cười đỉnh tai nhức óc, mang bộ dáng sung sướng nhìn về phía thiếu nữ.

Thiếu nữ áo vàng ngay khi làn hắc vụ thoát ra khỏi cơ thể thì lập tức phun ra một ngụm máu đỏ tươi, ướt đầm cả quần áo, khuôn mặt hồng hào xinh đẹp như tiên nữ lúc trước bây giờ đã chuyển sang tái nhợt.

Nàng ngước lên cao, nhìn về phía thân ảnh hắc khí kia. Đôi mắt tỏ vẻ thất vọng. Lúc này, hắc khí nhân (người tạo thành từ khối đen) mở một tràng cười lớn hướng về phía thiếu nữ áo vàng nói.

“ ‘ Cơ ’, ta phải cảm ơn ngươi, phải nói nhờ ngươi mà ta mới được thành hình, sức mạnh này, thần trí này thật sự là điều trăm vạn năm nay ta cần có. Luân Ma ta rốt cuộc cũng có ngày tự thành một thể độc lập hahaha ”.

Vừa nói, hắn lại vừa cười lớn sung sướng, vừa đưa khuôn mặt không có mắt mũi của mình tự nhìn khắp cả người, cái đầu còn liên tục gật gật ra vẻ như rất hài lòng với hình hài đó.

Nghe được câu nói của ‘hắc khí nhân’ tự xưng là Luân Ma kia, khuôn mặt của nữ nhân mà theo Luân Ma vừa gọi nàng là ‘ Cơ ’ lúc này đã toát lên một vẻ giận dữ.

Ánh mắt của nàng trở nên sắc bén, còn mang theo một chút hối hận. Lúc này, cả người nàng mở ra một tầng quang mang vàng chói, quần áo trên người nàng bay lên phản phất, 2 tay nàng bắt đầu kết xuất những ấn kí quái dị, Dương Long cố gắng mở rộng tinh thần mà cũng không thể nhớ nổi phương pháp kết xuất những ấn kí này của nàng.

Ngay sau đó, một tấm lưới lửa theo những ấn kí của nàng kết thúc, vô thanh vô tức xuất hiện trên bầu trời, hướng thẳng đến Luân Ma, muốn tóm gọn hắn vào trong. Cũng ngay lúc này, “ Cơ ” cũng đứng thẳng dậy, phóng người bay thẳng đến vị trí của Luân Ma.

Một chương án theo tay của nàng phóng ra, thiên địa đại đạo hợp thành hình dạng một ngôi sao, bay thẳng đến nơi Luân Ma, giáp công trực diện với hắn.

Lúc này Luân Ma lại nở một nụ cười rùng rợn tâm thần, hắn đưa 2 tay ra trước ngực duỗi 2 tay thẳng xuống vị trí của ‘Cơ’ nữ nhân, còn khuôn mặt của hắn thì lại xuất hiện một cái động nhỏ.

Từ bên trong cái hắc động nhỏ đó phun ra một ngọn lửa đen tuyền, không hề bị pha lẫn với bất kì màu sắc nào khác. Ngọn hắc hỏa này bay thẳng lên đón đỡ cái lưới lửa đang muốn trùm xuống kia.

Lại một vụ nổ lớn vang lên, lực trùng kích từ chương án của Luân Ma và Cơ nữ lúc này phát tán ra 4 phương 8 hướng. Mặt đất bên dưới cũng vì vụ nổ này nứt ra, tạo thành một vực sâu không thấy đáy. Trùng kích lan rộng đến mức tứ đại thần thú lúc này đã cách xa đến hơn 1 dặm vẫn bị chấn bay ra thêm một đoạn.

Khoản cách gần 2 dặm xung quanh Cơ nữ và Luân Ma lúc này không hề xuất hiện bất kì một bóng dáng sinh cơ nào. Hoàn thành biến vùng đất này trở thành một tử địa.

Cơ nữ sau lần giáp chương kia bị chấn bay ra hơn trăm mét, lần nữa phun ra một ngụm máu tươi, còn vị Luân Ma kia chỉ bị chấn ngược lại khoảng 50m đã có thể đứng vững, luồng hắc vụ bao quanh hắn cũng không hề hỗn loạn. Chứng tỏ trong lần giao phong này, Luân Ma đã chiếm ưu thế.

Cũng trong lúc đó, trên bầu trời, hắc hỏa cùng hỏa vòng (lưới lửa) giằng co nhau, cả 2 cùng thôn phệ lẫn nhau rồi cùng tiêu thất trong không khí. Luân Ma nhìn về phía Cơ nữ phát ra một tràng cười ma quái, mở giọng chế giễu.

“Cơ, ta là vì ngươi mà sinh, nhưng sức mạnh của ta thì ngươi không có khả năng có thể chống lại. Thế gian này tương lai sẽ do Luân Ma ta thống trị hahaha, ta sẽ để ngươi cảm thấy tự hào vì đã góp phần dựng dục ra một tuyệt thế thần lực như ta. Còn bây giờ, nể tình ngươi đã tạo cơ hội để ta chính thức thành hình, Luân Ma ta sẽ cho ngươi một mạng, chỉ cần ngươi chấp nhận trở thành thê tử của ta. Lúc đó cả 2 chúng ta sẽ cùng nhau làm chủ của cả vạn giới.”

Luân Ma vừa nói vừa cười như một kẻ điên loạn, nhưng lúc này không ai giám kinh nhìn kẻ có vẻ như điên loạn này, chỉ một kích vừa rồi cũng đủ thấy, sức mạnh của Cơ nữ là không thể áp chế được hắn.

Cơ nữ nghe thấy những lời kia thì hoàn toàn không đáp trả lời nói của Luân Ma, 2 tay nàng lại nâng lên, cùng lúc đó, trong tinh không, mở ra một cánh cửa chói mắt.

Từ cánh cửa đó, một thứ vũ khí có hình dạng giống như một chiếc nỏ xuất hiện. Hình dạng chiếc nỏ này hoàn toàn không thể nào nhìn rõ, xung quanh nó tỏa ra một tầng hào quang đỏ rực, giống như một thanh kim loại vừa được lấy ra từ trong hỏa diễm sơn.

Ngay khi thần nỏ này xuất hiện, không khí xung quanh cũng bắt đầu vận vẹo, nhưng trái ngược với Dương Long nghĩ rằng thần nỏ này mang hỏa thuộc tính, thì lúc này không khí xung quanh nó lại không ngừng bị đóng băng.

Thấy Cơ nữ lấy ra băng nỏ, lúc này Luân Ma cũng đã trở nên thận trọng, hắn tự nhận rằng chính nhờ Cơ nữ mà hắn sinh, nên những thần vật mà Cơ nữ sử dụng lúc này, hắn cũng hoàn toàn có thể biết được sự lợi hại.

Còn ở bên phía Cơ nữ, khuôn mặt nàng lúc này vẫn không có một chút gợn sóng, ánh mắt vẫn sáng như ngàn sao, tâm thần vẫn không bối vì sức mạnh của Luân Ma mà sợ hãi.

Tay nàng cầm lấy Băng Nỏ, lúc này, cả người nàng bắt chợt lại nổi lên một tầng lửa tím bao phủ lấy nàng, một tay của nàng đưa lên cao, hàng loạt băng tiễn xuất hiện được nàng đặt vào trong thần nỏ.

Nhìn qua, Dương Long hoảng hồn bởi hắn phát hiện, số lượng băng tiễn đặt vào thần nỏ có đến hơn ngàn cái, bên trong những mũi tên nhìn giống như băng nhưng không biết làm từ chất liệu gì này còn có một dòng nước màu đỏ chảy trong đó.

Hai tay của Cơ nữ lúc này đã buông băng nỏ ra, nó lơ lửng trước mặt của nàng, còn nàng lúc này thì 2 mắt nhắm lại, một vàng sáng xuất hiện trên đỉnh đầu của nàng, quang ảnh “Lạc” lại lần nữa hiện ra.

Ngay khi quang ảnh Lạc hiện ra thì những mũi tên kia như sống lại, năng lượng cuồng bạo khủng khiếp đến mức dù chỉ nhìn thấy thôi cũng khiến Dương Long như muốn ngất đi.

Cuồng phong nổi lên khắp nơi, quang ảnh Lạc Thần lại hướng bầu trời cất lên tiếng hét vang vọng, ngay lập tức, hơn ngàn mũi tên được gắn ở băng nỏ liền phóng ra, mà xung quanh nơi nó đi qua lại tỏa ra 2 tầng trùng kích, một tầng hỏa, một tầng băng.

Băng Hỏa cùng xuất, nhưng hoàn toàn lại không vì thế mà làm giảm uy lực của những mũi tên đó, thậm chí Dương Long cảm nhận rằng nếu hắn hiện tại chỉ cần đứng ở khoảng cách trăm dặm gần vị trí của trận chiến kia thôi, thì uy áp mà nghìn mũi thần tiễn kia tỏa ra cũng đã toàn diệt sinh cơ của hắn rồi.

Cũng trong lúc đó, Ma Luân cả thân hình bất động nhìn về phía ngàn mũi tên đang phá không bay đến vị trí của hắn kia, ngay khi khoảng cách đến khoảng trăm mét lúc này hắn mới bắt đầu hành động.

Cả thân hình hắn trở thành một làn hắc vụ, nhưng không phải tiêu thất đi mà lại bắt đầu mở rộng ra tạo thành một hắc động rộng hơn trăm mét. Nhìn vào nó giống như một cái cánh cửa không gian.

*Còn Nữa

*

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bí Ẩn

Có thể nhìn thấy lúc này, xung quanh hắc động mà Luân Ma hóa thân thành, không khí đã trở nên cô đặc lại. Giống như khu vực này biến thành một vùng đầm lầy, hoàn toàn là do không khí tạo thành.

Ngay khi hắc động vừa hình thành thì những mũi tên cũng vun vút bay tới, đầu đã gặp phải sự cản trở của lĩnh vực hóa khí thành đầm lầy kia của Luân Ma, nhưng những mũi tên vẫn mang theo hai hệ Băng, Hỏa xông thẳng vào trong hắc động.

Một màn kì dị diễn ra, hắc động kia lúc trước xoay tròn theo chiều kim đồng hồ lúc này đã hoàn toàn bị đóng băng lại. Mà bên trong lớp băng đó, một ngọn lửa lớn bắt đầu cháy lên hùng hục.

Có thể hình dung được, lớp băng ở bên ngoài giống như biến thành một cái lò luyện đan. Còn ngọn lửa bên trong thì lại như là một thần hỏa, không những không bị khí tức âm hàn của băng làm giảm đi nhiệt độ mà ngọn lửa kia còn lợi dụng băng hệ để ngăn cản không để nhiệt độ thoát ra ngoài.

Cũng trong lúc này, khi ngọn lửa bắt đầu ở bên trong thiêu đốt thì hắc động kia bắt đầu mở lớn ra, một lực hút cũng theo đó cuốn ngọn lửa vào trong Luân Ma hẳn muốn nuốt chửng ngọn lửa này.

Nhưng ngọn lửa mà Cơ nữ tạo ra hoàn toàn không phải là một khối xương mềm, ngay khi hắc động muốn bao trọn lấy ngọn lửa, thì lò băng bao phủ bên ngoài lập tức vỡ ra. Không có lớp khí tức của hàn băng ngăn cản, ngọn lửa thần đó lập tức bốc cháy mãnh liệt, Luân Ma lúc này đau đớn rên lên một tiếng.

Hắc động kia cũng theo lần chịu thiệt này của Luân Ma mà thu nhỏ lại, hóa trở về hình dạng ‘hắc vụ hình người’ của hắn. Hình dạng của Luân Ma lúc này có vẻ mờ ảo hơn, khí tức áp bách mà hắn phát ra cũng yếu hơn trước rất nhiều. Có lẽ bị ngọn lửa kia công kích đã khiến nó trả một cái giá không hề nhỏ.

Ngay khi trở lại hình người, Luân Ma không bị hạn chế bởi Băng Hỏa 2 hệ nữa nên lập tức tránh xa ra khỏi ngọn lửa vẫn đang cháy kia.

Còn Cơ nữ bây giờ cũng không hề tốt mấy, khuôn mặt tái nhợt, hiển nhiên tuy nàng chiếm thế thượng phong, nhưng cao thủ so chiêu thì vẫn phải trả cái giá đắt mới khiến Luân Ma chịu thiệt được.

Hai mắt nàng lúc này nhắm lại, một tay đưa ra trước, tạo thành ấn kí thu ngọn lửa kia về. Ngay khi ngọn lửa trở về, nó liền tiến vào cơ thể của nàng và biến mất.

Cũng ngay lúc đó, tay còn lại của nàng lại bắt đầu tạo thành những ấn kí kì lạ, cả người nàng tỏa ra một hấp lực cường đại, nhìn vào đó Dương Long cũng giật mình phát hiện, vô số kí hiệu thiên địa cũng theo hấp lực kia mà tràn vào cơ thể nàng.

Lúc này Cơ nữ giống như một cái động không đáy, những kí hiệu thiên địa kia cứ ồ ạt như một đại quân bị nàng hút vào trong. Khuôn mặt tái nhợt của nàng lúc trước cũng trở nên hồng hào, khí tức hỗn loạn cũng trở nên bình thường trở lại.

Còn Luân Ma bên kia, ngay khi Cơ nữ bắt đầu thôn phệ thiên địa đại đạo chuyển hóa trở thành lực lượng của bản thân thì hắn cũng bắt đầu hành động.

Lần này, hắn ngửa mặt lên trời, 2 tay của hắn đưa lên cao, khuôn mặt của hắn lúc này lại biến thành một cái hắc động cỡ nhỏ.

Ngay sau đó, ngón tay của hắn cong lại, một màn đại kì cảnh (cảnh lớn giống như kì tích) lại phát sinh, một luồng năng lượng không biết tên, theo 5 ngón tay của hắn cong lại từ tĩnh không xuất hiện, nó được hấp lực từ bàn tay của Luân Ma dẫn đến, đưa vào trong hắc động trên mặt của Luân Ma.

Mà khiến Dương Long khiếp sợ hơn là ngọn nguồn của luồng năng lượng vô danh màu xám này lại bắt nguồn từ hàng tỉ tinh tú (ngôi sao) trên bầu trời. Ngay khi nguồn năng lượng đó tiến vào, thì không những hình dạng của Luân Ma còn đậm màu hơn trước mà khí tức hắn tỏa ra còn mang theo lực áp bách cực lớn chấn cho Cơ nữ phải lui lại mấy bước mới đứng vững.

Mà Luân lúc này nở một tràng cười lớn, nói.

“Cơ nữ a Cơ nữ, Phệ Thiên của ngươi quả nhiên sinh ra để dành cho ta, Tinh Đế lực là thứ mà đối với những kẻ tự xưng là Vương Thần như các ngươi không thể nào hấp thu được, còn đối với ta thì nó lại là đại bổ. hahaha. Cả thiên hạ này ta là Vương.”

Lần này, điều Luân Ma nói lại làm cho Dương Long có thêm một điều thắc mắc. “Vương Thần là gì? Là Thần hay là tên của một chức nghiệp nào đó, giống như Thần giả ở Thần Cảnh đại lục? Còn cả cái nguồn năng lượng màu xám mà Luân Ma gọi là Tinh Đế lực kia rốt cuộc là thứ gì mà có thể khiến cho những đại nhân vật như Cơ nữ cũng không dám hấp thụ?”

Những điều này thật sự là mới mẻ đối với Dương Long, hắn cố gắng gạt qua những suy nghĩ đó, tiếp tục quan sát cục diện của Cơ nữ bên trong.

Lúc này trên khuôn mặt của Cơ nữ cũng tỏ ra vẻ khá ngạc nhiên, ngay cả nàng cũng không ngờ rằng Luân Ma này lại có thể sử dụng thần kỹ Phệ Thiên của nàng.

Mà càng ngạc nhiên hơn, Luân Ma lại có thể sử dụng năng lượng Tinh Đế kia, đó là điều mà ngay cả nàng cũng không thể.

Một luồng hắc khí từ phía Luân Ma đánh thẳng vào ngực của Cơ nữ. Luân Ma lúc này như một vị Ma Thần, lực lượng của hắn thật sự quá mạnh mẽ. Cơ nữ vội sử dụng thần lực, ngưng tụ đại đạo thiên địa, biến nó thành một tấm khiên lớn dày hơn chục mét chắn trước người.

“Răng rắc”, nhưng ngay lập tức, tấm khiên kia bị lực lượng từ một chương của Luân Ma đánh cho vỡ vụn. Còn Cơ nữ cũng tranh thủ một khoảnh khắc đó lách mình tránh thoát khỏi một chương kia.

Nhưng đầu vậy, kinh lực của nó tỏa ra cũng đánh cho Cơ nữ bay ra, thân hình của nàng bị lực trùng kích đánh xuyên qua hơn mười ngọn núi lớn cách nhau cả dặm sau đó mới rơi xuống mặt đất.

Lực lượng Tinh Đế mà Luân Ma vừa hấp thu được kia đã khiến hắn có thể siêu việt so với Cơ nữ, chỉ nhẹ nhàng một chương đã đánh cho Cơ nữ trọng thương. Không đợi cho Cơ nữ có thời gian thở dốc, Luân Ma đã bay đến tung tiếp một chương đánh vào thân thể nàng.

Nhưng ngay lúc này, trên bầu trời, mặt trời đang sáng chói kia lại đột ngột nứt ra, một con vật có thân hình như rồng, nhưng đầu của nó lại giống như một con sư tử. Lân giáp trên người nó hoàn toàn mang theo năng lượng của mặt trời, đang tỏa ra một lực nóng khủng khiếp.

Ngay khi nó vừa xuất hiện, không khí trầm đậm đã phát lên những tiếng nổ “lách tách”, còn mặt đất bên dưới thì sức nóng kia làm đất đá tan chảy ra tạo thành những dòng nham thạch.

"Dị thú" kia rống lên một tiếng giận dữ, miệng mở lớn phun ra một mặt trời nhỏ bay thẳng đến hướng của Luân Ma. Nhưng lúc này, “hự” tiếng động phát ra bên hướng của Cơ nữ, nàng nhận trọn một chương khủng khiếp của Luân Ma, quần áo trên thân thể nàng hoàn toàn bị lực lượng một chương kia xé nát, ngay cả da thịt nàng lúc này cũng bị thủng một lỗ lớn bưng.

Một viên ngọc nhỏ từ trong người nàng theo chương kia văng ra. Ngay lúc đó kí ức lưu lại trong đầu của Dương Long cũng tắt lịm. Nhưng hắn vẫn còn nhớ rõ, viên ngọc rơi ra từ người của cơ nữ chính là viên hắc đan ở bên trong người của hắn.

Lúc này, tâm trạng của hắn thật sự hỗn loạn, những nhân vật bí ẩn kia là ai? Cái sức mạnh mà chỉ một tiếng hét cũng làm tứ đại thần thú trọng thương, còn cả nhân vật Luân Ma kia và cả một loài Thần Thú khác sống trong mặt trời nữa. Tất cả những thứ này thật sự là mới mẻ đối với Dương Long.

Phải mất nửa ngày tâm tình của hắn mới bình ổn trở lại. Điều mà hắn duy nhất khẳng định đó chính là viên hắc đan trong người Cơ nữ đang nằm trong cơ thể hắn. Nhưng hắn hiện tại thậm chí còn không biết thân thể mình trải qua 6 năm thì nó hiện tại nằm ở nơi nào. Có bị hỏa táng hay nằm đã dưới lòng đất là một vấn đề khó nói huống gì đến việc viên hắc đan còn ở trong đầu hắn hay không.

Gạt qua những suy nghĩ bề bộn này, Dương Long phò ra một hơi, đôi mắt hắn sáng lên nhìn về phía quyền thần kỹ màu xám này, hắn nhớ rằng Cơ nữ và Luân Ma từng sử dụng một thần kỹ để hấp thụ trực tiếp kí hiệu thiên địa đại đạo bổ xung cho thần lực của bản thân.

Nghĩ đến điều này, Dương Long thật sự không thể bình tĩnh được. Bình thường, tu sĩ ở Thần Cảnh đại lục chỉ có thể lĩnh ngộ thiên địa đại đạo kia, khắc chúng vào trong thân thể và sử dụng nó như một món "Thần Khí", tăng thêm uy lực cho công kích hoặc phòng ngự.

Còn để bổ xung hoặc nâng cao nội khí thì hoàn toàn phải hấp thụ thiên địa linh khí. Có thể nói, thiên địa linh khí chỉ có thể xem như là những “tạp chất” do những kí hiệu đại đạo cao cấp trong thiên địa thải ra mà thôi. Chính vì vậy nếu như có thể giống như Cơ nữ cùng Luân Ma có thể trực tiếp hấp thụ, biến kí hiệu đại đạo trực tiếp trở thành nội khí thì đồng nghĩa với việc sau này, hắn hoàn toàn có thể mài chết đối thủ cao hơn cảnh giới mà không hề sợ rằng bản thân bị thoát lực mà bại.

Đưa tay mở ra trang đầu tiên của quyền thần kỹ, một cỗ khí tức thần thánh liền bay thẳng vào đầu của Dương Long, cả thần hồn của hắn lập tức cứng đờ như bị đánh bất tỉnh. Một đoạn tâm pháp tối nghĩa hiện ra trong đầu hắn.

- Vạn đạo chi thành
- Nhất đạo chi vạn
- Vạn pháp nhất pháp
- Ngộ kỹ vong lực.....
-
-

(LỜI TÁC GIẢ: đoạn tâm pháp mình viết kiểu Convert, vì cái này là tối nghĩa nên không muốn người đọc phải tập trung hiểu nó. Như vậy sẽ mất hay. Thân gửi đọc giả)

Những khẩu ngữ tâm pháp kia như tiếng chuông vang vọng trong tinh thần của Dương Long, hấn đắm chìm vào trong thế giới tu luyện mới mẻ do tâm pháp này truyền lại.

Nhìn bên ngoài, Dương Long lúc này 2 mắt nhắm nghiền, 2 tay vẫn giữ chặt quyền sách kia. Lúc này hồn thể của hấn lại tỏa ra ánh sáng như hào quang của phật.

Từ Vong đại đạo thì tỏa ra bao quanh hồn thể của hấn, nó giống như những mắc xích nối liền lại với nhau tạo thành một cái kén lớn hoàn toàn bao bọc Dương Long vào bên trong.

Còn tinh thần của Dương Long thì lúc này đang tiến vào một trạng thái kì dị, hấn phát hiện ra rằng, thần kỹ này không phải chỉ có thể chuyển hóa trực tiếp kí hiệu đại đạo thành nội khí mà còn có thể chuyển thành tinh thần lực.

“ Cái công thức này cũng thật sự là quá không nên xuất hiện rồi, đây thật sự đúng với cái tên Phệ Thiên (nuốt trời), không hề nói quá một chút nào”

Ở bên trong hồn thể, tinh thần lực của Dương Long lúc này đang hiển hóa thành hình dạng của chính hấn, ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm nghiền cảm nhận những ảo diệu từ trong tâm pháp của Thôn Thiên Thuật.

Còn hai tay thì cũng liên tục kết xuất những ấn kí kì quái. Nếu để ý có thể phát hiện được, những ấn kí này khá giống với những ấn kí mà Cơ nữ đã thực hiện khi giao chiến với Luân Ma, nhưng tốc độ kết ấn của hấn so với Cơ nữ thì có thể nói là như rùa bò.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Khai Mở

Thời gian sẽ không vì bất kì ai mà chậm lại. Chớp mắt, đã qua 20 ngày, Dương Long lúc này hồn thể của hấn vẫn giữ tư thế đứng thẳng, hai mắt vẫn nhắm nghiền, còn tay vẫn giữ chặt lấy quyền công pháp Phệ Thiên Thuật.

Cả người hấn lúc này vẫn giống như trước, hoàn toàn bị bao bọc bên trong của cái kén được tạo thành từ Từ Vong chi đạo, điều kì lạ là Từ Vong chi đạo tạo thành một cái kén màu tím nhưng quang mang tỏa ra từ hồn thể của Dương Long lúc này lại giống như một dải ngân hà.

Nó khiến cho bất kì ai nhìn vào đều cảm thấy một sự huyền ảo khó dò, chỉ cần nhìn vào đó đều cảm thấy một sức mạnh thần kì khiến cho tâm thần trở nên hỗn loạn, gấp gáp.

Bên trong hồn thể của hấn, tinh thần thể diễn hóa vẫn ngồi xếp bằng, 2 tay lúc này được đặt lên hai chân. Những vòng Từ Vong chi đạo xoay quanh tinh thần thể của hấn. Nhưng lần này nó lại không hề hóa kén như ở bên ngoài hồn thể, mà lại xoay theo một quy luật nhất định.

Khi những kí hiệu đại đạo này xoay dần đến vị trí mi tâm (giữa 2 mắt) của Dương Long thì lại hư ảo dần rồi tiêu thất. Một luồng năng lượng tinh thuần ngay lập tức được hình thành, tiến vào mi tâm của hấn rồi biến mất.

Theo sự biến mất của những kí hiệu đại đạo Từ Vong, tinh thần lực của Dương Long lại tăng lên một đoạn, lực áp bách cũng theo đó dâng lên ngày càng lớn. Ở bên ngoài, lực áp bách từ hồn thể Dương Long phát ra khiến những đất đá, bụi bặm bám xung quanh hấn trong gần một tháng qua lập tức bay ra xa 4 phương 8 hướng.

Xung quanh Dương Long khoảng 100m lúc này là một khoảng quảng trường hoàn toàn sạch sẽ, bỗng dưng “ ùng” một tiếng, hồn thể của Dương Long bị nộ tung, lúc này cả thân dưới của hấn đã bị bạo tạc, hoàn toàn phá hủy.

Dương Long mở mắt ra, rên lên một tiếng đau đớn, hồn thể hữu hình bỗng dưng tự bạo, lần bị thương này là thương tổn linh hồn, đau đớn gấp vạn lần so với bị thương thể xác.

Khuôn mặt của hấn lúc này đã tái nhợt, hồn thể thì đã trở nên âm đạm, gần như trong suốt. Có cảm giác như chỉ cần một cơn gió thổi cũng có thể thổi nát hồn thể của hấn lúc này.

Phù ra một hơi, cố nén lại đau đớn của bản thân, Dương Long nhíu mày, nhìn lại thân thể của hấn lúc này. “ Thật kinh tởm” đó là 3 từ mà hấn tự nhận xét bản thân.

Cả phần thân bên dưới hoàn toàn bị hủy, đến cả phần bụng cũng bị mất, sắp chạm đến cả phần ngực. Nếu như hấn là thân thể xác thịt thì e rằng khả

năng "tạo giống" của hắn đã hoàn toàn bị triệt a.

“Năng lượng nhận được khi chuyển hóa từ kí hiệu đại đạo sang tinh thần lực thật sự quá mạnh mẽ, nếu không phải ta còn đề phòng nên hấp thu khá chậm, chỉ cần lúc đó ta hấp thụ nhanh một chút thôi thì e rằng cả linh hồn của ta cũng bị bạo tạc. Nếu xảy ra chuyện đó thật thì có thể nói ta khôn một đời nhưng cuối cùng lại chết vì ngu a.”

Vừa quan sát hồn thể, hắn vừa tự lầm bầm trách tội bản thân.

“Nhưng lần này cũng xem như một bài học, nếu không e rằng tương lai, những lúc cấp bách không kiểm soát được khả năng hấp thụ tinh thuần lực lượng kia thì sẽ thật sự là một đại họa với ta.”

Hai mắt hắn nhắm lại, trên tay vẫn giữ lấy quyển thần kỹ Phệ Thiên Thuật, vận chuyển tâm pháp, hấp thu lấy kí hiệu đại đạo để bổ xung lại tinh thần lực đã bị hao tổn do bạo tạc gây ra. Đã có kinh nghiệm sắp bị nổ chết lần trước, lần này Dương Long điều khiển lực hấp thu hoàn hảo không xảy ra vấn đề.

Dẫu vậy, nửa ngày sau hắn mới mở mắt ra, thở phò một hơi, cảm giác lạnh sống lưng vẫn còn lưu lại sau vụ nổ. Hắn đưa mắt nhìn một lượt thân thể của bản thân, hồn thể lúc này cũng gần như đã trở lại như cũ, vì sợ bạo tạc lần nữa nên hắn cũng không giám hấp thu quá nhiều lực lượng của thiên địa đại đạo.

Tay hắn đưa lên, quyển sách trong tay vẫn còn tỏa ra khí tức ấm áp nhưng lại khiến người khác cảm thấy hỗn loạn đó. “Trang đầu tiên là Phệ Thiên Thuật, vậy những trang kế tiếp có khi nào lại có thêm những thần thông, tuyệt kỹ khác không?” Nghĩ đến điều này, 2 mắt của Dương Long sáng hẳn lên.

Nhưng khi hắn đưa tay định mở trang thứ 2 thì lại hoàn toàn không thể nhấc lên nổi, quyển tuyệt kỹ này chỉ có 2 trang, cũng rất nhẹ, nhưng khi hắn vừa chạm vào trang thứ 2 của nó thì ngay lập tức hắn cảm nhận được một sức nặng kinh khủng.

Cảm giác như tay hắn đang cầm cả một địa cầu khiến hắn hoảng hồn vội buông tay ra khỏi trang thứ 2.

Trong lúc hắn đang không hiểu chuyện gì đang xảy ra thì giọng nói của lão giả thần bí kia lại vang lên trong tinh thần hắn.

“Thần kỹ thành, vạn pháp mờ.”

Chỉ là 6 chữ, nhưng 6 chữ này lại mang nghĩa ẩn dụ khiến Dương Long hoàn toàn không hiểu nổi, “Thần kỹ thành, vạn pháp mờ. Chẳng phải ta đã luyện thành Phệ Thiên Thuật rồi hay sao? Này, lão nhân gia, ngài có thể nói rõ hơn được không?”

Dù Dương Long cố hét thật to, truyền tinh thần lực đi thật xa mong lão giả kia sẽ đáp lại nhưng sự thật luôn khiến hắn thất vọng. Không hề có bất kì một lời giải thích nào.

Hắn mệt mỏi ngồi bệch xuống sàn, 2 tay vẫn cầm lấy quyển thần kỹ nhìn chăm chú vào nó, miệng thì luôn nói thầm 6 chữ mà lão giả kia nói “Thần kỹ thành, vạn pháp mờ.”

Hắn thử vận dụng Phệ Thiên Thuật hấp thu thiên địa đại đạo, rồi lại dùng lực lượng đó bao phủ lấy bàn tay của hắn cố mở ra, nhưng cũng vô ích, trang còn lại của quyển sách này giống như hai khối kim loại bị dính lại với nhau, hoàn toàn không cách nào mở ra được.

Lúc này, thật sự Dương Long cảm giác rất bức tức, khuôn mặt của hắn nhăn lại, không ngừng mở miệng lầm bầm chửi lão giả kia chơi trò thần bí. Lại qua 5 ngày, Dương Long đã thử qua không biết bao nhiêu cách. Ngay cả việc dùng đất đá để mở sách hắn cũng đã thử qua như vẫn không thể nào lay chuyển được quyển sách này.

Trong lúc nhất thời, hắn vùng tay lên, Tử Vong chi đạo tập trung vào trong tay hắn hóa thành một nguồn lực lượng tinh thuần. Ngay sau đó, luồng tinh thuần lực này lại bắt đầu diễn hóa thành một ngọn lửa, tiếng xèo xèo vang lên, không khí xung quanh bị ngọn “hồn” hỏa này thiêu đốt vạn vật. Không chút do dự, Dương Long đưa ngọn lửa này truyền vào trong quyển sách.

Hắn thật sự muốn đốt đi quyển sách này, đã không thể mở nó ra, thời gian một tháng giao hẹn với lão giả kia cũng sắp hết. Đường nào hắn cũng phải chết, nên hắn quyết định đánh liều một phen.

Nhưng ngay khi ngọn lửa kia tiến vào bên trong quyển Phệ Thiên Thuật, điều bất ngờ đã phát sinh. Nó như biến thành một cái động, chủ động hút lấy ngọn lửa tinh thần của Dương Long, ngay lập tức, một lực hút cường đại cũng bắt đầu phát ra. Thậm chí nó còn hút cả tinh thần lực của Dương Long vào trong.

Nhận thấy có điều không đúng, Dương Long cũng hoàn hồn vứt quyển sách ra. Nhưng lúc này dù hắn làm cách nào cũng không thể tách quyển sách này ra khỏi tay hắn được. Nó hoàn toàn giống như một viên nam châm dính chặt vào tay hắn. Còn lực hút mà nó phát ra cũng vô cùng lớn, chỉ vài hơi thở mà tinh thần lực của Dương Long cũng bị hao tổn gần một phần ba, tâm thần của Dương Long chấn động.

“Nếu cứ theo đà này, e rằng chưa bị lão giả kia giết chết thì ta cũng bị nó hút đến thần trí cũng không còn.”

Miệng hắn lầm bầm, còn tâm thần của hắn cũng đang liên tục suy nghĩ cao độ để tìm cách giải quyết vấn đề này. Bỗng dưng, hai mắt của hắn sáng lên, hắn tự dùng tay gõ mạnh vào đầu mình miệng mắng lớn một tiếng “quá ngu”.

Thở ra một hơi, tay của hắn nhanh chóng kết ấn, Tử Vong đại đạo bắt đầu tập trung quanh hắn ngày một nhiều, những dòng năng lượng tinh thuần được Dương Long không ngừng sử dụng Phệ Thiên Thuật để luyện thành cuộn cuộn chảy vào trong quyển tuyệt kỹ kia. Nó thật sự giống như một kẻ tham ăn,

đã qua hơn hai giờ vẫn chưa đầy được cái động không đáy này.

Một vầng sáng chói mắt phát ra, quyền sách đột ngột dừng lại việc hấp thụ năng lượng. Thiếu chút khiến Dương Long lần nữa không thu tay kịp mà bị bạo thể. Nhưng hắn cũng không có tâm tư đâu đi giận quyền sách vô tri này.

Vầng sáng kia quá chói mắt, ngay cả tinh thần lực của Dương Long cũng không thể nào xông vào trong quan sát được.

Mãi một lúc sau, màn sáng mới dịu dần, lúc này, 2 tay của Dương Long hơi run, hắn cũng cảm thấy tò mò nhưng quan trọng hơn là hồi hộp không biết thần kỹ ở trang thứ 2 này khủng khiếp như thế nào. Hắn tự nhủ trong lòng. Có thể khiến hắn mất hơn hai giờ để truyền năng lượng mở ra trang sách này, thì chắc chắn đây là một tuyệt thế thần kỹ.

Ánh mắt của Dương Long trở nên chăm chú, hắn đưa tay lật nhẹ sang trang thứ 2, hắn cố mở to 2 mắt, khuôn mặt mang theo một nụ cười, tinh thần thì tập trung cao độ để chuẩn bị nhận truyền thừa tâm pháp này.

Nhưng....

Làm Dương Long thất vọng là nó không hề có bất kì một đoạn khẩu quyết hay tâm pháp nào truyền vào trong đầu hắn.

Trang này có rất nhiều chữ, được ghi lại bằng một chất màu đỏ giống như máu nhưng lại không phải máu, có khí tức tạo cho người khác cảm giác thần thánh, muốn quý báu.

Dương Long có cảm giác như muốn thét dài một tiếng, vốn dĩ hắn nghĩ chắc chắn đây sẽ là một môn tuyệt thế thần thuật nào đó. Nhưng dẫu vậy, hắn vẫn kim lòng lại tự hít sâu một hơi hắn tự dặn với lòng “tham lam là không tốt, đời người nên biết đâu là đủ.”

Nghĩ thông suốt, hắn lấy lại dáng vẻ bình tĩnh vốn có. Đưa mắt nhìn về những hàng chữ bên trong trang thứ 2. Lúc này, hắn lại phải giật thót lên bất ngờ.

“Thật sự là còn hơn cả thần kỹ thần cấp, cái này thật sự là thần cấp ta cũng không cần a.”

Hắn cười lên như một kẻ điên loạn, thậm chí có thể thấy được hồn thể của hắn đang run rẩy dữ dội vì dòng chữ mà hắn nhìn thấy trong sách kia.

Phải một lúc sau, tâm tình của Dương Long mới bình tĩnh trở lại, lần nữa mở trang sách ra, lúc này hắn mới bắt đầu đọc kỹ từng câu từng chữ ở trong trang sách này.

“Hắc Châu, nơi mà Thần đạo của ta đặt bước ngoặt. Thiên địa sơ khai, Thần đã là gì?”

Mở đầu của trang này hoàn toàn là một câu hỏi tối nghĩa, nếu muốn Dương Long trả lời câu hỏi này thì chắc chắn ngay lập tức hắn sẽ nghĩ ngay đến vị Cơ nữ kia. Đây là người đầu tiên khiến hắn phải thay đổi nhận thức rằng thần không phải là không tồn tại.

Gạt qua những câu hỏi mà ngay cả hắn hiện tại cũng không cách nào trả lời, Dương Long tiếp tục đọc đến những phần tiếp theo.

“Không gian này ta gọi là Ải Thiên chi địa. Phàm là người có thể đọc được phần này thì chắc chắn đã luyện thành tâm pháp Phệ Thiên Thuật mà ta sáng tạo. Tên ta chỉ có một chữ Cơ.”

Đọc đến đây, Dương Long cũng chấn động, thật đúng như hắn suy đoán, đây chính là không gian bên trong của Viên Hắc đan bay ra trong trận đại chiến giữa Cơ nữ với Luân Ma.

“Nếu đã học được Thiên Chân kỹ này của ta, mong rằng ngươi sẽ không truyền lại cho bất kì ai khác. Nhân có nhân mệnh, Thiên có Thiên mệnh. Phàm là sinh linh ác sẽ gặp thiện duyên hoặc ác duyên, tùy vào nhân quả luân hồi.

Nếu hữu duyên, thì ác sẽ nhận được truyền thừa, nếu vô duyên thì vạn kiếp khó cầu đại đạo. Tâm pháp này của ta là có thể xếp trong hàng ngũ 10 tuyệt thế đứng đầu Thiên Chân, có thể thôn phệ, hấp thu vạn vật để sử dụng nhưng nó cũng yêu cầu bản thân, có thể sử dụng năng lượng đó hay không là do thân thể mỗi người, tham lam ắt sinh họa.

Cũng vì vậy, trong Hắc Châu, ta đã hạ cấm chế, phàm là những kẻ tâm tư tà loạn, xem sinh linh vạn vật như cỏ rác ắt sẽ bị cấm chế của ta trừng phạt.”

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 19: Trốn Chạy

Đọc đến đây, cái tâm tư tà loạn hay cái cấm chế gì kia hoàn toàn bị Dương Long gạt qua một bên, suy nghĩ của hắn lúc này hoàn toàn bị thu hút bởi hai

từ xa lạ được Cơ nữ nhắc tới trong văn thư.

“Cái gì là Thiên Chân? Chẳng phải Phệ Thiên Thuật là Thần cấp công pháp sao?. Nhưng theo lời của Cơ nữ nhắc đến thì hình như nó được gọi là thần kỹ Thiên Chân cấp thì phải?”

Hàng loạt câu hỏi thắc mắc cứ vây quần trong đầu Dương Khai, hần bức bội hét lớn lên một tiếng, giải tỏa hết những thắc mắc đó ở trong đầu, lần nữa đặt chú ý đọc tiếp những phần còn lại.

Phần dưới cùng này của quyển thần kỹ chính là thứ mà khiến Dương Long phải thét lên xung sướng. Chỉ có một hàng chữ duy nhất nhưng nó cứ như phát ra ánh sáng của sự sống, làm Dương Long không thể nhìn được sự vui mừng hiện lên trên khuôn mặt.

“Hắc Châu, có thể chứa đựng được ‘Ý Thể’ của sinh linh vạn vật. Chỉ cần bản thân trở thành chủ nhân của Hắc Châu, có thể tùy ý sử dụng Ý Thể, ra vào Hắc Châu tự do.”

Đọc xong dòng chữ cuối cùng này, Dương Long lại càng trở nên gấp gáp. Hắn có thể khẳng định, “Ý Thể” mà Cơ nữ nói đến kia chắc chắn là Hồn Thể, chỉ là cách gọi của mỗi nơi mỗi khác nhau. Tính đến hiện tại, hắn đã bị nhốt ở cái nơi hắc ám này hơn 6 năm. 6 năm chỉ sống với bóng tối, thứ duy nhất làm bạn với hắn cũng chính là bản thân hắn. Trừ giọng nói vô cảm của lão già chuyên làm trò thần bí kia, hắn hoàn toàn chưa từng được trò chuyện qua với bất kì ai khác trong hơn 6 năm nay.

Cảm giác cô độc này có thể nói là thứ dễ khiến cho tâm tình của bất kì ai trở nên kích động, điên loạn nhất, có thể xem nó như một loại kịch độc khiến bản thân dần trở nên mất đi lý trí. Nhưng Dương Long lại khác, hắn còn chấp niệm, còn Cha Mẹ cần hắn giải cứu, hắn còn lời hứa rằng phải chăm sóc Thiên Nhi, hắn còn muốn đi khắp cả đại lục để chinh phục đỉnh cao của Thần Đạo. Vì vậy, tâm tình của hắn khi tiến vào nơi này không những không bị đồng hóa mà hắn còn lợi dụng sự cô độc đó để khiến bản thân trở nên cường đại hơn, tâm tình càng trở nên nội liễm, trầm ổn hơn.

Cho đến hiện tại, hắn nắm bắt được một tia cơ hội để thoát khỏi nơi này, làm sao hắn có thể không kích động được.

“Chỉ cần làm chủ nhân của Hắc Châu, ta có thể ra khỏi đây. Hahaha, Tốt, thật sự quá tốt rồi. Cha, Mẹ, Thiên Nhi, Minh Thúc, Dương Long ta sắp được trở về rồi.”

Hắn hét lớn một tiếng, mang theo một tràng cười sung sướng. Có thể nói, hơn 6 năm qua, hôm nay chính là ngày hắn cảm thấy vui sướng nhất. Cái cảm giác tìm được sự sống sau khi bản thân tưởng chừng như đã chết thật sự là một điều tuyệt vời không gì sánh bằng.

Một lúc sau, tâm tình của hắn trầm ổn lại, lúc này hắn lại bắt đầu chau mày. “Làm chủ Hắc Châu này ư? Nhưng trong điển tịch Cơ nữ để lại kia tại sao lại không nhắc đến việc truyền thừa nhận chủ này? Ta phải làm sao mới có thể để Hắc Châu nhận ta làm chủ?”

Lúc này, tâm trạng của Dương Long lại trở nên bối rối, hắn có thể tìm ra một tia hi vọng, nhưng lúc này lại không biết làm cách nào để biến nó thành sự thật a.

Đúng lúc này, trong cái hộp gỗ chứa Phệ Thiên Thuật bất chợt phát ra một đạo ánh sáng, từ bên trong hộp chiếu thẳng đến bao trọn Dương Long vào trong. Một thân ảnh mờ ảo của một lão già cũng từ trong đó xuất hiện. Tuy cả người lão có vẻ mơ hồ, nhưng Dương Long vẫn có thể nhìn thấy đây là một lão già khoảng 90 tuổi, lưng của lão đã còng xuống, 2 mắt đã hóp sâu vào trong, nhìn vào đó lại cảm thấy một sự cô đơn vô tận.

Giọng nói của lão ồ ồ vang lên, chỉ vừa nghe thôi cũng có thể phát hiện đây chính xác là lão già thần thần bí bí đưa thử thách cho Dương Long khi trước.

“Chào tiểu hữu, chúc mừng ngươi đã có thể luyện thành Phệ Thiên Thuật chỉ trong vòng một tháng. Thật sự làm cho lão đây cũng phải bất ngờ a.... Đúng là Thiên Ý, đúng là Thiên Ý” Lão thở dài một tiếng, giống như trút đi một gánh nặng, sau đó lại nói tiếp.

“Bản thân ngươi bây giờ đã có đủ tư cách để chương quản Hắc Chân, khi đó ngươi có thể trở lại với nhân sinh. Nhưng có một điều mà ta cần ngươi biết, nếu bản thân ngươi trở thành chủ nhân của Hắc Châu, nếu ngươi mất mạng ở thế giới ngoài kia thì vĩnh viễn linh hồn của ngươi sẽ phải thủ hộ Hắc Châu này cho đến khi Hắc Châu tự chọn được chủ nhân kế tiếp ngươi mới có thể hồn quy thiên địa (linh hồn siêu thoát).”

Thấy ánh mắt của Dương Long không có biểu hiện sợ sệt gì, lão lại mỉm cười, gật đầu nói tiếp.

“Giống lão đây, ta đã canh giữ ở bên trong Hắc Châu này hơn trăm vạn năm nay. Thật sự nghĩ đến thôi cũng khiến ta thốn thức a.”

Nghe đến điều này, khuôn mặt của Dương Long cũng nhăn lại. Trăm vạn năm a, kể từ khi Đại Lục Thần Cảnh bị biến đổi đến giờ cũng chỉ qua hơn hai vạn năm, nhưng lão già này đã ở nơi đây trăm vạn năm. Hắn phải là người ở thời đại nào mới có thể tồn tại lâu như vậy chứ.

Thấy sự khiếp sợ trong mắt Dương Long, lão già kia cũng không có biểu hiện gì, chỉ nhàn nhạt gật đầu rồi nói tiếp.

“Nếu ngươi không muốn thì ngay bây giờ có thể lựa chọn buông bỏ, nhưng nếu như vậy, bản thân ngươi sẽ phải hoàn toàn trở thành một phần của thiên địa nơi này rồi. Vĩnh viễn cũng không thể trọng sinh, đây là ý chí của Cơ nữ, ngay cả ta cũng không thể làm trái. Nhưng đổi lại, tương lai ngươi sẽ không phải chịu cảm giác cô đơn trăm vạn năm giống như lão già ta a. Phệ Thiên Thuật không phải là thứ ai cũng có thể nắm giữ, ngươi nên hiểu điều này.”

Nghe đến đây, Dương Long thật sự chỉ còn cách cười khổ, đây thật sự là không cho hắn sự lựa chọn a. “Đường nào cũng chết, cô đơn trăm vạn năm thì có là gì, dù gì thì cũng phải hưởng thụ trọn một kiếp nhân sinh. Bên ngoài còn rất nhiều việc cần ta giải quyết, dù trả giá gì, ta cũng nhất định phải trở về.” Nghĩ đến Cha, Mẹ còn đang không biết sống chết thế nào, ánh mắt của Dương Long trở nên kiên định. Hắn gật đầu thật mạnh, nói.

“Ta chấp nhận trở thành chủ nhân kế tiếp của Hắc Châu, chỉ cần ta được trở về, đừng nói sau khi ta chết linh hồn sẽ bị giam ở đây trăm vạn năm, ngay cả vĩnh viễn ta cũng không hối hận.”

Hai tay của hắn nắm chặt, khát vọng trở về của hắn lúc này là lớn hơn bao giờ hết. Chỉ có trở về thì những chuyện khác đều không quan trọng.

Nghe Dương Long nói, lão già kia cũng mỉm cười gật đầu. “Tốt, ngươi không khiến Cơ nữ phải thất vọng. Nghi thức truyền thừa rất đơn giản, chỉ cần sử dụng tinh thần lực của người tiến hành phá hủy một tia tàn kí của ta ở bên trong của hộp gỗ kia, lấy tinh thần của ngươi lưu lại ấn kí trên đó thì có thể điều khiển được không gian bên trong của Hắc Châu này.”

Nói đến đây, lão già kia cũng mờ dần rồi tiêu thất, thấy lão biến mất Dương Long vội hét lớn lên. “Lão nhân gia, có thể cho ta biết ngài tên gì không?”

Lúc này, giọng nói của lão già mang theo sự giải thoát vang lên. “Gọi ta là Hình Ma, cậu nhóc, con đường tương lai của cậu sẽ rất khó đi, bản thân phải có chính niệm mới có thể vượt qua. Cố gắng đừng để một đời nhân sinh phải uổng phí.

À, kém chút quên nói với ngươi, thân thể của ngươi gặp nguy hiểm, Hắc Châu tự có linh nên đã tự thoát ly thân thể của ngươi. Ngươi phải nhanh chóng tiếp quản Hắc Châu để ra ngoài, nếu để Hắc Châu ở bên ngoài quá lâu, những đại năng khác có thể phát hiện ra nó, đến lúc đó Hắc Châu e rằng khó thoát khỏi ma chương của bọn chúng a.”

Nói xong, lão già giống như đã hoàn toàn hòa vào trong thiên địa, biến mất không chút dấu vết. Dương Long nghe được lời nói của lúc này mới hít một hơi thật sâu ý thức được nguy hiểm mà lão nhắc nhở, không kéo dài thời gian hắn ngay lập tức bước đến gần phía hộp gỗ.

Luồng sáng bao phủ thân thể hắn lúc này đã biến mất, hắn đưa tay lên chạm vào hộp gỗ, cảm nhận thấy có một luồng tinh thần ấn kí khác đang hiện hữu ở bên trong. Dương Long mỉm cười, đúng như lão già kia nói, hắn chỉ cần phá bỏ ấn kí cũ sau đó tạo thành ấn kí liên kết bản thân với hộp gỗ là có thể chường không nơi này.

Hắn đưa tay lên, một luồng tinh thần lực mạnh mẽ hình thành một mũi kim đâm thẳng vào trong hộp gỗ, cùng lúc đó, luồng tinh thần ấn kí của lão già bên trong hộp gỗ cũng phát ra một luồng sáng đen bắn thẳng về phía mũi kim tinh thần của Dương Long. Nhưng bởi vì ấn kí của lão già có lẽ đã bị năm tháng bào mòn nên chỉ một kích, tinh thần ấn kí màu đen kia hoàn toàn vỡ vụn.

Lúc này tâm thần của Dương Long chấn động một cái, hắn phát hiện linh hồn của hắn vừa bị hộp gỗ rút đi một sợi, điều này không hề gây thương tổn đến bản thân, nhưng lại làm hắn trong khoảnh thời gian ngắn cảm thấy có chút không quen. Hai mắt hắn nhắm lại, tinh thần lực của hắn tỏa ra, bao quanh lấy hộp gỗ, hộp gỗ kia nhạt dần rồi hóa thành một đạo ánh sáng tiến vào bên trong mi tâm của Dương Long. Ngay lúc này, khuôn mặt của Dương Long lại biến đổi lần nữa, hắn có thể hoàn toàn cảm nhận được thế giới ở bên ngoài Hắc Châu lúc này.

Đúng như Hình lão vừa nói lúc này, Hắc Châu lúc này không biết vì nguyên nhân gì, đã thoát ly thân thể của Dương Long, đang bay với tốc độ cực nhanh, hóa thành một đạo hắc quang bay xuyên qua không biết bao nhiêu địa vực. Mà cùng lúc này, ở phía sau của Hắc Châu cũng kéo theo rất nhiều đạo quang ảnh khác, nhìn phương hướng thì hoàn toàn có thể đoán được họ vì đuổi theo Hắc Châu mà đến.

Ánh mắt của Dương Long trở nên âm trầm, hắn thật sự không ngờ vừa thoát khỏi cái tử địa kia thì lại khắp phải cảnh bị truy đuổi như thế này, nếu để bọn người kia tóm được e rằng bọn họ sẽ triển khai mọi thủ đoạn để biết được bí mật bên trong Hắc Châu.

Những đại năng của các môn phái trong tam giới ở Thần Cảnh Đại Lục hoàn toàn có thể thông qua thiên địa đại đạo mà cảm nhận được một tuyệt thế bảo vật như Hắc Châu xuất thế, vì vậy Dương Long hiện tại phải nhanh chóng trốn thoát. Nhớ lại lời nói của Hình lão lúc trước, Dương Long như tìm được hi vọng, lúc này Hắc Châu đang xuyên qua một con sông lớn, đưa tinh thần lực ra thăm dò ở xung quanh trăm dặm, Dương Long mừng rỡ khi phát hiện gần đó có một thành thị khá lớn, chỉ cần đến đó thì cơ hội để hắn trốn thoát cũng lớn hơn rất nhiều.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Uẩn Lam

Nghĩ là làm, Dương Long liền đưa tinh thần điều khiển Hắc Châu chuyển hướng, bay thẳng về phía Thành thị kia. Còn ở sau hắn lúc này, có hơn 10 người bao bọc trong áo choàng đen đang tức tốc đuổi theo hắn. Thông qua tinh thần lực dò xét, Dương Long có thể khẳng định tu vi của những người này toàn bộ đều đã đạt đến Thiên Tinh cảnh, thậm chí trong số đó, Dương Long còn nhận thấy có một người có khí tức cực mạnh, ngay cả tinh thần lực đạt đến đỉnh của Pháp Thần cảnh như hắn cũng không thể thăm dò được tu vi người này.

“Đây chắc chắn là một cao thủ Thiên Vương cảnh, thậm chí có thể đạt đến Thiên Tôn cảnh a.” Dương Long chép miệng một tiếng, bị một cường giả có thể đạt Thiên Tôn cảnh truy bắt, tuy chân chính là truy bắt viên Hắc Châu nhưng cũng khiến Dương Long không những không cảm thấy sợ hãi mà còn khá kích thích. Hắn cũng không sợ bị những người này đuổi kịp, bởi Hắc Châu có khối lượng rất nhỏ, hoàn toàn không bị ảnh hưởng của Thiên Địa Đại Đạo làm giảm tốc độ. Ngược lại, những kẻ truy đuổi theo hắn trừ người thần bí khó dò kia, những kẻ còn lại đã mặt mày đỏ như say rượu, hoàn toàn không thể kiên trì lâu.

Nếu không phải sợ kéo đến đại nhân vật lợi hại hơn nữa thì Dương Long hoàn toàn có thể sử dụng Phệ Thiên Thuật từ từ mài chết đám người này, kẻ khó dò kia tuy Dương Long còn không khẳng định được chính xác tu vi của hắn, nhưng Dương Long cũng có thể cảm ứng được tu vi của hắn chắc chắn chưa vượt quá Thiên Tôn nhất trọng thiên.

Vì vậy, điều này cũng khiến Dương Long yên tâm hơn rất nhiều. Chỉ trong vài hơi thở, Dương Long theo Hắc Châu đã bay thẳng đến sát bên ngoài thành. Không chút do dự, Dương Long lập tức bay thẳng vào trong thành, dựa theo suy nghĩ của Dương Long lĩnh ngộ được từ lời nói của Hình lão, thì viên Hắc Châu này chỉ khi ở bên trong cơ thể sinh vật sống mới có thể che dấu được khí tức của bản thân.

Chính vì vậy, khi phát hiện ra cái Thành này, Dương Long lập tức chuyển hướng bay thẳng đến đây.

Trời lúc này là ở nửa đêm, cả thành lúc này cũng khá yên tĩnh, chỉ còn một vài từ từ điểm, kỹ viện còn mở cửa đón khách. Nhìn qua thì cái thành không phải khá lớn mà là rất lớn, thậm chí còn phồn thịnh hơn rất nhiều so với Lạc Hồng thành.

Nhưng Dương Long lúc này hoàn toàn không có tâm trạng để quan sát tường tận quang cảnh trong thành này, hắn hiện đang bị cường giả Thiên Vương, thậm chí là Thiên Tôn cảnh truy bắt a. Nhìn ngó xung quanh một vòng, lúc này những cường giả kia cũng đã tiếp cận sát vào trong thành, không chút suy nghĩ, Dương Long điều khiển Hắc Châu bay thẳng vào trong một con hẻm nhỏ. Chỉ ngay nháy mắt sau đó, có 5 – 6 đạo quang ảnh cũng vượt qua tường thành, chia ra truy tung theo Hắc Châu.

Những hộ vệ thủ thành tuy không thể phát hiện ra Hắc Châu trước đó, nhưng động tĩnh của những người khác thì lại rất lớn a. Tiếng chuông báo động vang lên, hàng loạt các cường giả trấn thủ trong thành cũng lập tức xuất hiện ngăn cản những kẻ xâm nhập trái phép vào thành kia. Còn Dương Long lúc này đã trốn vào trong một chiếc kiệu lớn, kiệu này được trang hoàng rất lộng lẫy. Bên trên ghế ngồi trong kiệu được trải một lớp da Bạch Hổ, kiệu này có thể chứa đến tận 5-6 người a.

Bên ngoài xe, được trang trí xung quanh là những vải lụa thượng phẩm, nhìn thôi cũng đủ biết chủ nhân của cỗ xe này rất thích màu xanh rồi. Toàn bộ xe hầu như đều là một màu xanh biếc nhạt. Khiến Dương Long khiếp sợ hơn là xe này lại có đến 8 con Bạch Thiên Mã kéo xe. Đây có thể nói là quá mức xa xỉ, Bạch Thiên Mã là một giống ngựa rất hiếm, toàn thân nó phát ra khí tức quang minh nhưng lại không thuộc về lớp yêu thú, mỗi con khi trưởng thành đều sẽ có thể mọc ra đôi cánh trắng giống như thiên sứ, hoàn toàn có thể sử dụng nó để phi hành. Mà giá để mua được một con Bạch Thiên Mã thậm chí đủ để mua lấy một cái thành nhỏ.

Chính vì điều này, chỉ có những đại gia tộc, tông môn có tiếng tăm mới có thể sử dụng Bạch Thiên Mã để làm vật kéo xe.

Sở dĩ Dương Long ẩn nấp ở trong xe này cũng chính là vì điều này, hắn có thể cảm nhận được khí tức của người còn lưu lại ở trong xe còn chưa đạt đến Thiên Tinh Cảnh, chỉ cần không đạt đến Thiên Tinh Cảnh thì Dương Long hoàn toàn có thể sử dụng tinh thần lực cường đại của bản thân để che dấu đi toàn bộ khí tức của Hắc Châu.

Ở bên ngoài lúc này đang vang lên những tiếng đánh nhau hỗn loạn, chắc chắn là của những kẻ truy theo Hắc Châu đến đây, bị những cường giả trấn thủ trong thành ra cản lại. Dù sao ở bất kỳ tòa thành nào, việc các thần giả đột nhập trái phép cũng đều là điều tối kỵ. Điều này lại hoàn toàn hợp ý của Dương Long. Nhưng đúng lúc này, hắn cảm nhận được khí tức của vị cường giả khó dò lúc trước kia đang quanh quẩn gần đây.

Không chút do dự, Dương Long lập tức sử dụng tinh thần lực bao phủ bên ngoài Hắc Châu lại, hắn muốn hạn chế đến mức thấp nhất có thể trước khi bị vị cường giả kia tìm ra. Cũng đúng lúc này, bên trong một hiệu thuốc bên đường có 2 thiếu nữ bước ra, tiến thẳng về phía chiếc xe. Một thanh niên nhân áo xám thấy thế cũng nhanh chóng chạy đến lấy chiếc ghế ra để cho vị tiểu thư kia bước vào.

Dùng tinh thần lực quan sát, Dương Long có thể đoán được thanh niên nhân khoảng 30 tuổi này chắc chỉ là một người phu xe bình thường, nội khí của hắn hoàn toàn không tồn tại.

Nhưng khiến Dương Long giật mình là vị tiểu thư đi phía trước đang sắp bước vào trong xe kia lại có tu vi đạt đến Phá Thân Cảnh đỉnh phong. Người này thật sự rất xinh đẹp, đôi mắt long lanh, long mi dài cong vút, nhìn vào đôi mắt đó, người khác thậm chí đều có một suy nghĩ muốn chờ che, bảo vệ cho nàng.

Đôi môi hồng của nàng luôn ẩn hiện một nụ cười nhân nhật, như cười như không, trông thấy lại khiến cho người nhìn phải chạm ngay cái thiện cảm, đặc biệt bên trên mép trái của nàng còn có một nốt ruồi son nhỏ. Nó cứ như một sự mê hoặc hấp dẫn nam nhân đắm chìm vào nàng, kết hợp với mái tóc nâu dài xuống tận cái eo nhỏ. Nhìn nàng giống như một cô công chúa nhỏ đáng yêu.

Dương Long lúc này cũng lộ ra một chút si mê, có thể nói hắn từ bé đến giờ Ngoài Mẹ hắn ra là không ai có thể so sánh thì còn lại lúc trước đẹp nhất trong mắt hắn chính là Thiên Nhi, trải qua kỉ ức lần trước hắn lại phát hiện ra còn có cả Cơ nữ, còn lần này chính là tiểu cô nương khoảng 16 tuổi này.

Lúc này cô nương kia khoác trên mình một chiếc váy màu xanh, bó sát vào cơ thể làm hiện lên đường cong mê người của cô nàng. Đôi chân ngọc thon dài, trắng như tuyết cứ ẩn hiện sau lớp váy kia làm cho người khác phải cảm thấy rạo rực mỗi khi nhìn nàng. Trên tay của nàng lúc này ôm một con mèo nhỏ mập ú, lúc này nó đang cuộn tròn ngủ trong lòng ngực mềm mại ấm áp của tiểu cô nương này.

Ở phía sau của tiểu cô nương áo xanh lại là một mỹ nhân khác, nàng cũng khoác trên mình một chiếc váy màu xanh nhạt hơn so với người đi trước, tuy không thể so sánh với vẻ đẹp thiện lương của người phía trước nhưng cũng có thể xếp nàng vào danh sách của những mỹ nhân a. Đặc biệt có thể dễ dàng phát hiện là thậm chí cái ngực to tròn của tiểu cô nương phía sau càng lớn hơn, bất kì ai chỉ cần nhìn vào đó thôi cũng có thể khiến máu nóng trong người dâng lên tận mũi rồi.

Rất nhanh cả hai người đã bước đến trước cửa xe, thanh niên phu xe làm một tư thế mời rồi cúi người xuống không dám nhìn thẳng, sức hấp dẫn của 2 vị

mỹ nữ này thật sự khiến hắn cũng phải rạo rực trong lòng a.

Cả hai người đều gạt đầu với vị phu xe này một cái rồi lần lượt bước vào trong xe, Dương Long lúc này thu liễm khí tức của Hắc Châu ẩn ở bên dưới lớp da hổ dưới ghế, khi vừa bước vào, nữ nhân áo xanh bỗng nhủu mày một cái nhìn xung quanh một lần trong xe ngựa, ánh mắt nàng nhủu lại như suy nghĩ gì đó rồi nhủu mày lắc đầu. Thấy biểu hiện của cô, vị cô nương đi sau có vẻ lo lắng, lên tiếng hỏi.

“Uẩn Lam tiểu thư, người sao vậy, có phải cảm thấy không khỏe không?” Trên tay của cô lúc này đang cầm một sổ thang thuốc vừa mua từ tiệm thuốc bên đường ra, vội đặt thuốc xuống ghế, cô tiến lên đỡ lấy Uẩn Lam ngồi xuống.

Lúc này, vị tiểu thư được gọi là Uẩn Lam kia mới nở nụ cười nhẹ, lắc đầu nói. “Ta cứ có cảm giác là lạ, không biết vì sao. Chắc tại vì lâu rồi mới trở về nhà một lần nên hơi đa nghi. Tiểu Ngọc, em và ta đi mua được vật để bồi bổ cho Tiểu Hoàn chứ có phải bồi bổ cho ta đâu mà lại lo lắng ta ốm vậy...” Vừa nói nàng vừa vuốt ve con mèo vẫn còn ngái ngủ trên tay, khuôn mặt mang theo một nụ cười châm chọc.

Lúc này, Tiểu Ngọc bên cạnh mới bấu môi nũng nịu nói, tiểu thư, tỷ xem, em cũng vì lo lắng cho tỷ thôi, chẳng may tỷ mà có ốm đau gì nhưng ta lại không phát hiện thì chắc chắn ta sẽ bị lão gia cùng phu nhân phạt nặng a.

Nghe hai người cười đùa, lúc này Dương Long mới thở ra một hơi hồi hộp, hắn không ngờ rằng vị cô nương chỉ mới 16-17 tuổi kia lại đa nghi như vậy, ngay cả khi hắn toàn lực sử dụng tinh thần lực để không phát ra khí từ từ Hắc Châu nhưng cũng vẫn bị nàng ta nghi ngờ.

Nhưng khiến Dương Long cảm thấy khó nói chính là lúc này, vị tiểu thư Uẩn Lam kia lại ngồi lên vị trí viên Hắc Châu của hắn a, tuy không phải là ngồi lên hắn nhưng viên hắc châu này có ẩn khí tinh thần của bản thân Dương Long, bị một người khác ngồi lên thật sự không tốt chút nào. Cũng may người này là nữ, cái mông to tròn của nàng ngồi lên cũng khiến tinh thần của Dương Long cảm nhận được cái cảm giác âm ẩm, mềm mềm từ đó tỏa ra. Cảm giác tiếp xúc mới lại khiến cho tinh thần của Dương Long có vẻ vừa khoan khoái, lại dễ chịu.

Đúng lúc này, Dương Long cảm nhận được khí tức của vị cao thủ thần bí kia ngày càng gần, xe ngựa lúc này cũng đã bắt đầu từ từ chuyển động tiến về phía trước. Nhưng chỉ vừa đi được một khoản, xe ngựa đã dừng hẳn lại, phía bên ngoài không hề có tiếng động gì, nhưng qua tinh thần lực quan sát, Dương Long có thể biết thanh niên phu xe kia đã bị một người áo đen đánh cho bất tỉnh. Người đánh hắn không ai khác chính là vị cao thủ thần bí khó dò vẫn đuổi theo Hắc Châu từ ngoài thành vào kia. Với tu vi của Uẩn Lam thì nàng cũng hoàn toàn biết được có chuyện không ổn nên cũng lập tức thu liễm lại nụ cười trên mặt.

Không đợi nàng lên tiếng, bên ngoài đã có một tiếng nói nhàn nhạt, không thể phân biệt nam nữ, già trẻ truyền vào trong.

“Ta đang tìm kiếm một vật quan trọng, nhị vị bên trong có thể nể mặt để ta tiến hành kiểm tra một hồi không, nếu không có phát hiện, ta xin tạ lỗi với hai vị.”

“Kẻ cướp đi nói chuyện đạo nghĩa giang hồ.” Dương Long bấu môi ra hừ một tiếng tỏ vẻ kinh thường.

Còn lúc này hai vị cô nương trên xe ngựa lại khiến Dương Long khá ngạc nhiên là cả hai đều tỏ ra khá bình tĩnh, đặc biệt là người tên Uẩn Lam kia, ánh mắt của nàng hiệp lại như suy nghĩ điều gì đó, còn cô nàng Tiểu Ngọc kia thì cũng hướng ánh mắt sang chờ quyết định của nàng.

Người ở bên ngoài lại tiếp tục nói, nhưng lần này có vẻ như hắn đã thiếu kiên nhẫn.

“Nhị vị yên tâm, ta tới đây không phải để gây sự, chỉ cần tìm được vật của ta thì ta sẽ lập tức đi ngay, ta cũng không có ý định gây thù chuốc oán với tông môn của hai vị, nhưng nếu hai vị không hợp tác. Thì cũng đừng trách ta hạ sát thủ.”

Nói đến điều này, trong lời nói của hắn cũng mang theo một chút uy áp của cường giả Thiên Tôn cảnh ra làm sắc mặt của cả hai người trong xe đại biến.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 21: Dám Động Cháu Gái Ta

Lúc này, Uẩn Lam mới gạt đầu ra hiệu với Tiểu Ngọc rồi cùng bước ra khỏi xe, ngay lập tức, Dương Long cảm giác tinh thể không ổn, không còn lựa chọn nào khác, hắn cùng Hắc Châu biến thành một đạo ánh sáng, lóe lên trước trán của con mèo nhỏ Tiểu Hoàng trên tay Uẩn Lam rồi biến mất. Con mèo đang ngủ lúc này mở hai mắt ra thật lớn, kêu “ngheo” một tiếng rồi lại rúc vào trong ngực của Uẩn Lam ngủ tiếp.

Cũng ngay lúc này, tên áo đen thần bí kia cảm thấy có gì đó không ổn, ngay khi hai người Uẩn Lam vừa mở cửa kiệu ra thì hắn như một cơn gió thoáng cái đã xuất hiện trong xe, tinh thần lực của hắn ngay lập tức mở ra, dò xét mọi góc ngách trong xe, còn 2 tay của hắn cũng lật tung mọi vị trí lên để tránh sai sót.

Lúc này, khuôn mặt của hắn đen lại, ánh mắt trở nên lạnh lẽo, hắn liếc ra bên ngoài nhìn về phía của hai người Uẩn Lam đang đứng, tinh thần lực của hắn

cùng lúc bao vây cả hai lại, lực lượng cường đại áp bức khiến cả hai không thể nhúc nhích được. Nhưng ngay khi tinh thần lực của hấn vừa định tra xét thân thể của Uẩn Lam thì bất chợt một vầng sáng xanh từ trên cơ thể của Uẩn Lam phát ra, chấn nát luồng tinh thần lực đang bao vây hai người.

Một giọng nói có vẻ bức tức vang lên, ngay lập tức, miếng ngọc bội bên cái eo nhỏ của Uẩn Lam sáng lên, quang ảnh một lão giả bùng bừng hiện ra, tay lão đang cầm một hồ lô rượu màu đen, vừa hớp một ngụm rượu hấn vừa ngó sang người áo đen kia với ánh mắt chán ghét, bĩu môi nói.

“Chỉ là một kẻ Thiên Tôn Cảnh nhất trọng cũng dám đánh chủ ý đến cháu gái của soái lão ta, có phải ngươi tu luyện đến loạn não, là muốn ta diệt cả nhà ngươi để tỉnh táo lại phải không?”

Không đợi tên áo đen kia đáp lại, một luồng lực lượng cường đại màu đỏ từ trong quang ảnh lão từ đó bắn ra, chỉ một cái chớp mắt, tên áo đen kia đã bay ra xa hơn chục mét. Hấn ho lớn vài tiếng rồi phun ra một ngụm máu, thấm ướt cả cái khăn che mặt. Nếu không phải vừa rồi hấn nhanh chóng vận pháp, tạo thành một tấm chắn lớn, cản lại một phần công kích thì e rằng một kích kia không đánh chết cũng khiến kẻ này một hai tháng không xuống giường nổi.

Lúc này, tên áo đen kia mới đứng dậy, 2 tay chấp lại cúi nhẹ đầu, hướng về phía quang ảnh từu quý kia, nói. “Thì ra là Hạ Khiết từu lão tiên bối của Hạ Minh Tông, quả nhiên danh bất hư truyền, lần này tại hạ không cố ý mạo phạm đến đồ nhi của Hạ lão, xin tiên bối ngài thứ tội cho kẻ tiểu nhân, nếu biết đó là đồ nhi của Hạ lão, có cho ta thêm một lá gan ta cũng không dám làm liều.”

Lúc này, tên áo đen đã vứt bỏ hết mọi uy phong lúc trước, đứng trước quang ảnh của lão từu kia vô cùng khép nép. Sự thật thì hấn cũng không còn cách nào khác, người của Hạ Minh Tông nổi tiếng ngang tàng, là số một tông môn nếu xếp hạng về bao che khuyết điểm. Đã từng có không biết bao nhiêu cường giả chỉ vì vô tình gây sự với người của Hạ Minh Tông mà khiến cả tông môn bị diệt.

Vì vậy lúc này tên áo đen cũng phải nhượng bộ lui binh nếu không e rằng lần này hấn cũng gặp họa diệt thân là cái chắc. Vốn dĩ trước đó, hấn cũng khá khách sáo với hai người Uẩn Lam, bởi thông qua Bạch Thiên Mã kéo xe hấn cũng phán đoán rằng thân phận của hai người Uẩn Lam không hề bình thường, nhưng hấn cũng thật sự không ngờ lại xui xẻo đến mức gặp ngay phải người của Hạ Minh Tông ở đây, lại còn vô tình gọi ra một tia thần thức trường bối lưu lại trên người của cô nương áo lam kia. Lưng hấn bây giờ cũng đã đổ một tầng mồ hôi lạnh.

Hạ lão lúc này ánh mắt nhắm lại, nhìn đăm đăm về phía người áo đen, như suy nghĩ đến điều gì đó, Lão chỉ khẽ cười một tiếng, nói.

“Từu tiên ta cũng không chấp nhất hạng tiểu bối như ngươi làm gì. Nói, khi nãy các ngươi đang tìm vật gì, nếu không muốn chết thì thành thành thật thật một chút, bằng không ngươi cũng biết thủ đoạn của Hạ Khiết ta khiến bao nhiêu kẻ phải hối hận vì làm người rồi đây.”

Uy áp trong lời nói của Hạ lão tỏa ra, khiến cho tên áo đen phải lui về sau một hai bước mới có thể đứng vững được. Đã đến những cảnh giới đỉnh cao của Thần giả, thì chỉ hơn nhau một hai cảnh giới nhỏ cũng giống như đã cách nhau cả vạn thiên địa, một ngón tay của một cường giả Thiên Tôn đỉnh phong cũng có thể đập chết người áo đen chỉ vừa đạt Thiên Tôn nhất trọng này.

Kẻ kia lúc này thật sự khốn đốn không biết phải nói thế nào, thấy vậy, Hạ lão không chút do dự điểm ra một chỉ, ngay lập tức tên áo đen lần nữa bị đánh văng ra xa, lồm cồm bò dậy chưa kịp thở dốc đã bị một bàn tay lớn bằng tinh thần lực hóa thành dè bập hấn xuống đường, cổ của hấn thì bị bàn tay kia bẻ sang một bên khiến hấn đau đớn la lớn.

“Nói...ta nói, ta nói. Xin Hạ lão nương tay, ta lập tức nói.”

Hạ lão mỉm cười gật nhẹ đầu. “Tốt, đừng làm tổn thời gian của ta”. Nói xong lão đưa tay phất một cái, bàn tay khổng lồ dè bẹp Hắc Y nhân kia biến mất, áp lực dè ép hấn cũng theo đó biến mất. Hấn vừa thở phì phò, vừa dùng tay vận thiên khí chỉnh lại cái cổ đã bị bẻ vẹo sang một bên của hấn.

Lúc này, hấn mới hướng về phía Hạ lão nói. “Ta có một viên ngọc gia truyền, nó chứa linh hồn của các vị gia chủ trong gia tộc của ta, dùng để bảo vệ gia tộc vào những tình huống nguy cấp, nhưng vì thời gian quá lâu nên có một linh hồn của một vị cường giả của gia tộc tâm tình đã mất đi không chế, điều khiến bảo ngọc của chúng ta bay mất, ta phải mất hơn một tháng mới truy đuổi đến đây, vừa rồi ta cảm nhận được khí tức của nó ở trên xe này nên mới mạo phạm đến hai vị tiểu đạo hữu kia, kính mong tiên bối ngài rộng lượng, ta cũng không hề muốn làm hại họ, chỉ muốn tìm lại bảo vật của gia tộc chúng ta.”

Lúc này, người áo đen có dáng vẻ rất thành thật, nhưng lời nói của hấn thì thật sự là không hề giống với vẻ ngoài của hấn một chút nào. Mà hấn thật sự cũng không thể nào nói ra sự thật được, Hắc Châu là bảo vật mà khiến Thiên Địa Đại Đạo xảy ra cảm ứng dữ dội, tuyệt đối là một chí bảo, nếu nói ra sự thật, thì hấn không những e rằng không lấy được Hắc Châu mà ngay cả mạng của hấn cũng không còn.

Hạ lão lúc này gật gật đầu tỏ vẻ hiểu ý, nhưng ánh mắt sắc bén của lão nhìn về phía hắc y nhân thì càng khiến người ta khiếp sợ. Một lúc sau, Hạ lão mới hừ nhẹ một tiếng rồi nói.

“Ta mặc xác cái gì gia tộc, cái gì là bảo bối, ngươi đã mạo phạm đến cháu gái của ta thì cũng đừng mong được tốt đẹp.

Nhưng hôm nay tâm trạng của tổ tiên mười tám đời nhà ngươi đang tốt, ta chỉ cần ngươi nhanh chóng mang lễ vật đến tiểu viện của ta ở Hạ Minh Tông hối lỗi là được. Nhớ là quỳnh tương mỹ tửu thượng hạn, không có thì ta đến tận gia tộc của ngươi để đòi nợ, đến lúc đó ngươi cũng đừng trách Hạ lão tổ của ngươi không có tình người.”

Hạ Khiết tuy tuổi đã hơn 300 tuổi, nhưng nhìn lão lúc này cũng chỉ như lão giả khoảng 70 tuổi mà thôi, thế mới thấy đỉnh cao cường giả có sinh mệnh lực khủng bố ra sao. Còn lời mà lão nói ra thì lại cay độc không khác gì của một thiếu niên mới lớn coi trời bằng vung, mỗi khi lão mở miệng đều thích lôi mười tám đời của kẻ đối diện ra để trêu ghẹo.

Khuôn mặt của hắc y nhân lúc này xám đen, hấn bị hạ lão đánh thì không nói làm gì, nhưng mỗi lời nói của lão già kia đều mang gia gia, tổ tiên của hấn ra để nói thì hấn thật sự không thể nào bình tĩnh được, hấn hít sâu một hơi cố gắng lấy lại bình tĩnh, dù gì cái mạng của hấn cũng quan trọng hơn, đôi co với kẻ mạnh không phải là một hành động sáng suốt a.

“Đa tạ Hạ lão nương tay, những điều ngài nói ta sẽ chuẩn bị chu đáo. Nhưng Hạ lão còn việc....”

Lời của hấn còn chưa nói xong thì đã bị Hạ lão hấn giọng chặn lại, lão gằng giọng, ánh mắt lóe lên sát ý nói.

“Cút đi, ta cho ngươi 5 hơi thời, nếu còn không cút thì cả ngươi và những kẻ đi theo ngươi ở ngoài kia đều không cần phải đi nữa a.”

Lời nói của lão đã tỏ rõ sát ý, hắc y nhân kia có lẽ cũng nghe nhiều về hung danh của lão tửu này nên ngay lập tức nhún người chạy nhanh. Ở một phương hướng khác, những kẻ đi theo hấn cũng không tốt hơn là bao, bị cường giả trong thành đánh cho người bị gãy tay, kẻ thì trọng thương, nhận được tín hiệu rút lui từ tên hắc y vừa được Hạ lão đuổi đi, cả đám vội nhao nháo tháo chạy, thoáng cái đã biến mất theo một hướng.

Những cường giả ở trong thành vì được Hạ lão nhắc nhở nên cũng không đuổi theo. Quang ảnh của Hạ lão chỉ hươ tay một cái, đồng hỗn loạn trong trận chiến đã được dọn dẹp, toàn thành lại trở về bình thường như cũ.

Lúc này, Hạ lão mới nhìn về phía của hai người Uẩn Lam, thấy ông nhìn sang, Uẩn Lam nũng nịu một tiếng “gia gia” rồi mỉm cười, tay vẫn không rời khỏi con mèo Tiểu Hoàng kia. Hạ lão chỉ gật đầu với Uẩn Lam một cái, đôi mắt sắc bén như nhận ra điều gì đó, lão nhìn qua Tiểu Hoàng trên tay của Uẩn Lam một lượt rồi mỉm cười, hóa thành một luồng sáng rồi tiêu thất.

Dương Long lúc này như muốn ngắt đi, vừa rồi xem chút nữa Hạ lão nhân kia đã nhìn ra Hắc Châu đang ẩn nấp ở bên trong con mèo này, đến lúc đó bị một đại cường giả Thiên Tôn Tam trọng lấy được thì e rằng ngay cả hấn cũng bị giết để diệt khẩu.

Cũng khiến hấn khiếp sợ hơn là cô gái mà hấn vô tình gặp này lại là người của Hạ Minh Tông, một trong 5 đại tông môn lớn nhất của Nhân tộc. Nói ra thì địa vị của cô gái này thậm chí có thể sánh ngang với công chúa của một vương quốc, thế nhưng lại khiến người khác giết mình hơn là với địa vị như vậy nhưng lại không hề có người hộ tống theo nàng a.

Lúc này, Tiểu Ngọc đã đi đến bên cạnh trung niên đánh xe đã bị ngắt kia, tay ngọc của nàng đặt ra sau gáy của hấn, một luồng rất nhỏ thiên khí tinh thuần đưa vào trong cơ thể người kia, ngay lập tức hấn đã tỉnh dậy, ngơ ngác nhìn xung quanh. Cho đến khi Tiểu Ngọc nở một nụ cười mê người bảo không có gì thì hấn mới giật mình trở lại bình thường.

Cả hai người Uẩn Lam lại bước vào trong xe, xem bắt đầu chạy nhanh về một hướng nào đó trong thành. Trong xe, khuôn mặt của Tiểu Ngọc nhấn lại nhìn về phía Uẩn Lam nói.

“Tiểu Thư, tỷ nói xem, lúc này sao Hạ lão lại thả tên hắc y kia đi, đó không phải là phong cách của lão nhân ngài a.”

Vừa nói, cô vừa đưa tay nghịch hai cái tai con mèo ú đang nằm trên đùi Uẩn Lam, khuôn mặt tuy còn buồn bực nhưng cũng khá hơn trước rất nhiều. Uẩn Lam lúc này cũng đang đắm chìm suy nghĩ điều gì đó, một lúc sau, nàng mới qua qua phía cửa sổ, ánh mắt nhìn xa xăm, mở miệng nói.

“Ta cũng không rõ, nhưng chắc chắn ông Nội của ta có lý do riêng của người, ta cảm thấy dường như ông Nội đã phát hiện ra điều gì đó nên mới bỏ qua cho tên hắc y kia, có lẽ lai lịch của những người này cũng không nhỏ.”

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Thân Miêu Sống Kiếp Người

Dương Long ở bên trong Hắc Châu nghe cuộc trò chuyện của hai người Uẩn Lam cũng đoán ra được một vài điều. Uẩn Lam nếu là cháu Nội của lão tửu Hạ Khiết thì lại khiến Dương Long dễ dàng nhận biết năng hơn, hấn đã từng nghe qua Đình gia chủ Đình Hoàng nhắc đến Hạ Khiết, lão là một trong 9 thái thượng trưởng lão của Hạ Minh Tông, tính tình người này rất cổ quái. Có thể nói lão là một kẻ mà không ai muốn gây vào, đã từng có tông môn nhị đẳng đắc tội với lão, vì vậy mà trong vòng hơn 20 năm tất cả các đệ tử của tông môn đó bất cứ ai ra khỏi tông môn đều bị lão bắt lại, nhốt vào một hang động, thậm chí lão còn dễ tiện hơn khi những người có tư duy cao, lão đưa hết về làm môn đồ của Hạ Minh Tông. Tuy đó chỉ là tông môn nhị đẳng, chất lượng đệ tử không thể tốt như của các tông môn nhất đẳng, nhưng cũng có rất nhiều người ở tông môn này cũng có thể gọi là thiên tài.

Cuối cùng, môn phái đó cũng phải bỏ ra một cái giá bồi thường rất lớn mới có thể làm hài lòng Hạ lão tửu, để lão trả lại cục diện bình thường cho môn phái. Cũng sau lần đó cho đến hiện tại, ngay cả một vài tông môn nhất đẳng, có địa vị ngang bằng với Hạ Minh Tông cũng không muốn kim chuyện với lão tửu này.

Còn Uẩn Lam theo những gì Dương Long nhớ thì cô là con gái duy nhất của gia chủ hiện tại của Hạ gia, tên là Hạ Thành. Gia tộc Uẩn Lam là một trong những đại gia tộc có tiếng tăm nhất ở Thần Cảnh Đại Lục, một phần danh tiếng này của Hạ gia có được chính là nhờ có mối quan hệ có thể được gọi là

đệ tử dòng chính của Hạ Minh Tông.

“Nếu như ta đoán không nhầm thì nơi này chắc được gọi là Thành Hạ Xuân của Hạ gia, nếu như lão tửu Hạ Khiết kia cũng không nhận ra được ta đang ẩn thân ở trong con mèo mập này thì tạm thời ta cứ trốn ở đây, ta cần phải có một thân xác để tránh bị các cường giả khác phát hiện, mà con mèo đại béo này lại là một nơi nguy trang tốt nhất, nếu có kẻ khác muốn gây bất lợi thì ít nhất ta cũng còn một vòng bảo vệ đó là Hạ tiểu thư, Hạ Uẩn Lam kia.

Việc quan trọng hiện tại là phải làm sao để ta có thể nhanh chóng tìm lại thân xác mới là tốt nhất a, không thể nào sống trong thân xác con mèo mập này cả đời được.

Dựa vào cảm ứng của ta thì thân xác của ta hiện giờ vẫn chưa bị hủy, thậm chí là được bảo quản tốt. Chỉ là ta tạm thời không thể xác định được nó đang nằm ở đâu, không biết Đình gia đã xảy ra chuyện gì, tại sao thân xác của ta lại xảy ra nguy hiểm để Hắc Châu phải tự thoát chứ?. Khoảng cách từ Hạ Xuân thành đến Lạc Hồng thành cũng hơn vạn dặm, ít nhất cũng phải mất 2-3 tháng để phi hành. Nếu rời đi bây giờ thì quá nguy hiểm rồi.”

Dương Long tự suy nghĩ ra con đường trước mắt hẳn phải đi, lúc này thật sự hẳn không thể nào rời khỏi đây được, mà khiến hắn đau đầu hơn là viên Hắc Châu này lại chỉ có thể xâm chiếm thể xác của các loài động vật, Dương Long đã thử xâm nhập vào một trong hai người Uẩn Lam nhưng hoàn toàn không được, có một lực bài xích rất nặng, ngay cả người trung niên phụ xe kia hẳn cũng có thử qua, nhưng đều không thành công. Thật sự đây là ông trời cũng muốn hắn sống với kiếp người dạng mèo đây mà.

Đi cũng mất hơn nửa canh giờ, xe ngựa lúc này dừng lại trước một thủ phủ rất lớn, Dương Long thử dùng thần thức lên cao quan sát thì cũng hoảng hồn, đại phủ này thậm chí còn lớn gấp mười lần so với Đình phủ lúc trước. Ở trước phủ, đập vào mắt là hai tượng đá lớn, cao hơn mười mét của hai vị “Môn Thần” (thần cửa) Vi Đà hộ pháp cùng Tiêu Diện đại sĩ. Ở trên cổng phủ cao hơn 20m kia, có treo một tấm biển rộng bằng vàng rờn sáng chói ghi hai chữ màu đen “Hạ Gia”, xung quanh tấm biển còn được khắc họa tiết chân Long, chân Phụng vừa nhìn vào đã cảm thấy được đại thế của gia tộc này.

Thấy xe ngựa quen thuộc của Uẩn Lam đến, 8 tên hộ vệ canh cổng vội chạy ra, trên khuôn mặt ai nấy đều nở một nụ cười vui mừng, cả đám đều đồng loạt cúi nhẹ đầu, tay mỗi người đều cầm một cây thương sáng bóng, lưng đứng thẳng tắp đồng thanh nói.

“Chào Uẩn Lam tiểu thư hồi phủ.”

Lúc này, Uẩn Lam trên tay ôm lấy con mèo mập Tiểu Hoàng cùng Tiểu Ngọc bước ra ngoài, cả hai đều nhẹ nhàng gật đầu với những người hộ vệ này một lượt rồi mới đi về phía trong phủ. Lúc này một gã hộ vệ nhanh chóng đi trước đẩy cổng phủ ra, cái cổng nặng hơn cả trăm cân nhưng với những người có tu thuật như đám hộ vệ này thì cũng là quá dễ dàng.

Tiểu Ngọc còn tinh nghịch nháy mắt với tên hộ vệ đó một cái rồi vừa cười vừa nói. “Đa tạ Bách đại ca.” nghe lời cảm ơn của Tiểu Ngọc, tên hộ vệ họ Bách này cả mặt mày đều thẹn đến đỏ cả lên, vội cúi đầu quay qua hướng khác.

“Quả nhiên anh hùng không qua ải mỹ nhân, mà tên họ Bách kia chưa chắc có thể gọi là anh hùng nên không thể qua ải là điều đương nhiên rồi.” Ở bên trong cơ thể của Tiểu Hoàng, Dương Long thở dài nói. Sở dĩ hắn cũng không phải có ý coi thường gì những tên hộ vệ này, nhưng từ khi chỉ còn là linh hồn thể thì cảm giác của hắn đối với kẻ tốt người xấu khá nhạy cảm. Ngay khi vừa đến đây, thì hắn đã có cảm giác không thiện cảm với tên họ Bách này.

Lúc này, cả hai người Uẩn Lam đều đã đi vào trong sân, ngay lập tức đám hạ nhân thấy vậy vội nhanh chóng cúi chào, một người trong số đó thì cũng hớn hờ cười tươi chạy vào trong để thông báo, tuy bây giờ trời cũng khá khuya nhưng cả Hạ phủ đều là đèn đuốc, sáng như ban ngày. Uẩn Lam cũng gật đầu đáp trả màn chào hỏi của đám người này, có thể thấy, tuy là một đại tiểu thư của đại thế gia, địa vị có thể tính là trên vạn người. Nhưng tính cách thiện lương, hòa đồng với mọi người của vị Hạ tiểu thư nay đến cả Dương Long cũng cảm thấy hồ thẹn không bằng. Chỉ cần nhìn cách nàng nhẹ nhàng nâng niu Tiểu Hoàng cùng với cách đối nhân xử thế của nàng với đám hạ nhân kia thì ai ai cũng sẽ thấy quý mến.

Đi thêm qua vài cái hành lang, lúc này đến một ngõ rẽ, Uẩn Lam nhìn sang Tiểu Ngọc, nói.

“Ta đến chào Cha ta một tiếng, em mang Tiểu Hoàng về phòng của ta trước, nhớ dặn nhà bếp sắc bỏ được cho Tiểu Hoàng dùng trong đêm đấy.”

Vừa nói, tay cô cũng theo thói quen vuốt ve bộ lông mềm của con mèo béo, rồi đưa sang cho Tiểu Ngọc, lúc này nó cũng đã hết ngủ, ánh mắt sáng hoắt ngó nghiêng nhìn xung quanh. Dương Long lúc này cũng thở phào một hơi, hẳn vừa đến đây nếu bị Uẩn Lam mang đi nhờ chẳng may có người phát hiện ra Hắc Châu thì thật sự là rắc rối.

Chỉ chốc lát, Tiểu Ngọc đã mang hắn (đang nấp ở trong người Tiểu Hoàng) đi đến một căn phòng lớn, thật sự căn phòng này lớn đến gấp đôi thư phòng của Đình gia. Ở ngoài phòng có trồng rất nhiều hoa, đủ loại màu sắc sắc sỡ. Vừa bước vào phòng Dương Long đã cảm thấy choáng ngợp với độ giàu có của gia tộc này. Toàn bộ đồ vật trong phòng này đều được làm từ Thiên Lam Thạch, một loại thiên địa linh thạch có thể sản sinh ra thiên địa linh khí cực kỳ có ích cho tu thân giả có thể tu luyện. Chỉ riêng giá trị của căn phòng này thôi cũng có thể mua được một phần 3 lãnh thổ của thành Lạc Hồng rồi.

Ngay lập tức, hai mắt của Dương Long tỏa sáng, nếu như hắn có thể chuyển hóa toàn bộ Thiên Lam Thạch trong phòng này thành năng lượng để tăng tu vi thì thật sự có thể nói tu vi của hắn có thể lên như điều gặp gió. Nhưng khiến Dương Long đau đầu là hiện tại tinh thần lực của hắn đã đạt tới đa, muốn tiến triển nữa thì nhất định phải tăng tu vi của bản thân, tiến vào Tinh Thần Cảnh mới có thể làm được.

“Phải làm sao a, hiện tại thân ta ở xa vạn dặm, nếu bây giờ muốn trở về e rằng không phải là chuyện tốt.”

Tự vấn bản thân, lúc này, tâm thần của Dương Long bắt đầu đặt chú ý lên con mèo mập mà hắn đang lẩn trốn này. “Nếu như ta cướp đoạt thân xác của con mèo này để tu luyện thì thế nào nhỉ? Về cơ bản cả yêu thú và con người đều có hệ thống tu luyện khá giống nhau, bản thân ta lại mang một phần huyết mạch của yêu thú...”

Vừa suy nghĩ, ánh mắt Dương Long cũng trở nên nghiêm túc dần, hiện tại hắn không thể chờ đợi để tìm lại thân xác nhanh chóng được, đó hầu như là điều không thể. Chỉ cần hắn vừa thoát ra khỏi thân xác con mèo này thì chắc chắn sẽ lần nữa bị truy bắt. Nhưng muốn mang con mèo này đi thì chắc chắn động phải cắm chế trên người của nó, người của Hạ gia chắc chắn sẽ theo cắm chế đó bắt lại ngay.

Nghĩ đến đây, ngay lập tức ánh mắt của hắn sáng lên. “Làm liều, thà làm một con mèo mạnh mẽ còn hơn làm một con người yếu đuối.”

Chỉ một lát sau, Tiểu Ngọc đã đặt Tiểu Hoàng xuống một cái đệm được dệt từ Hắc Tầm. Có tác dụng đặc biệt để giải tỏa mệt mỏi của bản thân người nằm. Tiểu Ngọc dùng tay xoa xoa cái đầu của con mèo mập, còn đưa khuôn mặt xinh đẹp của nàng cọ vào cái đầu của Tiểu Hoàng, ở khoảng cách gần như thế này, ngay cả Dương Long ẩn ở bên trong cũng cảm thấy cả hồn thể của hắn cũng nóng lên. Trêu đùa chốc lát, Tiểu Ngọc mang theo gói được đã mang từ hiệu thuốc kia đi ra ngoài, trong phòng lúc này chỉ còn lại Dương Long. Thông qua tinh thần lực thì hắn có thể dò xét được xung quanh nơi này có rất nhiều thị vệ canh gác, tu vi của những người này thậm chí có người đã đạt đến Thiên Vương Cảnh. Nhưng nếu chỉ nhìn bằng mắt thì thật sự giống như rằng cả phủ, trừ những người giúp việc ra thì hoàn toàn không có một thị vệ nào.

Biết được điều này, Dương Long cũng không nhịn được mà thốt lên một câu:

“Cường giả Thiên Vương Cảnh lại đi làm một tên thị vệ a, nội tình của đại thế gia thật là quá mức dọa người.” hắn tuy nói vậy nhưng cũng không ngạc nhiên lắm, nơi này là thủ phủ của một đại gia tộc a, dù có thêm một Thiên Tôn cảnh ở gần đây thì cũng không có gì lạ. Nhưng thật sự thì một Thiên Tôn Cảnh thì sẽ chẳng bao giờ làm công việc canh giữ, gác đêm như thế này, đó đã là một cường giả đỉnh cao của Thần giả, hoàn toàn có tư cách để khai tông, lập phái.

Lúc này, Dương Long bắt đầu tập trung tinh thần lực, cả người của Tiểu Hoàng bắt đầu tỏa ra một vòng quang mang màu tím, bao phủ toàn thân nó vào trong. Đây chính là vòng ngăn cách bằng tinh thần lực do Dương Long hiện hóa thành để tránh trong lúc vô tình bị cường giả của Hạ phủ phát hiện.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, Dương Long lúc này đã xâm nhập vào bên trong đại não của con mèo mập, hắn sử dụng tinh thần lực tạo thành một cái túi nhỏ phong ấn ý thức của con mèo vào trong, sau đó thu hồi luồng ý thức này cất vào trong Hắc Châu. Tuy Hắc Châu không thể thu được cả cơ thể vật sống nhưng nó hoàn toàn có thể chứa mọi loại thuộc tính tinh thần lực a.

Lúc này, nếu nhìn từ bên ngoài thì Tiểu Hoàng giống như là đang ngủ say, thậm chí nếu đến gần còn có thể nghe được tiếng ngáy phát ra từ nó. Đây hoàn toàn là do thói quen của cơ thể nó tạo thành, dù ý thức của nó bị khóa lại cũng không khiến thói quen này mất đi. Cảm thấy đã thành công bước đầu, Dương Long bắt đầu xếp bằng lại trong một kinh mạch trên đầu của con đại Miêu, hai tay hắn kết ấn, tinh thần lực bắt đầu tan ra mọi góc ngách trong cơ thể con mèo mập.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23: Kinh Động

Để có thể hoàn toàn hòa thành một thể với Tiểu Hoàng, đặc biệt là không để người khác phát hiện thì điều đầu tiên mà Dương Long phải làm là xác định được toàn bộ huyết vị trên thân thể của con đại miêu mập ú này.

Tinh thần lực hắn luồng lách qua toàn bộ kinh mạch của Tiểu Hoàng, khiến Dương Long giật mình là con mèo mập này tuy hay ngủ nhưng kinh mạch trong thân thể lại đặc biệt rắn chắc, tuy chưa được khai thông theo con đường tu luyện nhưng nếu so với bất kỳ con mèo nào khác thì nó lại mạnh mẽ hơn gấp mười, thậm chí là gấp trăm lần. Đối với điều này mà nói thì thật sự là tốt đến ngoài ý muốn của Dương Long.

Hai tay hắn tiếp tục kết ấn, ấn kí tạo thành một tấm lưới màu tím hiện hóa bằng tinh thần lực, tay Dương Long phát lên, ngay lập tức tấm lưới bao phủ lấy toàn bộ đại não của Tiểu Hoàng, con mèo đang ngáy lớn từng tiếng kia lập tức im bật. Để có thể hoàn toàn dung hợp linh hồn lẫn thể phách của hai Hồn – Thể khác nhau thì bước quan trọng nhất chính là có thể loại bỏ hoàn toàn linh thể kí ức còn lưu lại ở trong đại não của thể phách đó. Tấm lưới lúc này như một ngọn lửa nhỏ còn có từng sợi tinh thần lực hiện hóa thành những con dao sắc bén, ngọn lửa tinh thần màu tím kia thì không ngừng len lỏi mọi góc ngách trong đại não của Tiểu Hoàng, còn những con dao tinh thần lực thì cũng luôn theo phía sau ngọn lửa đó, cả hai tiến hành quá trình gọt rửa đi những ấn kí tinh thần của Tiểu Hoàng còn lưu lại trước đó trong đại não của nó.

Quá trình này không những đòi hỏi sự tỉ mỉ cũng như cẩn thận, mà còn phải không để thương tổn đến những nơi yếu hại. Nếu chẳng may tinh thần căng thẳng dẫn đến tinh thần lực có chứa tử vong chi đạo mất khống chế, gây tổn hại đến kinh mạch của Tiểu Hoàng thì thật sự là chuyện lớn. Vì vậy để tránh thân xác của Tiểu Hoàng bị ảnh hưởng nên Dương Long mới phải dùng lưới tinh thần lực bao bọc đại não nó lại, tạo thành một không gian kín để tiến hành tẩy rửa bên trong. Phải mất nửa canh giờ sau, Dương Long mới hoàn toàn xóa bỏ những ấn kí tinh thần mà Tiểu Hoàng lưu lại, kì lạ hơn, tuy đây chỉ là một con mèo bình thường, nhưng kí ức của nó lại là một thể giới màu trắng, nó giống như có một lớp màng ngăn cách, không để bất kì ai có thể đọc được những kí ức đó.

Càng ngày, Dương Long càng cảm thấy đây không phải là một con mèo bình thường, mà hắn càng tin vào phán đoán của mình, vị Hạ tiểu thư kia là ai, sao có thể nuôi một con vật bình thường được chứ. Bỏ qua những suy nghĩ chưa có lời giải, Dương Long lấy lại tinh thần, hắn hiện tại ngoài việc tạm chiếm lấy thể xác của con đại miêu này ra thì cũng không còn cách nào tốt hơn, dù gì đi nữa thì hắn cũng phải đánh liều một phen. Sờ đi hắn chỉ phong ấn

lại linh hồn thể của Tiểu Hoàng và cát vào trong Hắc Châu cũng đã là suy nghĩ nhân từ rồi, hắn cũng không muốn vì bản mà hủy đi một sinh mạng vô tội.

Ngay khi đã hoàn toàn gạt bỏ những ấn kí linh hồn còn sót lại, Dương Long bắt đầu thực hiện bước cuối cùng của quá trình mượn thể. Để có thể hoàn toàn dung hợp vào thân xác của Tiểu Hoàng thì hắn phải bắt đầu nhập hồn thể của bản thân vào đại não của nó, sau đó mới bắt đầu dùng tinh thần lực của bản thân để nối liền tinh thần lực với các kinh mạch lại với nhau, phải thành công thì mới có thể hoàn toàn sử dụng thân xác này và quan trọng hơn là sẽ không bị các cường giả phát hiện ra.

Hai tay của Dương Long đưa lên cao, tạo thành những ấn kí phức tạp. Hắn sử dụng phê thiên thuật, bắt đầu hòa tan hồn thể của hắn thành một làn khói, làn khói này như một bị một lực hút từ đại não của Tiểu Hoàng nhanh chóng biến mất vào bên trong. Ngay lúc này, cả người Tiểu Hoàng phát ra một luồng sáng màu tím, cả căn phòng màu xanh nhạt lúc này cũng vì sự rực rỡ của màu tím kia mà hoàn toàn biến đổi, cùng lúc đó, uy áp tinh thần cường đại bắt đầu từ trong cơ thể của Tiểu Hoàng tỏa ra, đó chính là tinh thần lực của Dương Long vô tình phát ra trong quá trình dung nhập với Tiểu Hoàng. Ngay cả hắn cũng không ngờ động tĩnh lần này lại phát ra lớn đến như vậy, cơ thể này của Tiểu Hoàng giống như rất phù hợp với hồn thể của hắn còn hơn thân thể thật sự đang không biết ở nơi nào kia. Một cảm giác kì lạ khiến bản thân hắn không thể không chế được năng lực khiến nó tự ý bùng phát ra, vì vậy mới tạo thành động tĩnh lớn như bây giờ.

Ngay lập tức, những cường giả bên ngoài cũng phát hiện ra điều này, hàng loạt thân ảnh từ trong bóng tối xuất hiện, nhưng đây là phòng của Uẩn Lam nên họ cũng không tự tiện xông vào, tất cả nhanh chóng sử dụng tinh thần lực của bản thân hóa thành những màu sắc tinh thần khác nhau tiến vào phòng quan sát, nhưng ngay khi bọn họ sắp tiến vào trong thì một lớp màng bảo vệ ngay lập tức khởi động, nó như một cái bát, bao phủ toàn bộ căn phòng lại. Một người trong đám đó vội kêu lên. “Không ổn, phòng của Uẩn Lam tiêu thư có kết giới, không những ngăn cản thực thể mà ngay cả tinh thần lực của chúng ta cũng bị ngăn cản. Đức Diêu, người mau chóng thông báo sự tình này cho lão gia cùng tiểu thư để bọn họ nhanh chóng đến giải quyết.”

Ngay lập tức, một người trong đó gạt đầu rồi hóa thành một đạo ánh sáng hướng phía trung tâm của Hạ phủ bay đi. Chỉ mất khoảng hơn mười cái hơi thở, lập tức có hơn 5 đạo quang ảnh từ hướng của tên thị vệ Đức Diêu bay đi lúc trước, tức tốc bay đến. Cả 5 người lúc này đều lẳng không mà đứng, ánh mắt không chớp động nhìn về căn phòng của Uẩn Lam, Trong đó ngoài Uẩn Lam đang đứng ở phía ngoài cùng bên phải ra, thì 4 người còn lại đều là những trung niên, lão già khoảng 40-60 tuổi. Ánh mắt của bọn họ tỏa ra khá ngạc nhiên khi nhìn thấy những luồng tinh thần lực mạnh mẽ tỏa ra từ trong căn phòng.

Một lão già trong đó thấy vậy cũng kinh nghi một tiếng, lẩm bẩm: “Luồng tinh thần lực phát ra từ căn phòng này thật sự khá mạnh, có thể đạt đến Phá Thần đỉnh phong, thậm chí là Thiên Tinh Cảnh, nhưng ngay cả ta cũng cảm thấy luồng tinh thần lực này khiến tâm thần của ta có cảm giác nguy hiểm. Thật sự là quái lạ a.”

Nói xong, lão không đợi ai trả lời lại tiếp tục quay sang hướng của Uẩn Lam hỏi.

“Lam Nhi, trong phòng của con tại sao lại có luồng tinh thần lực quái lạ này, chẳng lẽ con vừa kết giao được một cao thủ trẻ nào đó nhưng sợ chúng ta biết nên giấu hắn ở đây a.”

Lúc này, tuy có tình huống không đúng phát ra ở phòng của Uẩn Lam nhưng lão già này cũng không có mấy lo sợ, còn hướng về phía của Uẩn Lam trên chộc, trên mặt thì mang theo một nụ cười hiền từ nhưng lại có nét quỷ quyệt khá giống với khuôn mặt của Hạ lão quý.

Nghe lão nói vậy, Uẩn Lam cũng hơi đỏ mặt, khuôn mặt như hoa như tuyết của cô nhún lên hướng về phía ông nũng nịu.

“Cha, người nói gì vậy, con cũng chỉ vừa về nhà đã đến thăm người. Người không những không hỏi han gì bây giờ còn trên con. Thật là không biết cha đang nghĩ gì trong đầu nữa.”

Nói xong, cô giả vờ giận dỗi quay sang hướng khác, thấy con gái của mình có vẻ bị mình chọc giận, lão già kia quay sang đưa tay vỗ vỗ lên vai của Uẩn Lam nhẹ giọng.

“Được rồi, ta chỉ đùa với con một chút thôi, con nói xem, tình hình hiện giờ là như thế nào, nếu không phải bằng hữu do con mang về thì luồng tinh thần lực màu tím quái lạ kia là gì?”

Nếu con cũng không biết thì ta đành trực tiếp vào trong xem thử, nhưng không tránh khỏi sẽ đa thương kẻ bên trong phòng này.”

Nghe cha mình nói, Uẩn Lam cũng hơi chau mày suy nghĩ, rồi như nhớ đến điều gì đó, ánh mắt của Uẩn Lam cũng mở to kinh nghi, miệng thì lẩm bẩm hai chữ “chẳng lẽ”.

Đúng lúc này, Tiểu Ngọc cũng từ một hướng khác đang chạy bộ từ hành lang tiến đến, ngay khi thấy động tĩnh lớn như này, lại thấy Uẩn Lam cùng 4 vị trưởng lão khác đang đứng ở trên không cô cũng hơi hoảng hồn, vội vã bay lên đứng ở phía sau của Uẩn Lam. Tuy Tiểu Ngọc chỉ là một thị nữ của Uẩn Lam, nhưng vì được Uẩn Lam yêu thương như em gái ruột, lại có thiên phú, tài nguyên của Hạ phủ không thiếu nên tu vi của cô cũng chỉ thua Uẩn Lam hai cảnh giới nhỏ, hiện tại cũng đã đạt đến Phá Thần cảnh nhất trọng a.

Vừa lên đến nơi, cô đã vội vàng hạ nửa người xuống, cái miệng xinh kia nhỏ nhẹ chào hỏi cả 5 người.

“Tiểu Ngọc xin ra mắt gia chủ, Tam trưởng lão, tứ trưởng lão, lục trưởng lão, tiểu thư.”

Chào xong cô lại quay sang lí nhí hỏi Uẩn Lam.

"Tiểu thư chuyện gì mà khiến các vị đều tập trung ở đây vậy, em cũng vừa theo lệnh của tỷ đi gọi nhà bếp làm cỗ được để tắm rửa cho Tiểu Hoàng, khi trở lại thì đã thấy mọi người ở đây rồi."

Lúc này, trên tay của Tiểu Ngọc cũng còn cầm theo một chén bỏ được, hơi nóng vẫn còn bốc lên, có thể nghĩ được cả vị thơm phát ra từ trong đó."

Nghe Tiểu Ngọc nói, ánh mắt của Uẩn Lam lại càng thêm tỏa sáng, cô quay sang Tiểu Ngọc nhẹ nhàng hỏi. “Tiểu Ngọc, có phải em bỏ Tiểu Hoàng ở trong phòng của ta, sau đó mới đi vào nhà bếp không.” Vừa hỏi cô vừa hướng ánh mắt long lanh, lại còn mang theo một phần hồi hộp nhìn về hướng của Tiểu Ngọc chờ đợi câu trả lời.

“Vâng, Uẩn Lam tỷ, chẳng lẽ Tiểu Hoàng xảy ra chuyện gì sao, làm sao lại kinh động đến nhiều người như vậy?”

Khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Ngọc lúc này cũng hiện lên một tầng lo lắng, nhưng với thân hình nảy nở, quyến rũ nhất là bộ ngực to của cô cộng với sự lo lắng hiện giờ lại làm cho một số thị vệ bên dưới nhìn lên mà không khỏi nuốt từng ngụm nước bọt. Cảnh sắc phong tình, Tiểu Ngọc như một con mèo nhỏ đang sợ sệt như thế này thật sự là khiến cho người khác không thể kìm lòng được ý muốn, muốn nhảy vào chiếm lấy cái thân thể như hoa như ngọc kia a.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Khắc Hai Đại Đạo

Sau khi nghe được Tiểu Ngọc xác nhận đúng như những gì bản thân của mình suy nghĩ, khuôn mặt của Uẩn Lam hiện lên một tầng hồi hộp, cô quay sang nói nhỏ gì đó với cha của cô cùng với 3 vị trưởng lão khác.

Ở bên trong phòng, Dương Long lúc này đã bắt đầu dung nhập được vào đại não, có thể điều khiển được hoạt động của Tiểu Hoàng, nhưng nếu chỉ là điều khiển thông qua đại não thì hẳn chắc chắn không thể che giấu được khí tức tinh thần của bản thân. Vì vậy, bây giờ hắn tiếp tục đưa tinh thần lực bắt đầu di chuyển đến các vị trí của các kinh mạch để tiến hành quá trình dung hợp còn lại. Kinh mạch của yêu thú khác biệt so với con người, gồm 5 mạch chính đó là: Khai mạch, Hải mạch, Đan mạch, Thủ mạch, Cước mạch.

Chỉ khi thật sự hoà làm một thể với 5 mạch này, đưa khí tức của bản thân giấu vào bên trong 5 mạch thì sẽ hoàn toàn không thể bị phát hiện. Điều này có rất nhiều nhân tộc đều không biết, chỉ những ai có quan hệ với yêu tộc mới có thể biết được bí pháp mượn xác này của họ.

Một luồng tinh thần lực chia ra 5 nhánh cùng lúc tiến vào trong cả 5 mạch, một vòng ấn kí đại đạo mang theo khí tức của hắn được hình thành, lúc này những kí hiệu khí tức này giống như một ngọn lửa nóng, nó loé lên rồi in sâu vào bên trong cả 5 mạch. Ngay khi tất cả các ấn kí được khắc xong, khí tức của Dương Long cũng hoàn toàn biến mất, bây giờ tuy ánh sáng tím bên trong cơ thể của Tiểu Hoàng vẫn mang theo uy áp tinh thần nhưng lại hoàn toàn chuyển thành khí tức của bản thân nó. Cũng vào lúc này, toàn bộ Thiên Lam Thạch trong phòng dần hoá thành những đoàn tinh thuần lực lượng tiến thẳng về vị trí Đan mạch trong thân thể của Tiểu Hoàng (hiện tại là Dương Long).

Ngay lập tức, vị trí Đan mạch sáng lên, hai mắt của Dương Long mở ra, con mèo lập tức ngồi dậy giống như một con người, hai chi trước của hắn đặt vào vị trí bụng, đó là nơi của Đan mạch. Có thể nói, cơ thể yêu thú sẽ không có Đan điền như của nhân tộc, mà sẽ chuyển đổi Đan mạch biến thành nơi dự trữ của nội khí, nhưng lại gọi nó là mạch bởi khi vận chuyển nội khí tuần hoàn trong cơ thể thì nội khí sẽ bắt buộc phải đi qua Đan mạch đến các mạch khác tạo thành một vòng tròn luân chuyển. Còn ở Đan điền của nhân tộc, thì sẽ lấy 2 mạch chính đó là Nhâm mạch và Đốc mạch để hoàn thành một vòng tròn vận khí này.

Lúc này, Đan mạch của Tiểu Hoàng được Dương Long câu thông đã bắt đầu mở rộng, bên ngoài nếu chú ý thậm chí có thể nghe được từng tiếng rầm rắc giống như có một tên cuồng bạo đang không ngừng phá bỏ những lớp xiềng xích trói quanh thân. Cùng lúc đó, một luồng lực lượng tinh thuần khác trực tiếp bao phủ lấy thân thể của Tiểu Hoàng, Dương Long ở bên trong điều khiển luồng lực lượng này bắt đầu tắm bổ thân thể, tẩy rửa cốt cách, xác thịt của Tiểu Hoàng. Bản thân hắn đã xác định được, hiện tại bên ngoài đã có rất nhiều đại nhân vật của Hạ gia vì động tĩnh lớn lần này mà bị kinh động, nên việc hắn làm là cần nhanh chóng nhất có thể hấp thụ được tất cả chỗ tốt ở trong phòng của Hạ tiểu thư này, nếu không e rằng sau khi bọn họ xông vào đây hắn sẽ không còn cơ hội đó nữa.

Dương Long cũng hoàn toàn không biết rằng, ở bên ngoài, sau khi Uẩn Lam xác định được khả năng lớn chính là Tiểu Hoàng gây ra động tĩnh thì nàng đã xin phép cha nàng im lặng quan sát, không gây kinh động bên trong. Kì lạ là ngay cả cha nàng hay 3 vị trưởng lão khác đều không hề có ý kiến về việc này, có thể do địa vị của Uẩn Lam tại Hạ gia, hoặc cũng có thể vì một lý do bí ẩn nào đó mà khiến cả 4 người đều chấp nhận tin tưởng Uẩn Lam.

Lại qua hơn một giờ, bên trong phòng lúc này, những bàn ghế được làm từ Thiên Lam Thạch đã bị Dương Long hoặc hấp thu vào Đan mạch, hoặc lại sử dụng nó để tẩy rửa thân thể sạch sẽ. Thân thể của Tiểu Hoàng đã bắt đầu biến đổi rõ rệt, bây giờ thân thể nó cao đến nửa mét, 4 cái chân to nổi lên những tầng cơ bắp cuộn cuộn, nhưng khiến Dương Long khiếp sợ là những móng chân của nó lại cực kì sắc bén, thậm chí trên chân nó đã bắt đầu xuất hiện những làn phiến màu vàng, còn trên thân thể nó thì lớp lông trắng muốt ban đầu cũng đã bắt đầu chuyển sang màu ánh kim.

Dùng tinh thần lực quan sát đôi mắt của “chính bản thân”, Dương Long còn khiếp sợ hơn khi thậm chí đôi mắt của hắn, chính xác hơn là của Tiểu Hoàng bây giờ cũng chuyển thành màu vàng, hiện tại Tiểu Hoàng thật sự không giống với một con mèo mập hay ngủ nữa, mà nó giống như một con sư tử, một vương giả trong giới yêu thú.

Nhưng có một điều khiến Dương Long chắc chắn là con vật này không phải là sư tử, bởi hán có thể thấy được, tất cả yêu thú họ nhà vương giả này đều lấy man lực làm trọng nhưng cái không thể thay đổi của loài này chính là bộ lông, hiện tại trên thân thể của Tiểu Hoàng xuất hiện những cái vảy lớn trên 4 chân thì đã có thể khẳng định nó hoàn toàn không thể nào là loài yêu Sư kia.

Gạt qua những nghi vấn trong lòng, Dương Long tiếp tục chuyển hoá những phần còn lại của Thiên Lam Thạch ở trong phòng. Cứ chốc chốc lại có những tiếng răng rắc vang lên, điều đó chứng tỏ Dương Long không ngừng thành công phá bỏ những tầng ràng buộc bên trong thân thể mới này.

Lại qua nửa ngày, “ầm” một tiếng, chiếc giường lớn hơn mười thước trong phòng hoàn toàn tiêu thất, những đồ vật ở trên giường ùn ùn rơi xuống, còn Dương Long thì ngồi trong đống đồ nát đó. Cả người hán lúc này hoàn toàn được bao bọc trong một lớp ánh kim, còn bên ngoài lại là một tầng quang mang màu tím rất thâm ảo huyền bí của Tử Vong chi lực. Tiếng răng rắc cuối cùng vang lên, một tầng lực lượng trùng kích phá nát toàn bộ căn phòng, cả căn phòng hoàn toàn bị chấn thành bột mịn, dầu vậy, bởi vì có tầng kết giới bên ngoài nên hoàn toàn không ảnh hưởng đến những vị trí khác. Ánh mặt trời sáng sớm chiếu thẳng vào lớp bụi mù kia, Dương Long với dạng thú vẫn ngồi bất động ở bên trong, cả 4 chi lúc này cũng đã hoàn toàn bị bao phủ bởi kim phiến (lớp vảy màu vàng). Còn những bộ phận thân thể khác thì lại hoàn toàn biến thành một bộ lông vàng ánh kim. Cả người hán lúc này nhìn vào có thể hình dung giống như một pho tượng được đúc từ vàng ròng.

Một vòng xoáy cường đại kéo đến, tạo thành một vòi rồng (gió xoáy) bao quanh “kim thân” của Dương Long, còn ánh mặt trời lúc này giống như có một lời kêu gọi khiến cho nó hoá thành một tia sáng chiếu thẳng đến vị trí bên trong vòi rồng, cả bầu trời lại lần nữa trở về một mảng tĩnh mịch tăm tối, những cường giả của Hạ gia lúc này cũng hít một ngụm khí lạnh, động tĩnh khiến ngay cả mặt trời cũng phải bị thu hút thể này thì quá dọa người rồi.

Ở bên trong cơ thể, tinh thần lực của Dương Long hoá hình ngồi lơ lửng ở Đan mạch, bản thân hán đã hoàn thành đột phá đến Thiên Khí cảnh. Lúc này, hán đang bắt đầu lĩnh ngộ thiên địa đại đạo của Chân Dương lực, từng luồng ánh sáng mặt trời được hán hấp thu, sử dụng phệ thiên thuật để đẩy nhanh quá trình lĩnh ngộ, nhưng cũng phải mất nửa ngày, Dương Long mới có thể tạm thời ghi nhớ được những thâm ảo của những kí hiệu đại đạo này. Đây hoàn toàn là nhờ vào sự nghịch thiên của Phệ Thiên Thuật, cho đến lúc này hán mới ý thức được, chỉ trong một tháng mà hán có thể thành công lĩnh ngộ được tâm pháp của Phệ Thiên Thuật này chắc chắn không phải bởi ngộ tính của hán cao. Chắc chắn có lí do gì đó mới khiến bản thân hán làm được kì tích này. Theo tính toán của Dương Long, nếu không nhờ “điều thần bí” kia hỗ trợ, e rằng để tự thân hán lĩnh ngộ thì có dùng cả đời cũng chưa chắc học được Phệ Thiên Thuật.

Sau khi đã lĩnh ngộ, ghi nhớ được kí hiệu đại đạo của Chân Dương lực, Dương Long nhanh chóng bắt đầu bước kế tiếp để có thể hoàn thành quá trình tấn cấp Thiên Khí cảnh này.

Ở thiên khí cảnh, việc quan trọng nhất chính là có thể khắc kí hiệu đại đạo vào trong Đan Điền, còn ở yêu thú, điều này cũng sẽ làm tương tự ở trên Đan mạch. Điều làm Dương Long phân vân là hiện tại bản thân hán đã nắm giữ được hai kí hiệu thiên địa đại đạo là Tử Vong và Chân Dương. Nhưng hán vẫn phân vân việc nên chọn kí hiệu nào để bắt đầu khắc ấn vào Đan mạch. Đối với Tử Vong lực có thể nói là do cơ duyên mà lĩnh ngộ được, còn Chân Dương lực là thể tu của hán, cũng có thể xem như thiên địa ban phước khi hán tấn cấp thiên khí cảnh mà lĩnh ngộ ra. Cả hai lực lượng này tuy nói Tử Vong lực có thể nhìn hơn một chút về năng lực sinh sát, nhưng Chân Dương lực cũng hoàn toàn không thua kém ở trong một vài trường hợp, đặc biệt là khi dùng Chân Dương để đối đầu với ma khí.

“Liệu rằng có thể đồng thời khắc ấn cả hai kí hiệu cùng lúc được không? Nhưng nếu Tử Vong hợp với Chân Dương thì sẽ sinh ra dạng lực lượng gì a.”

Tự hỏi chính bản thân câu hỏi chưa ai trả lời được. Nhưng như nghĩ đến điều gì đó, ánh mắt Dương Long trở nên sáng lên kiên định, cắn răng một cái hán gạt đầu với quyết định chưa từng có này trong giới tu thần giả.

“Truy cầu đỉnh cao của đại đạo là làm những điều người khác cho là điên khùng, nhưng nếu kẻ điên có thể thành công làm được một điều không tưởng thì đó chính sẽ trở thành một chân lý.”

Ngay lập tức, Dương Long bắt đầu truy cầu chân đạo của bản thân, hai tay của hán kết ấn, tinh thần lực hiển hoá thành một con dao khắc, dao khắc nhanh chóng bắt đầu ở vị trí bên ngoài của Đan mạch, có thể hình dung đan mạch lúc này giống như một cái hộp, mà bước đầu tiên để khắc ấn chính là bên ngoài cái hộp này. Dao khắc theo sự di chuyển của Dương Long bắt đầu khắc từng nét nhỏ, đây là lần đầu tiên làm việc khắc ấn này nên dao khắc di chuyển khá chậm. Hơn một canh giờ trôi qua, nhưng Dương Long thậm chí chỉ khắc được một phần của kí hiệu này.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 25: Chiếc Lá Hình Tròn

Trong đầu của Dương Long lúc này đang hiển hoá kí hiệu của Chân Dương lực, nơi đây giống như biến thành một cái mặt trời nhỏ, nhưng sức nóng nó toả ra lại cực kì khủng bố. Mỗi nơi kí hiệu Chân Dương đi qua, tinh thần lực của Dương Long đều như muốn bốc hơi, nhưng bởi vì kí hiệu này là do bản thân hán lĩnh ngộ, nên sức nóng của nó lại không hề bị tinh thần lực bài xích, mà ngược lại chúng như muốn dung hoà vào nhau.

Nhìn lại đan mạch của Dương Long hiện giờ, con dao khắc lúc này đã đi từng nét đậm, nhanh hơn trước rất nhiều. Từng đường dao khắc xuống nước chảy mây trôi, có thể thấy nó chính xác là kí hiệu Chân Dương đạo đang hiển hoá trong biến tinh thần lực của Dương Long kia. “Bùm” con dao khắc bị

“tàn” kí hiệu đang khắc chán cho nát bấy. Dương Long cau mày, suy nghĩ đến điều gì đó rồi lẩm bẩm.

“Đã khắc được một nửa kí hiệu Chân Dương lực, quả đúng như những gì ta biết, khi khắc ấn kí phải khắc cả trong lẫn ngoài mới có thể hoàn thành, nếu như bây giờ ta khắc một nửa kí hiệu còn lại vào bên trong liệu rằng tiếp sau đó có thể khắc thêm những kí hiệu khác không?”

Vấn đề mà hần phân vân đến lúc này lại lần nữa xuất hiện, hần không biết tiếp tục phải làm sao mới có thể khắc hai kí hiệu đại đạo lên đan mạch cùng lúc, nếu như dễ dàng suy nghĩ thì tại sao từ cổ chí kim chưa có ai làm được chứ. “Ngay cả những điển tịch cổ cũng không có nói về việc khắc “song đạo” thì bản thân ta biết bắt đầu từ đâu?” Suy nghĩ nhưng không có lời giải, còn bên ngoài, khi tức của đám cường giả vây quanh lại càng khiến cho bản thân của Dương Long áp lực. “Nếu ta khắc một nửa kí hiệu Tử Vong vào bên trong, sau đó lợi dụng sự cân bằng của hai kí hiệu đại đạo mà khắc tiếp một nửa còn lại của Chân Dương đạo liệu rằng có thể?”

Lần nữa tự đặt ra câu hỏi, Dương Long cũng không chờ người khác trả lời mà ngay lập tức đã bắt đầu lần nữa khắc ấn. Lần này hần khắc chính là một nửa kí hiệu của Tử Vong chi lực. Bởi đã có kinh nghiệm khắc ấn từ lần trước, lần này Dương Long chỉ tiêu tốn nửa canh giờ để hoàn thành một nửa kí hiệu.

“Thành công sao?”

Trên khuôn mặt Dương Long mang theo sự mừng rỡ, nhưng nụ cười còn chưa tắt thì “đùng” một tiếng. Một nửa kí hiệu Chân Dương lực lúc trước đã bị một nửa kí hiệu Tử Vong chán nát, ngay sau đó, nửa kí hiệu tử vong cũng tiêu tán. Đan mạch mới vừa nẩy vừa nổi lên những ấn kí thần bí bây giờ lại lần nữa trở về bình thường như chưa có gì xảy ra. Ở ngoài, Dương Long trong thủ dạng Tiểu Hoàng phun ra một ngụm máu tươi, máu của hần sau lần “lột xác” đêm qua kia cũng hoàn toàn biến thành màu vàng kim chảy ra ướt cả một khoản nền đất, Dương Long ngơ ngác, bây giờ hần mới ý thức được lần này sợ rằng không đơn giản như hần nghĩ. Khắc hai ấn kí thiên địa cùng lúc, đó là điều không phải chỉ cần muốn là có thể làm được a.

Mất nửa giờ để khôi phục lại thương thế khi hai kí hiệu phản phệ sinh ra, Dương Long lần nữa nhắm mắt suy diễn con đường “chân đạo” của bản thân. Con đường mà hần chọn lúc này lại đang gặp ngõ cụt.

Tại sao không thử hoàn thành một kí hiệu đại đạo xong mới tiếp tục khắc kí hiệu thứ hai?

Đã từng có một đại nhân vật từng thử qua, khi hần hoàn thành khắc xong kí hiệu đại đạo thứ nhất, lần nữa muốn tiếp tục khắc vào kí hiệu đại đạo thứ hai. Khi đao khắc hạ xuống, ngay lập tức bị phản chấn, hoàn toàn bị bài xích bởi kí hiệu đã hoàn thành. Thậm chí vị thiên kiêu kia còn sử dụng thiên địa đại đạo còn lại làm dao khắc, kết quả lần nữa khiến cho hai đại đạo xung đột phát nổ, chấn vỡ cả đan điền của hần. Cũng có người từng thử qua dùng thiên địa đại đạo đã khắc ấn xong để làm dao, kết quả đao vừa hạ xuống đều bị lệch ra, không thể nào hoàn thành kí hiệu còn lại được. Thần Cảnh đại lục đã qua hơn hai vạn năm kể từ khi con người có thể tu luyện, hoàn toàn không ai có thể cùng lúc khắc hai kí hiệu thiên địa vào đan điền. Có thể nói đó chỉ là suy nghĩ viễn vông.

Mỗi kí hiệu thiên địa đều có tính bài xích nhau, nếu cố gắng để hoà nhập, thậm chí không những không hoà được mà còn khiến cho đại đạo xảy ra xung đột, tự bạo. Nhẹ thì như Dương Long lúc này bị chán cho phun máu, nặng thì thậm chí mất mạng hoặc trở thành phế nhân. Dương Long hôn mê lúc này ngồi trong đan mạch, hần thật sự bị chặn ở ngõ cụt này vô pháp vượt qua. Bất chợt lúc này, trong đầu của Dương Long lại xuất hiện đóa từ liên hoa (sen tím) khi hần lĩnh ngộ được tử vong chi đạo tạo thành. Miệng của Dương Long lúc này liên tục lẩm bẩm.

“Lấy tinh thần làm cánh, lấy đại đạo làm nhụy, lấy thân cảm ngộ. Đại đạo là do thiên địa mà thành, nắm giữ đại đạo như nắm giữ thiên địa.”

Đột nhiên, hai mắt của Dương Long sáng lên, ở bên trong đan mạch, hần mở miệng cười lớn một tiếng, nhưng tiếng cười này của hần lại vô tình mang theo uy áp tinh thần lực chấn ra 4 phương tám hướng, bên ngoài, một số hộ vệ của Hạ phủ bất ngờ bị một làn sóng tinh thần vô thanh vô tức chấn cho bất tỉnh, thậm chí lúc này ngay cả Uẩn Lam cũng bị ảnh hưởng, nhưng may mắn thân thể cô có pháp bảo, ánh sáng nhu hoà bao quanh thân thể cô, bao cả Tiểu Ngọc vào trong nên mới tránh khỏi một phen kinh hồn. Những trưởng lão, thậm chí Hạ gia chủ - cha của Uẩn Lam cũng cau mày nhìn về phía đông đồ nát đã bị bụi mù bao phủ hơn nửa ngày vẫn chưa tiêu tán kia. Ở bên ngoài nếu nhìn vào bên trong đông đồ nát đó thì hoàn toàn không thể nhìn thấy gì, đã từng có trưởng lão thử dùng tinh thần lực thăm dò tình hình bên trong, nhưng có một lực lượng vô hình ăn mòn hết tinh thần lực của lão, cũng may vị trưởng lão này đã là một cường giả thiên tôn cảnh nếu không e rằng cũng bị lực lượng ăn mòn đáng sợ kia làm cho bị thương.

Nếu Không phải vì Uẩn Lam khẩn cầu, e rằng đã có vài vị trưởng lão không nhận được mà phá hủy màng bảo hộ để tiến vào trong xem xét.

Còn ở bên trong, khuôn mặt của Dương Long lúc này trở nên nghiêm túc hơn bao giờ hết, ánh mắt hần ánh lên sự chờ mong. Lúc này, hai tay của hần đưa lên cao, một luồng Chân Dương đại đạo bốc cháy hùng hực ở trong tay của hần. Hai tay hần đẩy ra, ngọn lửa Chân Dương này lập tức bao phủ lấy đan mạch, bao quanh đan mạch lại và bắt đầu thiêu đốt. Cùng lúc này, hồn thể của Dương Long xuất thể, không chút do dự hồn thể của hần tiến thẳng vào lòng đất bên dưới đông đồ nát. Ngồi ở trong lòng đất, hai tay Dương Long lần nữa kết ấn, lần này hần sử dụng Phệ Thiên Thuật, "biến thái thuật" này bắt đầu biến những đất đai cần côi này trở thành thổ hệ đại đạo, Dương Long cố gắng không chế để thổ hệ này vẫn giữ nguyên chứ không bị Phệ Thiên Thuật biến đổi thành năng lượng tinh thuần cho hần hấp thu. Nhưng điểm đặc biệt là thổ hệ này chỉ có thể mang ra sử dụng tạm thời chứ hoàn toàn không thể dùng cách này để lĩnh ngộ kí hiệu đại đạo.

Ngay lập tức, Dương Long lần nữa xuất hiện ở trong đan mạch, lúc này, đan mạch đã bị Chân Dương Hoà của hần thiêu đốt khiến nó dần trở thành một chất sền sệt. Bởi vì là thiêu đốt một bộ phận thân thể mà Dương Long đã dung hợp tinh thần của hần vào trong, nên hần cũng đau đớn rên lên một tiếng, khuôn mặt hần trắng bệch, khó coi đến cực điểm. Cố gắng nhịn xuống sự đau đớn sống không bằng chết, hồn thể của hần phát tay lên, một luồng thổ hệ đại đạo lập tức bay thẳng vào chất sền sệt kia.

Ngay lập tức, luồng thổ hệ quy tắc này tiến vào bên trong của hỗn hợp, lại bị Chân Dương hoà thiêu đốt khiến nó nhanh chóng hoà tan vào trong. Sở dĩ không bị sung đột giữa Chân Dương và Thổ hệ là bởi vì Thổ hệ chính là lực lượng thiên địa duy nhất có thể cho phép sự tồn tại của những kí hiệu đại đạo khác tác dụng lên nó, nếu đổi lại là một loại đại đạo thiên địa khác, e rằng Dương Long lúc này đã bị lãnh ít dữ nhiều. Hai tay của Dương Long ngồi

ở vị trí đan mạch lúc này bắt đầu nhào nặng đồng hỗn hợp sền sệt này. Qua một canh giờ, vị trí đan mạch lúc trước đã bị thay thế bằng một thứ khác có hình thù giống một chiếc lá tròn, ở trên nó có toả ra khí tức của thổ hệ quy tắc, mà lúc này, xung quanh nó vẫn là bao phủ một lớp mỏng Chân Dương Hoà.

Ngay khi chiếc lá hình tròn được tạo thành, cơ thể mới của Dương Long lúc này giống như một cái động không đáy, không ngừng hấp thu thiên địa linh khí ở xung quanh vào trong cơ thể, nhưng đoạ người hơn là, nơi chứa những thiên địa linh khí kia lại chính là bên trong chiếc lá hình tròn này. Hồn thể Dương Long ngồi ở trên chiếc lá mỉm cười hài lòng với tạo hình “sản phẩm” của mình. Có thể thấy rõ lúc này mỗi đầu của chiếc lá tròn này đều có một nơi để nối liền với những kinh mạch khác trong cơ thể, điều mà Dương Long mất cả nửa ngày để hoàn thành chính là biến đan mạch trở thành một chiếc lá có hoà trộn Thổ hệ quy tắc này đây.

Hai tay của Dương Long xoa vào nhau lăm bằm

“Đây là cách duy nhất rồi, nếu lần này không thành công thì xem như ta vô dụng, đành theo những tiền nhân đi trước vậy.”

Vừa nói xong, tinh thần lực của Dương Long lại lần nữa hiển hoá thành một con dao khắc, chỉ qua nửa canh giờ, dao khắc kia lại bị chấn nát. Mà mặt dưới của chiếc lá tròn lúc này lại xuất hiện một nửa của kí hiệu Chân Dương, không kéo dài thời gian, Dương Long lần nữa hiển hoá một con dao khắc mới, lần này là mặt trên của chiếc lá. Lại qua nửa canh giờ. Hai mắt Dương Long sáng lên, đường nét cuối cùng của một nửa kí hiệu từ vong hình thành. Ngay lập tức, một uy áp cường đại đến từ hai nửa kí hiệu đại đạo phát ra, chấn bay hồn thể của Dương Long ra ngoài cơ thể, hân rên lên một tiếng đau đớn, khuôn mặt nhăn nhó lăm bằm

“thiếu chút chấn nát cả linh hồn bổn thiếu, lần này e rằng ta gây ra đại hoạ rồi, không những không chiếm tạm được thân xác của con mèo mập mà e rằng còn hại nó bị chấn nát cả đan mạch a.”

L-n cồm cồm dậy, Dương Long lập tức lần nữa nhập thể, tiến vào trong quan sát Đan mạch. Nhưng lúc này, hai mắt của Dương Long mở lớn, miệng hân mở rộng ra có thể nhét trọn một quả trứng gà. “không thể nào, vậy mà không bị chấn nát a.”

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 26: Thành Công

Dụi mắt nhìn lại Đan mạch một lần nữa, hân thật sự bất ngờ bởi chiếc lá Đan mạch của hân lúc này lại được bao phủ bởi một tầng quang mang “hạt sắc” (màu nâu). Đồng thời, có hai luồng quang mang khác được ngăn cách bởi luồng “hạt sắc” này, chia ra hai mặt của chiếc lá mang theo hai màu từ sắc và kim sắc. Nhưng bởi vì chỉ là “tàn hiệu” (kí hiệu không hoàn chỉnh) nên hai màu sắc này khá nhạt, thậm chí phải dùng tinh thần lực kiểm tra kĩ mới có thể phát hiện ra. Dầu vậy, uy áp mà tam sắc bên trong lá Đan mạch toả ra lúc này lại lần nữa chấn ngất những cường giả vây quanh ở bên ngoài có tu vi khoảng ở Phá Thần cảnh.

Còn bên trong, tâm trạng của Dương Long lại mang theo ca hồi hộp lẫn vui mừng. Thổ đạo quy tắc lúc này giống như một bức tường vững chắc, hoàn toàn ngăn cản sự xung đột của Chân Dương cùng Từ Vong chỉ đạo. Lần nữa nhập định, hai tay của Dương Long phát lên, con dao khắc bằng tinh thần lực lần nữa hiện ra. Việc đã quen tay, tinh thần lực của Dương Long toả ra điều khiển dao khắc tiếp tục khắc nửa kí hiệu còn lại. Đúng như những gì Dương Long nghĩ, chỉ cần có một nửa kí hiệu khác kim chế thì có thể tiếp tục hoàn thành nửa quy tắc còn lại biến nó trở thành hoàn chỉnh.

Lại qua nửa giờ, một uy áp cường đại toả ra từ mặt dưới của chiếc lá Đan mạch. Nó có sức nóng như thiêu đốt được cả vạn vật, nhưng ngay khi sức nóng của nó định thiêu đốt chiếc lá Đan mạch do Thổ hệ quy tắc hình thành kia thì lập tức một tầng quang mang bên trong chiếc lá chấn ra, đẩy uy áp Chân Dương lực trở về vị trí cũ. Có thể nói, Thổ hệ quy tắc không phải là có thể dung hợp với mọi kí hiệu thiên địa đại đạo mà chính xác là có thể khắc chế sự cuồng bạo của những thiên địa đại đạo khác. Chính vì vậy, lúc này chiếc lá tròn có vẻ mỏng manh kia lại như một tường đồng vách sắt, hoàn toàn không để bất kì một tia Chân Dương đạo nào vượt qua ranh giới xung đột với Từ Vong “tàn hiệu” bên kia.

Lúc này nhìn bên dưới, kí hiệu đại đạo Chân Dương như một mặt trời đỏ, đang không ngừng toả ra những luồng năng lượng tiến vào bên trong của chiếc lá Đan mạch, muốn hoà nhập vào nội khí của Dương Long. Còn Dương Long thì đôi mắt trở nên trầm tĩnh, tinh thần tập trung cao độ, ở bên ngoài, một lớp “tinh thần Từ Vong” bao phủ xung quanh “thủ thể” của hân. Luồng tinh thần lực này là một lớp kết giới giúp hân trong trường hợp vạn nhất có đỉnh cao cường giả muốn xông vào thì chắc chắn sẽ bị đại đạo từ vong làm chậm lại chút ít thời gian. Tuy hân không biết tại sao đến giờ những cường giả kia vẫn chỉ im lặng quan sát mà không dùng vũ lực, nhưng có đề phòng vẫn hơn, đặc biệt là Dương Long sắp phải bắt đầu thực hiện một bước ngoặt có thể gọi là sáng tạo kì tích cho Thần Cảnh đại lục. Vì vậy lúc này hân không thể phân tâm mà chú ý phòng bị những cường giả ngoài kia.

Khi kết giới đã hoàn thành, Dương Long mỉm cười thở ra một hơi. Hai mắt hân nhắm lại, chớp mắt con dao khắc lại hiện ra xoay xung quanh hồn thể của hân. Đưa tay phát lên, con dao khắc lập tức tiến thẳng đến vị trí mặt trên của chiếc lá Đan mạch. Từng đạo hạ xuống, mỗi nét đi qua uy áp của hai đại đạo lại tăng lên một ít, nó giống như mặt trời cùng địa ngục cùng lúc hạ xuống tại một vị trí, tạo thành một lực lượng trùng kích khổng lồ. Nhưng cũng may vẫn còn có Thổ hệ quy tắc ở giữa, nó giống như một vị trọng tài ngăn cản sự công kích của hai kẻ điên cuồng. Chỉ qua nửa giờ, dùng một phút, một lực lượng cuồng bạo do quang mang của hai kí hiệu đại đạo tiếp xúc mà bùng phát ra xung quanh, màng kết giới do Hạ gia bố trí bên ngoài phòng của Uẩn Lam ngay lập tức bị chấn nát, Dương Long ngồi ở bên cạnh lá Đan mạch lập tức nhập thể, nhờ thân thể mượn được này của hân để tránh đi lực trùng

kích kia. Còn ở bên ngoài, 4 đại nhân vật của Hạ gia lập tức phát tay lên, một mảng chấn thiên khí chỉ đạo được hình thành, bao phủ toàn bộ những cường giả Hạ gia lại, nhờ thế mà những cường giả chưa đạt đỉnh phong Thần đạo kia mới tránh được một kiếp.

Nói ra thì cũng lạ, lực trùng kích này hoàn toàn là do đại đạo thiên địa tạo thành, nhưng nó hoàn toàn lại không hề gây hại cho cái thân thể mụn của Tiểu Hoàng kia. Ngược lại với những cường giả bên ngoài, họ người có tu vi thấp nhất cũng đạt đến phá thần cảnh, nhưng ngoại trừ những đỉnh cao Thiên Tôn cảnh ra không bị ảnh hưởng bởi lực trùng kích đại đạo. Còn lại những kẻ khác đều bị chấn cho thất điên bát đảo. Nếu không phải có 4 vị lão giả của Hạ gia đang ở đây ra tay tương trợ thì e rằng phải có hơn một nửa số người ở đây bị lực lượng này chấn cho mất mạng.

Bụi mù ở lớp kết giới bao phủ căn phòng vẫn chưa tan đi, Dương Long ngồi bên trong thờ phù một hơi may mắn, nếu lần này hắn không nhanh tay nhập thể thì e rằng hồn thể của hắn cũng bị lực lượng cuồng bạo kia chấn cho nát bấy, đến lúc đấy thì thật sự là vô pháp cứu chữa. Đưa tinh thần lực kiểm tra lại là Đan mạch, Dương Long lại lần nữa “mắt chữ O mồm chữ A”. Chiếc lá đan mạch màu nâu lúc trước bây giờ lại biến thành ba màu khác nhau, mặt dưới lá bây giờ là những đường gân được tạo thành từ kí hiệu của Chân Dương đạo, còn ở phía trên lại là những đường gân lá khác được tạo thành từ kí hiệu của Tử Vong đạo. Có thể dễ dàng nhận thấy, chiếc lá tròn lúc này hoàn toàn là tạo hình của một chiếc lá sen.

Theo Dương Long suy nghĩ, bởi vì hoá tử liên mà hắn tạo thành khi lĩnh ngộ tử vong quy tắc bên tròn Hắc Châu đã giúp hắn lần nữa liên tưởng đến việc sử dụng một loại lực lượng khác ngăn chặn hai lực lượng cuồng bạo đại đạo trùng kích vào nhau, nên hắn đã tạo ra một lá sen, lấy hai mặt của lá sen làm hai mặt trong ngoài của Đan mạch. Ở bên trong lá sen Đan mạch lúc này đang không ngừng phun trào cuộn cuộn nội khí, còn ở hai mặt của chiếc lá thì cũng là cuộn cuộn năng lượng của hai đại đạo. Có thể nói, lúc này Dương Long đã hoàn toàn có thể được xem là một Thiên Khí cảnh nhị tầng. Chỉ cần hắn có thể thành công dung nhập hai luồng kí hiệu đại đạo này vào trong nội khí thì đã thành công tiến cấp vào thiên khí tam trọng thiên.

Thờ ra một hơi giải toả hết mọi mệt nhọc sau gần hai ngày “náo loạn” Hạ gia, Dương Long đưa cái tay mèo không ra mèo, sư tử không ra sư tử của hắn lên phát nhẹ. Một luồng tinh thần lực mang theo Tử Vong đạo toả ra xung quanh, xoá hết mọi bụi bặm mù mịt cả một vùng. Lúc này, những cường giả của Hạ gia đều nhìn về phía Dương Long không chớp mắt, ngay cả Uẩn Lam vốn dịu dàng, còn cha của nàng là phong thái của một gia chủ lúc này cũng không giữ được bình tĩnh mà mở mắt lớn hơn một chút.

Trên cái miệng xinh đẹp của Tiểu Ngọc thì lúc này đang thì thào lẩm bẩm vài tiếng.

“Trời ạ, cái sinh vật gì đây, thân cao nửa mét, lông vàng như tiên kim, đầu còn có bòm như của Sư Tử vương, Tiểu Thư, ti xem kia, chân của nó còn có những cái vẩy lớn. Đây đâu phải là Tiểu Hoàng a.”

Uẩn Lam lúc này cũng quan sát từng chi tiết của con mèo mập mà cô vừa mới hai ngày trước vẫn ẩm trên tay, thật sự là khác nhau quá nhiều, nếu không phải khí tức nó toả ra vẫn là của con mèo mập kia thì e rằng cô cũng không tin đây chính là Tiểu Hoàng của mình, rõ ràng hai ngày trước nó chỉ nặng khoảng 3-4 cân, còn lúc này thì lại cao đến nửa mét, nặng cũng hơn 20 cân là ít.

Hít sâu vào một hơi lấy lại bình tĩnh, Uẩn Lam quay sang hướng cha mình hỏi. “Cha, cha biết đây là loại thần thú gì không? Tại sao lúc trước Tiểu Hoàng là một con mèo nhurbg lúc này lại biến thành thể này. Khí tức kia tuy có mạnh mẽ hơn gấp nhiều lần nhưng đây chắc chắn là khí tức của Tiểu Hoàng nha.”

Lời nói của cô cũng không phải nhỏ, ngồi trong đồng đồ nát nhưng Dương Long cũng có thể nghe được, hắn thật sự muốn bật cười thật lớn. Nhưng nếu lúc này hắn cười thì hoặc là dọa chết người, một con thú mèo không ra mèo, hổ không ra hổ như hắn thử nghĩ xem khi cười có đẹp hay không, hoặc thậm chí có thể là bị đám cường giả này một chưởng đập chết, dù gì yêu thú lấy được linh trí cũng là uy hiếp của nhân tộc. Tuy nói nhân – yêu nhị tộc ít tranh chấp nhưng cũng không tốt đến mức để yêu tộc sinh ra một yêu thú bí ẩn, chưa biết chừng tương lai có thể nguy hại nhân tộc a.

Lúc này, Dương Long đưa cặp mắt thiện lương, vô tội không hề có chút nguy hiểm nào nhìn qua phía lão giả mà Uẩn Lam gọi là cha kia. Lão giả này khoảng 60 tuổi, gia chủ đương nhiệm của Hạ gia tên Hạ Thành, lão lúc này mặc một trường bào xám tro, nhìn vào lão giống như là một trung tâm của vũ trụ, uy áp lão toả ra thậm chí khiến Dương Long cảm giác có vẻ như khó thở. Ánh mắt của lão giống như chứa cả thiên địa, lão nhìn qua thú thể của Dương Long một lượt, ngay lúc này, Dương Long cảm giác như những bí mật trong thân thể của hắn hoàn toàn muốn bị lão giả này nhìn thấu. Không chút do dự, Dương Long vội vận chuyển tử vong đạo bao phủ lấy bên trong thân thể hắn, ngay lập tức lão giả kia ánh lên một sự ngạc nhiên sau đó cười nhẹ nhìn về phía của Uẩn Lam nói.

“Thật sự là thú vị, ngay cả ta cũng không biết được nó là loại yêu thú gì, nhưng trong cơ thể của nó lại có một thứ năng lượng kì lạ, nó thậm chí có thể ngăn cản tinh thần lực của ta quan sát.

E rằng phải gọi cho ông Nội của con hỏi phủ một chuyến, nếu ngài cũng không biết lai lịch của con yêu thú khá giống Sư Tử này thì e rằng cũng không ai biết được.”

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 27: Mềm Mềm

Vừa nói xong, ngón tay lão đã bắn ra một đạo ánh sáng bay thẳng về hướng chân trời. Còn Dương Long lúc này đang cố gắng nhớ lại những hành động thần thiện của những sùng vật mà hắn từng nhìn thấy khi đối với chủ nhân của nó, việc mà hắn cần làm lúc này là không để cho người của Hạ gia biết rằng hắn có linh trí. Điều này đối với hắn thật sự rất nguy hiểm.

Qua vài hơi thở, những cường giả của Hạ gia, dẫn đầu là 4 vị gia chủ và trưởng lão cùng với Uẩn Lam đều hạ xuống, tiến gần đến vị trí của Dương Long. Lúc này, Dương Long đột nhiên 4 chân đứng thẳng dậy, một số kẻ nhát gan vì hành động này của Dương Long mà còn giật cả mình. Nhưng lúc này, khiến mọi người giật mình hơn chính là, con vật oai vệ, cao hơn nửa mét, cả người toả ra quang mang vàng kim kia lúc này lại đang lúc lắc đuôi, chạy đến dúi đầu vào trong lòng của Uẩn Lam, giống như một đứa con nhớ mẹ lâu ngày. Cũng may Uẩn Lam can cha cô lại, nếu không với hành động bất ngờ mà Dương Long đang làm này thì đã bị lão gia chủ Hạ gia dùng một tát đập chết. Với tu vi thiên khí nhị tầng của hắn bây giờ, dù tinh thần lực của hắn cũng đã đạt đến Thiên Tinh cảnh nhưng nếu nhận phải một đập của cường giả Thiên Tôn, dù là Thiên Tôn nhất trọng thì cũng dư sức một tát đập hắn thành đồng thịt vụn, huống hồ lão Hạ Thành này tu vi cũng đã đạt đến Thiên Tôn cảnh nhị trọng thiên a.

Thở phò một hơi may mắn, Dương Long cũng phải âm thầm cảm ơn lấy vị “chủ nhân” bất đắc dĩ này của hắn. Nhưng lúc này hắn mới cảm thấy có gì đó không đúng, đầu của hắn đang không ngừng chạm vào cái gì đó có vẻ rất đàn hồi, Dương Long còn cảm nhận được cái hơi nóng từ nó truyền ra làm cả người hắn cũng hơi râm rang nóng lên, nghĩ đến điều gì đó, Dương Long vội dừng lại động tác ngo ngoay cái đầu của mình vào vị trí kia. Lúc này, Uẩn Lam cũng đã phát hiện ra điều không đúng cũng vội nhích ra sau một bước, khuôn mặt đã đỏ như trái gấc, nhưng ánh mắt nánh nhìn vào Dương Long, nói đúng hơn là nhìn vào Tiểu Hoàng lúc này vẫn là một ánh mắt thiện lương không tạp niệm. Chỉ có những kẻ hộ vệ của Hạ gia lúc này mới có cảm giác muốn được một lần làm sùng vật, tất cả cường giả xung quanh lúc này ngoại trừ 4 vị trưởng quản Hạ gia ra thì đều nhìn Dương Long với ánh mắt khao khát được hoá thân vào hắn.

Mãi đến khi Hạ gia chủ hắn lên một tiếng thì một đám sắc hoa này mới giật mình tỉnh giấc khỏi đắm niệm kia.

“Tất cả giải tán đi, Tàn Nhân, người cho người dọn dẹp đồng đồ nát này đi, những kẻ khác cũng đi làm việc của các người đi. Chuyện lần này nghiêm cấm truyền ra ngoài, nếu để ta biết kẻ nào truyền ra bên ngoài có phong phanh nào về chuyện Hạ gia ta có một yêu thú lạ thì các người biết kết cục của mình ra sao rồi đấy.”

Vừa nói, lão vừa đưa cặp mắt sắc bén mà lại âm trầm của hắn đảo qua một lượt những cường giả ở nơi này một lượt. Một lúc sau mới quay sang hướng của Uẩn Lam nói tiếp. “Lam nhi, con cũng về nghỉ ngơi đi, còn về con yêu thú này, ta thấy tạm thời con không nên tiếp xúc với nó nữa, ta cảm thấy có điều gì đó không đúng trên người nó.” Vừa nói, lão lại có ý nhìn sâu vào thân thể Dương Long như muốn moi ra tất cả bí mật của hắn. Còn 3 vị trưởng lão kia thì cũng đưa ra ý kiến không khác mấy với lão gia chủ Hạ Thành.

Nhưng lúc này, khiến Dương Long bất ngờ là vị Hạ tiểu thư này lại muốn mang hắn đi cùng, nàng nhìn qua Dương Long, sau đó đặt một tay lên mi tâm của hắn, hai mắt nánh nhắm lại, quang mang màu xanh nhạt toả ra bao phủ lấy thân thể của cả hai người. Bất chợt, lúc này Dương Long cảm thấy dường như suy nghĩ của mình bị ai đó nhìn thấu, hắn vội vàng ngưng thần, ngăn cản cái ý chí kì lạ đang len lỏi, phiêu đảng trong tâm trí của hắn kia. Mãi đến hơn mười hơi thở sau, Uẩn Lam mới lần nữa mở mắt ra, quang mang màu lam nhạt tiêu thất. Trên mặt cô vẫn mang một nét chân thiện như Phật Đà, nhưng trên đôi mắt lúc này đã sáng lên một tia như suy nghĩ gì đó, cái môi nhỏ xinh chúm chím kia còn hiện lên một nụ cười nhẹ. Quay sang hướng của cha nàng nhỏ giọng nói.

“Cha và các vị thúc thúc, các người yên tâm, Tiểu Hoàng con sẽ mang đi, nó từ nhỏ đã ở với con nên con rất hiểu nó, nó sẽ không làm hại con. Có Tiểu Ngọc phụ giúp con chăm sóc nó nên người không phải lo a.”

Vừa nói, nàng vừa quay sang nháy mắt với Tiểu Ngọc. Cô nàng này cũng hiểu ý nên vội hướng các vị trưởng lão gật đầu lia lịa. Bất đắc dĩ, bốn vị lão giả kia cũng chỉ có lắc đầu thở dài rồi cũng đồng ý, sau một phen dằn dò, nhưng cũng không yên tâm lắm nên đã thống nhất đưa Uẩn Lam, đúng hơn là đưa Dương Long, đưa cái con vật quái dị này đến ở trong viện của lão gia chủ Hạ Thành. Dương Long cũng thờ phào một hơi, chỉ cần bọn người này không phát hiện ra hắn có linh trí thì tạm thời hắn sẽ không nguy hiểm đến tính mạng.

Còn việc hắn làm sao mới có thể ra khỏi Hạ phủ, làm sao để tìm lại thân xác thì đành phải chờ đợi vị Hạ tiểu thư này đi ra ngoài hắn mới có thể tìm cơ hội lần trốn a.

Còn Nữa

(Lời tác giả: Chương này rất ít chữ, vì mình đang bận việc gia đình vài ngày nên chỉ đêm khuya mới viết được. Dự là khoản đến chương 30 mới có thể trở lại bình thường = hơn 2k chữ mỗi chương. Các đọc giả thông cảm nhé.)

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Hạ Khiết (1)

Qua nửa ngày, Hạ gia cũng đã sắp xếp sự tình đầu vào đấy. Lúc này Dương Long đang nằm trên một chiếc giường lớn, còn bên cạnh hắn là hai vị mỹ nữ, không ai khác chính là Uẩn Lam cũng Tiểu Ngọc. Tiểu Ngọc thì không giấu nổi tò mò, cứ đưa tay sờ soạng khắp người hắn, hai tay thì không ngừng vuốt ve bộ lông vàng óng trên thân thể, làm Dương Long máu nóng khắp người nổi lên, nhưng với dạng thú không thể hoá hình như hắn hiện giờ thì thật sự không biết phải làm gì cho phải.

Còn khiến Dương Long có vẻ khoái lạc hơn là đầu của hắn đang gối trên đùi của Uẩn Lam, cái hương vị cùng nữ nhân tiếp xúc như thế này, đây có thể xem là lần đầu tiên Dương Long được trải qua, dù gì thì khi còn ở cạnh của Thiên Nhi, lúc đó Dương Long cũng chỉ là một nam hài 13 tuổi, một vài bộ phận cũng chưa phát triển thì làm sao có cảm nhận đặc biệt giống như bây giờ a.

Nếu không phải kích thích của hắn bây giờ đã lớn hơn Tiểu Hoàng lúc trước rất nhiều thì e rằng nơi hắn an tọa bây giờ phải là nơi cái vị trí hai khối “thịt dư” ẩm áp kia kia. Mùi thơm nhẹ từ thân thể của Uẩn Lam toả ra khiến Dương Long cảm thấy hơi mê mẩn. Cổ trằn tĩnh lại bản thân, hắn tự mắng bản thân vì đang có suy nghĩ không tốt với một cô nương khác, đây chẳng khác gì đang phản bội Thiên Nhi.

Mãi một lúc sau, Dương Long mới mở miệng theo thói quen “hử” một tiếng. Nhưng lúc này âm thanh mà hắn phát ra lại là một tiếng mèo kêu “ngheo”. Như là một tiếng chuông đánh thức, lúc này Tiểu Ngọc mới hướng về phía Uẩn Lam hỏi.

“Tiểu thư, tỷ thấy Tiểu Hoàng có gì lạ không. Mọii cứ cảm thấy có gì đó không đúng a.”

Vừa nói, cô vừa đưa tay sờ sờ cái mũi “mèo” mềm mềm ươn ướt của Dương Long, trên mặt còn có vẻ khá thích thú. Nhưng lúc này, Uẩn Lam cũng không trả lời câu hỏi của Tiểu Ngọc mà như suy nghĩ điều gì đó. Mãi một lúc sau, cô mới thờ dãi một hơi đưa tay xoa đầu của Thiên Long như lúc trước hay làm với Tiểu Hoàng.

“Ta cũng không rõ, lần này có thể Tiểu Hoàng thức tỉnh huyết mạch, nhưng kì lạ là huyết mạch yêu thú này ngay cả cha ta cũng không nhận ra. Nhưng Tiểu Hoàng lúc này vẫn nhớ ra ta, mọii thấy đấy, nó vẫn quán lấy ta như trước.”

Vừa nói, cô vừa nhìn vào đôi mắt thú ngây thơ của Dương Long nở một nụ cười mê người. Bất giác, Dương Long như bị thôi miên, đưa cái mũi ươn ướt rướn lên chạm nhẹ vào cái môi đỏ mọng của Uẩn Lam thè lưỡi liếm một phát. Uẩn Lam cũng bị hành động bất ngờ này của Dương Long mà “úm” lên một tiếng. Còn Tiểu Ngọc ở bên cạnh cũng ngỡ người trong chớp mắt rồi phá lên cười lớn, nói.

“Tiểu Thư, tỷ đã trao nưi hôn đầu của tỷ cho Tiểu Hoàng rồi a, chẳng lẽ tỷ phải lấy nó làm chồng ư?”

Đôi mắt tinh nghịch của Tiểu Ngọc nhìn sang Uẩn Lam cười khúc khích. Vốn dĩ, gia quy của Hạ gia chính là nữ nhân sẽ trao nưi hôn đầu cho người mà mình muốn lấy làm chồng, thường thì sẽ là vào đại lễ trưởng thành lúc 18 tuổi. Vì vậy nên khi thấy Tiểu Hoàng chạm vào cái môi xinh đẹp của Uẩn Lam thì Tiểu Ngọc mới ngăn người như thế.

Lúc này, Uẩn Lam bị lời nói của Tiểu Ngọc làm cho đỏ cả mặt. Cốc nhẹ đầu Tiểu Ngọc một cái rồi mới phân bua.

“Tiểu Hoàng chỉ là nghịch ngợm, mọii nghĩ đi đâu vậy, còn nói nữa ta xin cha cho mọii lấy tên An Mập bán thịt lợn trong thành.” Vừa nói, Uẩn Lam còn đưa ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Tiểu Ngọc cười khúc khích. Còn Tiểu Ngọc thì nhún mặt vội đưa tay bịt miệng lại vì sợ lỡ lời.

Đúng lúc này, cửa phòng vang lên tiếng gọi của Hạ gia chủ. Tiểu Ngọc vội chạy ra mở cửa, ở bên ngoài lúc này đứng trước Hạ Thành là một lão giả mập mạp, tóc thả dài xuống trắng xoá, nhìn lão khoản 90 tuổi, tay cầm hồ lô rượu màu đen, khuôn mặt tròn vo như vị Phật Di Lặc, không hề có một nếp nhăn, trên mặt lão nở một nụ cười hiền từ nhìn về phía của Uẩn Lam. Thấy lão giả này, Uẩn Lam vội để Dương Long xuống giường, chạy vội ra cửa ôm chầm lấy ông nũng nịu. “Ông Nội, sao người lại về đây, Lam Nhi nhớ người chết đi được.”

Lão giả này chính xác là Hạ lão tể tử quý Hạ Khiết. Dương Long vừa nhìn vào cũng đã nhận ra là lão, cũng chẳng khác gì cái quang ảnh lần trước giải quyết tên hắc y nhân kia. Lúc này, Hạ lão cười lớn một tiếng, xoa xoa đầu của Uẩn Lam nhẹ giọng nói.

“Nha đầu, mới rời khỏi tông môn chưa đầy 5 ngày đã gây ra bao nhiêu chuyện. Còn khiến lão già này phải đích thân về đây một chuyến. Con nói có phải nên làm vài món để gia gia con nhắm rượu không?” Vừa nói, lão vừa nuốt nước bọt “ực” một tiếng, trên khuôn mặt không giấu nổi vẻ thèm thuồng.

Nghe lão nói vậy, Uẩn Lam “hử” một tiếng, buông lão ra quay vào trong phòng.

“Người xem, lại không nghe lời Lam Nhi căn dặn, chỉ toàn uống rượu. Thật là uổng công ta tin tưởng gia gia sẽ vì ta khuyên mà bỏ nó.”

Còn Nữa

(Lời tác giả: Chương này rất ít chữ, vì mình đang bận việc gia đình vài ngày nên chỉ đêm khuya mới viết được. Dự là khoản đến chương 30 mới có thể trở lại bình thường = hơn 2k chữ mỗi chương. Các đọc giả thông cảm nhé.)

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Hạ Khiết (2)

Nghe Uẩn Lam trách cứ, Hạ lão lúc này cũng cười lớn lắc đầu, nói.

“Lam Nhi, bỏ qua việc này đi, lần này ta trở về là theo lời cầu của cha con. Tên tiểu tử này bảo với ta con mèo béo của con có lẽ là thức tinh một loại huyết mạch thần bí hả?”

Lúc này, không biết vô tình hay cố ý mà lão ghé mắt nhìn vào trong phòng. Ngay khi thấy Dương Long đang nằm chễm chệ trên giường, hai chân trước kê dưới cằm, mắt thì mở to nhìn lão, nhìn qua thì Dương Long lúc này có vẻ khá nhàn nhã thoải mái.

Nhưng chỉ có hần mới biết, lúc này tim của hần đang đập rất nhanh. Lão già này bây giờ ngay cả khí tức cũng không toát ra, nhìn qua chẳng khác gì một người bình thường. Nhưng những điều Dương Long biết được cùng với lần trước vì vô tình mà Uẩn Lam đã gọi ra quang ảnh của lão thì Dương Long cũng thừa sức biết được Hạ lão quý nhìn có vẻ như người thường này thật sự là một đỉnh cao của Thần đạo.

Quan trọng hơn là nhìn vào mắt lão, Dương Long cảm thấy dường như lão đã nhận ra điều gì đó. Ngay lập tức, hần sử dụng Tử Vong chi lực để bao phủ bên trong thân thể hần. Phòng ngừa vạn nhất lão già này thâm nhập vào bên trong thân thể, thậm chí là tâm thần hần để quan sát. Mà Tử Vong chi lực chính là khắc tinh của những hành động nhìn trộm như thế này.

Nhưng trái với dự liệu của Dương Long, lúc này Hạ lão quý không những không “nhìn trộm” hần, mà ngay khi thấy hần nằm trên giường cả người lão run lên. Ngay lập tức như một đạo thiểm điện chỉ thoáng lên cái đã xuất hiện ngay trước mặt Dương Long. Hai tay lão run run, còn trên trán lão đã toát ra mồ hôi.

Tất cả những người có mặt ở đây khi thấy cảnh này đều phải giật mình, đưa mắt nhìn nhau đều thấy sự không thể tin được trong mắt đối phương. Hạ lão quý là ai chứ, ngay cả tông môn nhất đẳng như Hồn Tông lão cũng dám chọc, chưa bao giờ có ai thấy được Hạ lão cũng có lúc sợ hãi như bây giờ.

Ngay cả Dương Long, hần lúc này cũng tròn mắt nhìn lão khó hiểu. “tự hỏi bản thân, ta mạnh đến mức để một đại cường giả Thiên Tôn cảnh tam trọng phải sợ hãi vậy sao?”

Vừa nghĩ thôi, hần cũng đã cảm thấy lạnh người với suy nghĩ không thể là sự thật của mình. Nhưng rồi như nghĩ đến điều gì đó, ngay lập tức hần cũng có thể đã đoán được một phần nào đó lý do. Không cần Dương Long làm ra hành động gì, lúc này Hạ lão quý cả người run run như sắp không đứng vững tiến lại gần hơn như muốn nhìn kỹ thân thể con yêu thú trước mặt này. Tay của lão cũng run lên, chầm chậm chạm nhẹ lên thân thể của Dương Long, nhưng hành động của lão rất nhẹ nhàng, như rằng sợ chạm mạnh làm Dương Long bị thương.

Lúc này, Dương Long cũng nhanh trí làm ra hành động khiến mọi người phải bất ngờ. Ngay khi Hạ lão vừa đưa tay vuốt nhẹ bộ lông vàng óng trên thân hần, thì ngay lập tức giống như một phản xạ tự nhiên của yêu thú Dương Long quay lại phía bàn tay của lão, miệng mở to hống lên một tiếng, hàm răng lớn sắc nhọn nhe ra thị uy như đang rất tức giận. Ngay cả Hạ lão cùng những người xung quanh cũng phải giật mình, Uẩn Lam vội vàng chạy vào.

“Tiểu Hoàng, đừng làm càn.”

Ngay khi vừa nói xong, cô vội vàng chạy đến chắn trước mặt của Hạ lão và Tiểu Hoàng hai người. Thực ra hành động này không phải vì cô sợ Dương Long khiến Hạ lão bị thương, mà chính xác hơn là sợ Hạ lão vì hành động “khiêu khích” của Dương Long mà nổi giận, một chương đập chết thú cưng của cô hơn.

Dương Long nghe Uẩn Lam nói nên cũng tùy cơ ứng biến, thuận nước đẩy thuyền. Dúi đầu vào lòng của Uẩn Lam ra dáng một thú cưng khi được chủ nhân tưởng thưởng. Mà khiến Uẩn Lam bất ngờ lần nữa không phải hành động bây giờ của Dương Long, mà là lúc này, vị gia gia nổi tiếng khó hiểu, dễ bị chọc giận của cô lại không hề có hành động làm lớn chuyện, mà khuôn mặt của ông lúc này lại nở một nụ cười như vừa bắt được vàng.

Ánh mắt lão nhìn về Dương Long đầy vẻ triều mến, ye thích, thậm chí ánh mắt này còn dịu dàng hơn cả lúc ông nhìn cháu gái cưng của mình. Vị gia chủ của Hạ gia, Hạ Thành từ đầu đến giờ vẫn im lặng quan sát lúc này mới lên tiếng.

“Cha, ngài có thể nói cho hải nhi biết đây rốt cuộc là như thế nào không. Con tiểu yêu này đến cùng là loại yêu thú gì mà đến cả hải nhi cũng không biết a.”

“Im lặng, đứa con ngu ngốc này, người mới là yêu, còn nói nữa ta đánh người đập mông bây giờ.”

Nói xong, lão như nhớ ra điều gì đó, bỏ qua khuôn mặt đang nhăn nhó của Hạ Thành con trai lão, vội quay sang Uẩn Lam hỏi.

“Lam Nhi, con nói cho gia biết, con tìm được con thần... À không ý ta là con tìm được Tiểu Hoàng ở đâu? Ta nhớ ta chỉ nhìn thấy nó đi cùng con vào vài ngày trước thôi.”

CÒN NỮA

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 30: Kim sát thiên sư

Nghe lão gia gia của mình có vẻ đặc biệt quan tâm đến Tiểu Hoàng như vậy, Uẩn Lam cũng thật sự bất ngờ. Nhưng bản tính của cô vốn là người khá trầm ổn nên chỉ hơi bất ngờ một chút liền trở lại dáng vẻ thiện lương không nhiễm bụi trần như trước.

“Vài hôm trước khi con cùng Tiểu Ngọc trở về từ Hạ Minh Tông, trên đường đi có gặp một đám tôm tép của ma giới ở địa phận gần với Sát Long Vực. Con cùng Tiểu Ngọc đã theo dõi bọn chúng một đoạn khá lâu, cũng phát hiện được bọn chúng dường như đang muốn tìm kiếm thứ gì đó có lẽ cũng ở gần Sát Long Vực này. Nhưng có lẽ vì đây là cấm địa của Nhân Tộc chúng ta, sợ bị chúng ta phát hiện một mẻ tóm gọn nên bọn chúng không có cử cường giả đi cùng, nhân lúc đó con cùng với Tiểu Ngọc đã trừ khử hết đám người của ma giới kia. Trên đường trở về thì lại vô tình gặp được Tiểu Hoàng đang nằm ngủ trên một tán cây, kiểm tra thân thể thì mới phát hiện dường như nó có nội thương trong người. Mãi đến đêm hôm sau con mới trở về, vừa vào trong thành mua thuốc tẩm bổ cho Tiểu Hoàng, khi trở ra thì đã gặp phải tên hắc y nhân đi tìm bảo vật gia truyền kia. Sự việc sau đó gia gia người cũng biết rồi.”

Nghe Uẩn Lam thuật lại sự tình, khuôn mặt của Hạ lão quý trở nên âm trầm, khuôn mặt liên tục biến đổi, đôi mắt thì híp lại nhìn xa xăm như suy nghĩ điều gì đó. Mãi một lúc sau, lão mới thở dài một hơi. Lại quay sang nhìn về phía Dương Long có vẻ khó hiểu. Miệng thì lẩm bầm.

“Kì lạ, chẳng phải nói đã tuyệt chủng từ trăm tỉ vạn năm trước rồi sao. Tại sao lúc này lại xuất hiện a?”

Lời nói của lão cũng không nhỏ nên cả Dương Long, Uẩn Lam cùng cha nàng đều nghe rõ, nhưng Cha của Uẩn Lam thì có vẻ rất sợ bị Hạ lão đánh đòn nên không dám nhiều lời, ngay cả Tiểu Ngọc thường ngày rất lắm lời lúc này cũng không dám hó hé nửa câu với vị gia gia này.

Chỉ có Uẩn Lam đôi mắt sáng lên, chu cái miệng ra tò mò hỏi.

“Gia, có phải người biết chuyện gì không, nói cho Lam Nhi biết đi mà, Lam Nhi hứa sẽ ngoan ngoãn không cùng Tiểu Ngọc đi lung tung nữa.”

Vừa nói, như sợ lão không tin nên cô quay sang nháy mắt với Tiểu Ngọc. Phải nói là Tiểu Ngọc rất hiểu ý của Uẩn Lam nên ngay khi thấy nàng ta ra hiệu thì Tiểu Ngọc cũng ngay lập tức chỉ chước phụ họa.

“Đúng rồi, đúng rồi, Hạ lão, ta hứa từ này sẽ kèm cặp tiểu thư, không để tý ấy đi lung tung nữa.”

Uẩn Lam “@#%^^^...”

Dương Long cũng suýt chút nữa bật cười, không biết nhà này Tiểu Ngọc hay Uẩn Lam là tỳ nữ nữa. Có tỳ nữ nào lại mang hết lỗi lầm đổ cho chủ nhân của mình như vị cô nương này chứ.

Đến Hạ lão lúc này cũng bật cười lắc đầu, có vẻ đối với Tiểu Ngọc thì lão cũng xem cô như người trong nhà.

“Được rồi, im lặng đi. Thật sự thì cũng chẳng có gì to tát, nói cho các ngươi cũng không sao, nhưng tuyệt đối không được để bất kì kẻ nào biết được điều này. Có thể nói, lần này các ngươi tìm đúng người rồi. Trên cả Thần Cảnh đại lục hiện nay, e rằng chỉ có hai người biết được lại lịch của nó.”

Vừa nói, lão vừa hất hất cằm về phía Dương Long, trên mặt lão lúc này mang theo một nét hoài niệm.

Cả phòng trừ Dương Long hiện không tính là người thì ba người còn lại đều im lặng lắng nghe Hạ lão nói. Lúc này Hạ lão nhẹ nhàng phát tay lên, một vòng bảo hộ màu đỏ nhạt bao phủ toàn bộ căn phòng này lại. Qua vài hơi thở sau, lão mới lần nữa nói tiếp.

“Các ngươi có lẽ cũng không còn xa lạ gì với Sát Long Vực, tương truyền rằng, tỉ vạn năm trước, khi mà thiên địa Thần Cảnh Đại Lục vừa sơ khai. Không biết từ đâu xuất hiện một con Chân Long, cả người nó đầy rẫy vết thương từ trên trời rơi xuống. Ngay lúc đó, cũng từ vị trí con Chân Long kia rơi ra lại xuất hiện một con Thần Thú khác. Cả người nó được bao bọc trong long lân (vảy rồng), đặc biệt hơn là Thần Thú kì lạ này lại có một đôi cánh hóa diễm, nhưng khác biệt với Chân Long nhất tộc là hình dáng của nó lại giống như một con sư tử. Theo điển tịch mà năm đó, trong một lần tranh đoạt bí cảnh ta vô tình đọc được thì con Thần Thú này chỉ dùng một trào đã đập nát thân xác của con Chân Long kia, sau đó thân xác của Chân Long bị thú sư gia phong ấn ở sâu trong một địa vực sâu trăm vạn trượng.”

“Nếu ta đoán không nhầm thì địa vực đó sau tỉ vạn năm biến đổi lúc này đã trở thành một trong 9 tử địa của Thần Cảnh đại lục chúng ta, cũng chính là Sát Long Vực kia. Mà khiến ta càng thất kinh hơn chính là nơi Lam Nhi tìm được Tiểu Hoàng lại là ở gần nơi tử địa đó, không biết là trùng hợp hay là Thiên ý a.”

Không đợi lão nói tiếp, Uẩn Lam đã lên tiếng.

“Gia Gia, ý người là Tiểu Hoàng có thể là hậu nhân của con thần thú thần bí kia?”

“Một trào đập chết Chân Long, sức mạnh gì vậy chứ?”

Tiểu Ngọc ở bên cạnh cũng khiếp sợ lẩm bầm.

Chỉ có vị hạ gia chủ kia lúc này vẫn giữ lấy vẻ trầm tĩnh, giống như việc này ông cũng đã dự liệu từ trước. Nhưng Dương Long hoàn toàn có thể nhận thấy, trong mắt của ông lúc này cũng ánh lên một rung động không hề nhẹ với sự mới mẻ của tin tức này.

Không chờ người khác thắc mắc điều gì nữa. Hạ lão lại chậm rãi nói tiếp.

“Năm đó, khi Sát Long Vực lần đầu tiên xuất hiện dưới nhân thế, tất cả các đại tông môn cả tam giới cùng đồng loạt tiến vào trong. Những tương sẽ là

một đại cơ duyên, ai ngờ khi chúng ta tiến vào đó, thì đồng loạt rất nhiều các cường giả của Cửu Đại Tông Môn của tam giới không biết vì nguyên nhân gì mà hình thần tiêu diệt. Cũng may lúc đó ta cùng một vài vị trưởng lão còn lại của Hạ Minh Tông còn đang dẫn dắt những tiểu bối đi sau. Nếu không e rằng cũng bỏ mạng trong đó.”

Tuy chuyện này đã qua hơn hai trăm năm, nhưng nguyên khí của Cửu Tông tam giới sau lần đó đều gặp đại thương. Ngay cả cường đại như ma giới cũng bị tiêu thất hơn một nửa số cường giả. Chính vì vậy nên ma giới mới tạm hoãn lại kế hoạch đánh chiếm Nhân – Yêu nhị tộc chúng ta. Nếu không, e rằng thiên hạ bây giờ đã vì Ma giới cường đại mà đại loạn.

Tin tức về con Thần Thú kì lạ kia cũng chính là trong lần đó đoạt được. Nhưng lúc đó chỉ có ta cùng với tên ma chủ trẻ tuổi của Ma giới kia tranh giành, nên cũng chỉ có ta và hắn mới biết đến tồn tại của loại Thần Thú này.”

“Gia, ngài nói nó có tên không? Hay cả những cổ nhân lúc đó cũng không biết tên của nó gì?”

Ánh mắt của Uẩn Lam suy tư rồi trầm ngâm hồi trong vô thức. Nghe cháu gái mình hỏi, Hạ lão nhìn sang “con mèo” bự vẫn đang nằm trên giường gác mặt lên chân kia một chút rồi nói.

“Ta cũng không rõ, nhưng cuối quyển cổ kí đó, ta có đọc được 4 chữ KIM SÁT THIÊN SU. Lúc đầu, ta tưởng nó là tên của người cổ nhân đã viết cuốn cổ kí này, nhưng bây giờ thì ta nghĩ chắc chắn đó là tên của loài Thần Thú bí ẩn kia.

Nhưng khiến ta mãi mà không hiểu được là tại sao một tồn tại có thể đứng trên Chân Long nhất tộc nhưng lại không được truyền đại cho đến bây giờ. Nếu không phải ta vô tình đọc được quyển sách cổ kia thì e rằng cũng không thể biết có sự tồn tại của một Thần Thú mạnh mẽ như vậy.”

Như nghĩ đến điều gì đó, lúc này Hạ gia chủ mới lên tiếng hướng về phía Hạ lão hỏi.

“Cha, người nói nó là hậu nhân của con Thần Thú bí ẩn kia a? Nhưng tại sao trên người nó vẫn còn lông?”

Nghe lão nói vậy, Tiểu Ngọc cũng gật đầu lia lịa, tỏ vẻ khó hiểu. Còn Hạ lão thì như đắm phải đồng phân, khuôn mặt lão vốn dĩ đang hiền hòa lại vì câu hỏi của đứa con trai mình mà biến đi.

“Ta nói Hạ Khiết ta làm sao lại đẻ ra một đứa con trai ngu ngốc như ngươi a? Cũng thật kì lạ là làm sao ngươi lại có thể đạt đến Thiên Tôn cảnh nữa. Thật đúng là ông trời không có mắt. Ngươi nói xem, lúc còn bé ngươi có lông lá dài cả ra như bây giờ không?”

Nghe Hạ lão chửi mắng thậm tệ đứa con trai của mình, Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc cũng phải bụm miệng cười khúc khích, còn khuôn mặt của Hạ gia chủ thì xám ra tro. Bị cha mình chửi trước mặt con gái mình, đây thật sự là vô tiền khoáng hậu a (trước sau đều chưa có ai như vậy).

Nhưng nghe Hạ lão nói cũng có lý nên Hạ gia chủ đành ngậm im quay mặt sang nhìn về phía Dương Long, có lẽ ông đang tìm nơi để tránh khỏi ánh mắt thương hại từ phía con gái mình.

Nhưng có lẽ Uẩn Lam cũng đã quen với việc cha cô thường xuyên bị ông cô mắng nên chỉ vài hơi thở thì tâm tình của cô đã trở lại như bình thường. Tay cô đưa lên vuốt ve cái lông bờm dài trên cổ của Dương Long, ánh mắt thì càng nhìn càng cảm thấy tò mò về con yêu thú lạ lẫm này.

“Được rồi, Uẩn Lam con tranh thủ trở lại tông môn, đừng để cha con ở đây có cơ hội dạy hư cháu gái của ta, còn ngươi lo mà quản lý Hạ Xuân thành cho tốt, đêm hôm trước nếu không phải có một đạo Thần niệm của ta bảo vệ Lam Nhi thì không biết bây giờ nó ra sao rồi. Nếu còn có lần sau ta đánh cho cả tháng không đi nổi.” Nói xong lão quay sáng nháy mắt với Uẩn Lam một cái về đặc ý. Dương Long vừa nhìn đã biết ông cháu nhà này có sở thích mang Hạ gia chủ ra làm trò. Chỉ tội cho Hạ gia chủ người hoàn toàn ở thế bị động không thể phản kích a.

*Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31: Thương lượng (1)

Đã hơn một tháng kể từ khi Dương Long mượn xác của con mèo mập này, khiến Dương Long bất ngờ là hiện tại, hồn thể của con mèo mập kia được hán cất trong Hắc Châu không những không có gì nguy hiểm mà ngược lại giống như Dương Long lúc trước, hồn thể của con Tiểu Hoàng lại càng ngày càng trở nên cường đại. Nhưng cũng khiến Dương Long khó hiểu là tuy hồn thể của Tiểu Hoàng đã ngưng thực nhưng nó vẫn hoàn toàn không sinh ra linh trí.

Suốt ngày, nó chỉ nằm ngủ ở bên bờ hồ tử sắc, hoàn toàn không quan tâm đến bất kì sự tình gì, ngay cả việc thân xác nó bị đoạt mất cũng dường như chẳng liên quan gì đến nó vậy.

Càng nghĩ thì Dương Long càng thấy kì lạ nhưng hắn cũng không thể tìm ra kết quả cho những điểm kì lạ này. Đúng lúc này, Uẩn Lam ở bên ngoài bước vào, đi theo sau nàng là Tiểu Ngọc, lúc này, Uẩn Lam mặc một bộ váy trắng, trên đầu còn có cài thêm một cây trâm cánh hồ điệp màu xanh lam, trông

nàng cứ như một tiên nữ khiến Dương Long cũng không nhìn được mà phải nhìn thêm một chút. Còn Tiểu Ngọc thì trên tay hình như đang cầm cái gì đó, trên mặt thì mang theo nụ cười tình nghich, cái nốt ruồi son bên miệng càng khiến cho cô thêm quyến rũ.

Vừa vào phòng, Tiểu Ngọc đã hướng Dương Long với ánh mắt gian xảo, cái miệng thì nhếch lên một nụ cười quái dị.

“Tiểu thư, tỷ nói xem, nếu Tiểu Hoàng mang cái này vào chắc chắn sẽ rất đẹp a.”

Vừa nói, trên tay cô vừa hươ hươ lên một cái nơ hồng với một cái vòng đeo cổ cũng màu hồng nốt. Cũng rất hợp với cô vì hôm nay Tiểu Ngọc cũng diện cho mình một chiếc váy màu hồng rất xinh đẹp, bó sát vào cơ thể, cái eo thon mảnh khảnh, còn không thể che dấu được hai cái hồng đào như muốn nhảy ra khỏi áo kia càng làm cho kẻ khác muốn ngất vì mất máu.

Nhưng đối với Dương Long thì cái nơ cùng vòng đeo cổ kia thì thật sự không tốt lành chút nào a. Không để hần có cơ hội phản kháng gì, cả hai vị mỹ nữ này đã sắp lại ngồi kế bên hần, Uẩn Lam thì nhanh tay cầm lấy cái vòng đeo vào cổ Dương Long, còn Tiểu Ngọc thì lại cầm lấy những nhúm lông bờm dài hai bên cổ của hần bắt đầu thắt thành từng tít. Chỉ khoản nửa canh giờ sau, một con nam thú mang hình dạng của giống cái đã được hai nàng tạo hình xong. Bề ngoài của Dương Long lúc này thật sự rất giống một con mèo cái, trên đầu hần có gắn một cái nơ hồng, dưới cổ thì cũng là một cái vòng với màu hồng tương tự, trên vòng còn có gắn những cái lục lạc nhỏ, khi di chuyển thì phát ra những tiếng leng keng như chuông gió. Còn khiến hần bất đắc dĩ hơn là những sợi lông bờm vàng óng thẳng dài lúc trước bây giờ lại bị Tiểu Ngọc thắt thành khoản 5 bím tóc nhỏ, lại còn được cột lại bằng những sợi dây màu lam, tạo hình thành những chiếc nơ nhỏ. Với người khác thì có lẽ nó xinh đẹp, nhưng với Dương Long, một đại nam nhi như hần thì thật sự là không tốt chút nào a.

Dương Long hoàn toàn có thể phản kháng, không để cho Uẩn Lam hai người phá phách trên thân thể “sống tạm” của hần như thế này, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, hần vẫn không ngăn cản. Dù gì cũng có ai quan tâm đến một con yêu thú giống đực lại có phong cách như giống cái cơ chứ. Với tu vi Thiên Khí cảnh nhị tầng của Dương Long hiện tại, tuy nếu so tu vi thì không thể bì lại so với Uẩn Lam nhưng nên nhớ hần có sát chiêu đó chính là tinh thần lực. Tinh thần lực của Dương Long lúc này đã có thể sánh ngang với Thiên Tinh Cảnh nhất tầng đỉnh phong. Nếu dùng một kích tinh thần lực thì chắc chắn có thể nhất kích tất sát bất kì kẻ nào có tu vi dưới Thiên Tinh Cảnh.

Nhưng đối với Dương Long thì khác, dù gì hai người này cũng không có ác ý gì với hần. Và lại, hần hiện tại cũng đang sống nhờ trong thân xác thú cưng của người ta a. Nhìn “tác phẩm” tâm đắc nhất của mình, Tiểu Ngọc không nhìn được cười lớn, còn Uẩn Lam thì cũng che miệng cười khúc khích.

“Được rồi, Tiểu Ngọc, em đi chuẩn bị một ít hành lý, chúng ta chuẩn bị trở về Hạ Minh Tông. Gia Gia người đã hối thúc ta mấy lần rồi. Lần này còn không về e rằng bị người đích thân đến bắt ta về tu luyện mất. Em đi thu dọn đi, ta đi báo cha ta một tiếng rồi chúng ta lên đường.”

Nói xong, cô quay sang dùng tay cọ nhẹ vào dưới cổ của Tiểu Hoàng nhà cô một cái rồi mới bước ra phòng đi về hướng thư phòng của Hạ gia.

Chỉ còn lại Dương Long trong phòng, hần cũng trở nên nghiêm túc hơn.

“Cơ hội đến rồi, nếu tình hình thích hợp thì đợi đến lúc đi cùng Hạ tiểu thư kia ra khỏi Hạ phủ, đến lúc đó là thời cơ thích hợp nhất để ta trốn đi. Phải nhanh chóng trở lại Lạc Hồng thành, tìm lại thân xác của ta. Ở trong thân xác của con Thần Thú này thật sự là bị xem như một thú cưng không hơn không kém a.”

Vừa nói, hần vừa vất hai chân trước ra phía sau lưng, bước đi bằng hai chân nhìn ra cửa sổ, trông hần lúc này rất giống dáng vẻ một vị tuyệt thế cường giả đã ẩn thân bế quan rất lâu trong thâm sơn cùng cốc, chuẩn bị xuất thế khuấy đảo phong vân.

Đúng lúc hần đang tỏ vẻ ngưu bức thì Tiểu Ngọc nhí nhảnh chạy vào, vừa thấy dáng vẻ hai chân đứng thẳng này của Dương Long thì hai mắt của Tiểu Ngọc mở to, miệng thì cũng mở lớn, nhưng rồi về bất ngờ chưa giữ được quá ba hơi thở thì “phụt” một tiếng, Tiểu Ngọc lăn ra sàn nhà ôm bụng cười đến chảy cả nước mắt. Thấy cảnh này, Dương Long cũng ngượng đỏ cả mặt, trong con bực tức, hần quên mất thân phận của bản thân hiện tại, mở miệng chửi một tiếng “ngươi cười cái gì hả nhá đầu, có tin ta đánh cho mông của ngươi nở hoa không.”

Ngay khi Dương Long vừa mở miệng nói, Tiểu Ngọc lập tức im bật, cô vội vàng đứng dậy khuôn mặt trở nên sợ hãi, ánh mắt mở to nhìn Dương Long như đang không tin đây là sự thật.

“Tiểu Thư, có yêu quái, Tiểu Hoàng nó biết nói a.”

Dương Long chưa kịp làm gì thì Tiểu Ngọc đã la lớn, vừa la cô nàng vừa nhanh chân chạy ra định mở cửa phòng, ý định là chạy đi làm Uẩn Lam. Nhưng Dương Long là ai, hần tuy có hơi ngượng quá nên lỡ miệng nhưng bây giờ hần vẫn đủ tỉnh táo để biết mình nên làm gì. Lóe lên một cái, tinh thần lực của hần hiện hóa thành một thanh tiểu đao chặn trước mi tâm của Tiểu Ngọc. Cũng may nắn cho nàng dừng lại kịp lúc, nếu không chắc chắn thanh tiểu đao do Dương Long hiện hóa kia sẽ đâm thẳng vào đầu nàng.

“Tiểu Hoàng ngươi không nên tuyệt tình như vậy chứ. Ta vừa xinh đẹp lại tốt bụng như thế này, trước nay cũng chưa làm hại ngươi, ngươi định lấy oán báo ân sao?”

Tiểu Ngọc lúc này mang theo ánh mắt đã ngăn nước, khuôn mặt với nụ cười rạng rỡ thường thấy cũng biến mất, nàng lúc này như một con mèo ngoan ngoãn, khép nép dùng ánh mắt thành khẩn nhìn về phía Dương Long. Dường như thấy ánh mắt của Dương Long không bị vẻ đáng thương của nàng dao động nên nàng lại nuốt xuống một ngụm bực nhọc sau đó tiếp tục dùng dáng vẻ thành khẩn lừa người kia hướng Dương Long nói tiếp.

“Tiểu Hoàng tuy ngươi là yêu thú nhưng cũng không nên mất đi thú tính vậy a, dù là người hay yêu cũng đều phải tuân theo luân thường đạo lý, không nên lạm sát người vô tội như ta, nếu không thì... thì... à thì thiên địa bất dung, ngươi chắc chắn sẽ bị thiên địa trách phạt, cả đời sẽ không thể giảm cân, cả đời không thể tốt đẹp, ngươi... ngươi mà làm hại ta cả đời sẽ không có một con yêu thú giống cái nào sinh con đẻ cái cho ngươi...”

Nghe Tiểu Ngọc càng nói càng đi xa vắn đề, Dương Long lắc đầu một cái thờ dài nói.

“Ý ngươi là nếu không giết ngươi thì ngươi sẽ sinh con nối dõi cho ta hả?”

Vừa nói, Dương Long vừa đưa hai chân trước của hắn xoa xoa vào nhau, ánh mắt nhìn từ trên xuống dưới của Tiểu Ngọc, thậm chí còn le lưỡi liếm quanh môi nghe “xoạt” một tiếng. Dáng vẻ này là Dương Long bắt chước hoàn toàn giống với vẻ ngoài của ba huynh đệ tiểu ác bá Ninh gia, ba tên này mỗi khi gặp mỹ nữ đều làm ra cái dáng vẻ đói khát, thèm thuồng kia.

“Không ngờ ba tên ngốc kia cũng có lúc giúp ta trên đũa một phen với nha đầu này.” Dương Long cười hắc hắc nói thâm trong lòng.

Còn lúc này, Tiểu Ngọc nhìn dáng vẻ của Dương Long thì nghĩ ngay đến một tên biếng thái chuyên đi hãm hiếp các cô dân nữ, vừa mới vài tháng trước đã bị nàng giết chết khi hắn đang có ý định giờ trở ở trong một xóm nhỏ bị nàng bắt gặp.

“Con yêu thú này có tinh thần lực mạnh hơn cả tiểu thư, làm sao ta giết hắn giống như giết tên biến thái kia được đây?” Tiểu Ngọc trong miệng lầm bầm một câu, nhưng vô tình âm thanh lại to hơn suy nghĩ của nàng, ngay lập tức nàng dùng tay bịt miệng của mình lại, ánh mắt đáng thương nhìn về phía Dương Long lắc đầu liên tục như muốn nói “ta không có ý đó.”

Dương Long cũng thờ dài một tiếng, tiểu sự này thật sự là ngoài ý muốn của hắn. “Chỉ mới giả trang bức một chút đã gây ra họa, nên giải quyết tiểu nha đầu ra sao đây?”

Trong đầu Dương Long lập tức suy nghĩ cách để dàn xếp sự việc này, nếu giết Tiểu Ngọc thì đúng như Tiểu Ngọc lúc trước nói, nàng ta trước đó cũng không hề có ác ý với hắn, nếu Dương Long giết nàng thì thật sự đúng là thiên địa bất dung, ác sẽ gặp quả báo. Nhưng nếu tha cho nàng, thì sợ rằng việc hắn là yêu thú có linh trí sẽ bại lộ, đến lúc đó nếu đề cường giả của Hạ gia biết được, e rằng ngay lập tức sẽ có kẻ đến bắt hắn để nghiên cứu, thậm chí e rằng còn suy nghĩ để moi ra được truyền thừa của cái con thần thú Kim Sát Thiên Sư gì gì kia.

“Nha đầu, muốn sống không, làm một cuộc thương lượng, thế nào?”

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32: Thương lượng (2)

Nghe Dương Long nói muốn thương lượng, Tiểu Ngọc trong lòng mừng như bắt được vàng, thờ nhẹ ra một hơi, nhìn sang dáng vẻ mập mập lại còn đứng bằng hai chân sau của con “mèo” mập trước mặt cô cố nhịn để mình không phát ra tiếng cười. Hắn nhẹ một tiếng trấn tĩnh, lúc này Tiểu Ngọc mới mở miệng hỏi.

“Ngươi muốn thương lượng cái gì?, Nhưng trước khi thương lượng thì ngươi phải cho ta biết ngươi là ai, tại sa lại trốn trong thân xác của Tiểu Hoàng nhà ta?”

Lúc này, trên khuôn mặt của Tiểu Ngọc cũng hiện lên một sự lo lắng, hiển nhiên nha đầu này đang thật sự quan tâm đến Tiểu Hoàng. Còn Dương Long, hắn mặt kệ những nghĩ ngợi trong lòng của Tiểu Ngọc, thần nhiên bước đến gần nàng thêm vài bước, đưa cái chân trước ra vuốt vuốt chòm ria mép, một bộ vô liêm sỉ đỉnh cấp. Còn cái mũi đen uơn ươn thì cứ hích lên dáng vẻ đang thưởng thức cái hương thơm mê người toát ra từ cơ thể quyến rũ đến chảy nước cô cô nàng trước mặt này.

Nhìn dáng vẻ vô sỉ của Dương Long, Tiểu Ngọc cũng nhăn mặt hét lên một tiếng. “Ngươi nhìn đủ chưa, có tin ta hét lên cho người trong phủ biết, đến lúc đó cá chết lưới rách, ta chết ngươi cũng chẳng thể sống lâu được.”

Trên khuôn mặt của Tiểu Ngọc lúc này đã mang theo một sự liều mạng, hiển nhiên lúc này nàng thật sự đã bị Dương Long chọc giận đến không thể nhẫn nhịn được. Nghe nàng nói, Dương Long cũng mỉm cười nhẹ, lắc đầu nói.

“Này nha đầu, ca đã có ý trung nhân, ngươi đừng mơ tưởng đến ca thì ca đã thấy vui rồi, còn nghĩ ca muốn làm gì ngươi?, Đừng mơ tưởng đến ca, ca chỉ là truyền thuyết a.”

Vừa nói, hắn vừa mang theo một nụ cười cợt nhả, lóe lên một cái đã xuất hiện phía sau của Tiểu Ngọc, “chát” một tiếng, bàn tay của Dương Long đập mạnh vào cái móng đang vênh cao không thể bị che lấp bởi chiếc váy hồng kia. Tiểu Ngọc thì sau giây phút sững sờ thì cả khuôn mặt cũng đỏ lên, hai mắt nàng như tóe ra lửa, nhưng nàng chưa kịp làm gì thì Dương Long đã nhanh tay điểm vào Đỉnh Huyệt của nàng, cả người Tiểu Ngọc cứng đờ, nhưng đôi mắt trở nên ngẩn ngơ. Từ bé đến giờ, tay nàng trời sinh có thân hình quyến rũ nhưng cũng chưa bao giờ buông thả để kẻ khác hưởng lợi a. Vậy mà lần này, nàng lại bị kẻ khác làm nhục, thậm chí đây còn không phải là một soái ca mà ngược lại còn là một con yêu thú nữa chứ.

Vừa đau ở nơi bị đánh, vừa bị uất ức vì bị vũ nhục, Tiểu Ngọc thật sự hai mắt đã hằn lên sát khí.

“Được rồi, vừa rồi đánh ngươi chỉ là phạt ngươi dám phá hủy tâm trạng tốt của ta. Chưa giết ngươi đã là nhân từ rồi, còn dùng cặp mắt đó nhìn ta nữa thì ta đánh cho ngươi không ngồi được.” Vừa nói, Dương Long vừa dùng hai tay xoa xoa vào nhau về thỏa mãn, miệng thì mỉm cười thích thú. “Ừm, cái nơi kia đúng là không tệ.”

Cũng may, lời nói này chỉ cho mình hắn nghe, nếu không Tiểu Ngọc có lẽ phải cắn lưỡi tự sát mất. Trêu đùa chán, Dương Long cũng gần giọng một tiếng, ngồi trên ghế, thân hình trở nên nghiêm túc nhìn về hướng Tiểu Ngọc, suy nghĩ một chút, một đạo ánh sáng bắn ra từ tay của Dương Long điểm ngay huyệt vị của Tiểu Ngọc. Định Huyệt vừa được giải, Tiểu Ngọc xoay người tung một chưởng đánh về phía Dương Long, một chưởng này là toàn lực của cường giả Phá Thân cảnh nên Dương Long cũng không giám khinh thường, mắt hắn lóe sáng, một tử thuẫn (khiêng tím) chắn ngay trước mặt Dương Long. Ngay khi tử thuẫn kia được tạo thành thì một chưởng của Tiểu Ngọc mang theo kinh phong gào thét kéo đi một đoạn sàn nhà phóng thẳng đến muốn oanh sát hắn, nhưng lúc này, Tiểu Ngọc cũng phải trốn mất với một màn trước mặt. Ngay khi một chưởng của nàng chạm vào mặt của tử thuẫn, thì ngay lập tức lực lượng cuồng bạo muốn oanh phá tử thuẫn đánh thẳng vào Dương Long, nhưng đó chỉ là suy nghĩ của nàng. Còn lúc này, lực lượng mà nàng dùng toàn lực của bản thân tung ra một chưởng những tưởng sẽ oanh diệt Dương Long kia lại hoàn toàn bị tử thuẫn bao phủ lại, tử thuẫn giống như một vùng đầm lầy không ngừng phát ra những tiếng xèo xèo cho đến khi hoàn toàn thôn phệ tất cả kinh lực từ một chưởng của nàng mới hóa thành một điểm sáng tiêu thất.

Căn phòng lúc này lâm vào một mảng im lặng, cũng nay mắt Dương Long sử dụng Tử Vong lực không ngừng ăn mòn hết kinh lực một chưởng cường đại kia phát ra, nếu không động tĩnh mà một Phá Thân cảnh gây ra thật sự là sẽ kinh động đến toàn bộ người trong hạ phủ mất. Dẫu vậy, căn phòng bây giờ cũng là một mảng hỗn loạn, một chưởng của Tiểu Ngọc không phát ra động tĩnh quá lớn nhưng cũng khiến mọi thứ trong phòng vỡ nát toàn bộ. Còn nha đầu Tiểu Ngọc lúc này nhìn Dương Long với một ánh mắt khiếp sợ. Nàng cũng không ngờ thực lực của Dương Long lại mạnh đến như vậy. Vốn dĩ nàng vẫn nghĩ, Dương Long ở am hiểu là tốc độ nên trước đó mới chế ngự được nàng, còn bây giờ nàng mới phát hiện, lực lượng tinh thần lực của Dương Long thật sự quá mạnh mẽ.

“Nếu hắn muốn có thể một ý niệm giết chết ta a.”

Tiểu Ngọc sợ hãi than một tiếng. Lúc này, nàng cũng đã trấn tĩnh lại, vốn là một nha đầu thông minh nên nàng cũng biết được Dương Long lúc này hoàn toàn không có ý định gây bất lợi với nàng. Biết được điều này, tâm trạng của Tiểu Ngọc cũng thoáng trở nên thả lỏng. “Phủ” một tiếng, nàng hướng Dương Long với ánh mắt ngờ vực, hỏi.

“Ngươi muốn thương lượng gì, ta nói ngươi biết, bây giờ đã quá một canh giờ, tiểu thư cũng sắp trở về, nếu ta có mệnh hệ gì, chắc chắn tiểu thư sẽ không tha cho cái mạng chó.... À không đúng, không tha cho cái mạng yêu thú của ngươi.”

“Ngươi bớt hù dọa người lớn đi. Nếu muốn bị ta đánh lần nữa thì cứ tiếp tục hù dọa.”

Vừa nói, Dương Long vừa liếc nhìn đến cái móng vừa bị đánh của Tiểu Ngọc. Thấy cái ánh mắt lang sói của Dương Long, Tiểu Ngọc rung mình một cái vội dùng hai tay che hai cái “đôi dốt” của mình lại.

Thấy hành động khó đỡ của nàng, Dương Long cũng bật cười một tiếng chép miệng.

“Hài tử, dễ dạy. Tốt rồi, ngươi đã ngoan ngoãn thì chúng ta bàn đến chính sự a. Ta muốn ngươi giúp ta giữ bí mật này, ta không muốn bất kì ai biết được ta có linh trí. Ngay cả cô tiểu thư, tỷ muội gì đó của cô cũng không được tiết lộ cho nàng ta. Nếu không ta chắc chắn sẽ dùng mọi cách hoặc là giết ngươi, hoặc phế tu vi của ngươi, sau đó hãm hiếp ngươi, để ngươi mỗi lần đẻ cho ta hơn hai mươi đứa con nòi dốt, sau đó bán ngươi vào lầu xanh cho người người cùng thương thức.”

Nói đến đây, Dương Long nhếch mép, lại làm ra cái bộ dáng biến thái mà hắn học tập từ huynh đệ Ninh gia trước đó.

“Ngươi... vô si.” Thấy bộ dáng dễ tiện, vô si của Dương Long, Tiểu Ngọc không thể nhẫn nhịn được mà mắng một tiếng. Nhưng lại nghĩ đến điều gì đó, hai tay của nàng lại lập tức đưa ra sau che hai cái “ngon dốt” của mình lại, khuôn mặt cũng thoáng chốc đỏ như gấc.

Thấy Tiểu Ngọc có vẻ cũng đã biết điều, Dương Long cười nhẹ một tiếng rồi nói tiếp.

“Nha đầu, ngươi không có lựa chọn. Ngươi yên tâm, ca là loại người có on tất báo, ngươi giúp ta biết đầu sau này ta lại giúp được ngươi a. Nhưng nếu ngươi không đồng ý giúp ta thì ta cũng đành vì an toàn của bản thân mà giết người trừ hậu họa. Đến lúc đó, trời cũng không trách ta được a.”

“Ngươi làm sao đảm bảo ta sẽ không chờ ngươi lơ là mà nói cho kẻ khác biết?”

Lúc này, Tiểu Ngọc lại trở nên tò mò mà hỏi ngược lại Dương Long. Nghe nàng hỏi, Dương Long cũng không có phản ứng gì, chỉ nhìn thẳng vào mắt nàng một hồi rồi trả lời.

“Ta tin nhân phẩm của ngươi không tồi, và lại ta thấy ngươi là thật sự quan tâm Tiểu Hoàng, mà ta chính là Tiểu Hoàng của ngươi đây.”

Lời nói của Dương Long lúc này lại là cái vẻ châm chọc kia, khiến Tiểu Ngọc rung mình một cái, nhưng nàng cũng không tiếp tục mắng chửi hắn mà lâm vào trầm tư, một lúc sau đó, Tiểu Ngọc mới thờ dãi một tiếng quay sang trừng Dương Long một cái, nói.

“Ta đồng ý cũng được, nhưng ngươi phải nói cho ta biết, ngươi đã làm gì với Tiểu...”

Chưa nói xong, nàng đã bị Dương Long dùng chân trước gõ cho một cái vào đầu. “Nha đầu, ta chính là Tiểu Hoàng ca ca của ngươi đây, lúc trước ta không nói chuyện với các ngươi cũng vì tránh phiền phức mà thôi. Bây giờ ngươi cũng đã biết ta có linh trí rồi thì không cần phải giấu ngươi làm gì.”

Ngay sau đó, Dương Long bắt đầu một tràng nói dối để dụ dỗ Tiểu Ngọc tin hẳn chính là Tiểu Hoàng chân chính, hẳn cũng không muốn để cô nàng này lại biết thêm bí mật nào của hắn nữa. Phải mất hơn nửa canh giờ, trải qua hàng trăm câu chuyện do Dương Long bịa ra mới khiến Tiểu Ngọc tin hẳn là Tiểu Hoàng. Dương Long cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm nghĩ bụng, “Đối với nữ nhân, tốt nhất là nên hạn chế tiếp xúc.”

Chuyện cuối cùng cũng đâu vào đấy, Tiểu Ngọc hoàn toàn bị Dương Long thuyết phục mà giữ bí mật giúp hắn, hoàn toàn nàng không đưa ra bất kì điều kiện gì, nhưng Dương Long cũng không tin tưởng nàng lắm nên đã âm thầm bố trí một đạo ản kí trên người của Tiểu Ngọc để phòng ngừa vạn nhất xảy ra cái gì không mong muốn.

Phải nói, Dương Long cũng khá ngạc nhiên khi sự việc lần này lại dễ dàng giải quyết như vậy. Vốn hắn nghĩ e rằng lần này lại phải một hồi bị truy đuổi, nhưng may mắn cô nàng Tiểu Ngọc này lại có tấm lòng rất lương thiện nên mọi chuyện mới diễn ra êm đẹp như bây giờ.

Một lúc sau, Uẩn Lam từ bên phía thư phòng của Hạ gia trở về, vừa vào đến phòng, cô đã trở mắt ngạc nhiên, cả căn phòng lúc này như một cái hồ rác lớn, những bàn ghế lúc trước lúc này hoàn toàn bị một chương kia của Tiểu Ngọc đánh càn quét nát bấy. Còn Tiểu Ngọc thì lúc này đang ngồi cạnh Dương Long đang nhắm mắt vận công. Thấy Uẩn Lam vào, Tiểu Ngọc vội đứng dậy cúi chào.

“Tiểu Ngọc đây là việc gì, tại sao lại thành ra thế này?”

Vừa nói, Uẩn Lam lại nhìn quanh phòng một lần nữa, lúc này mới chú ý thấy Dương Long với hình dạng Tiểu Hoàng đang nằm trên mặt đất, cả người tỏa ra một cỗ khí tức mạnh mẽ, tuy nó không mạnh gì so với nàng, nhưng đó vẫn khiến cho nàng cảm thấy ngạc nhiên.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 33: Chọc Gheo

Nghe Uẩn Lam hỏi, Tiểu Ngọc cũng đáp ứng một hồi sau đó mới thở dài một tiếng, nói.

“Vừa nãy Tiểu Hoàng đột nhiên có biến đổi, hình như nó lúc này bắt đầu đột phá, em vừa trở lại phòng thì đã thấy cả phòng trở thành một đồng hồ loạn như thế này rồi.”

Tiểu Ngọc lúc này cũng bắt đầu bịa chuyện để đánh lừa Uẩn Lam, hiển nhiên nàng cũng không có ý định bán đứng Dương Long. Không phải là nàng phản bội Tiểu Ngọc, nhưng hiện tại nàng cũng biết đây là đang ở trong phủ của Hạ gia, chẳng may có kẻ khác biết được Dương Long là một yêu thú có linh trí thì thật sự là nguy to.

Ở yêu giới, thường thì sẽ có hai loại tu luyện. Một đó là hoàn toàn kích phát từ huyết mạch của bản thân, những loại yêu thú này có thể chất cực kì mạnh mẽ. Có thể nói, nếu đồng cảnh giới, dù là yêu thú đứng im cho tu thần giả đánh thì cũng không thể xuyên qua lớp da dày như tường đồng vách sắt của nó được. Nhưng điểm hạn chế của những yêu thú này lại là không có linh trí, bởi vậy nếu bị tấn công bằng tinh thần lực thì lúc này phòng ngự của bọn chúng chẳng khác gì đứa bé 3 tuổi.

Còn một trường hợp khác, đó là lúc yêu thú sinh ra linh trí. Những loại sinh yêu thú này phải là những giống nòi có thực lực mạnh mẽ, thậm chí có huyết mạch của các thần thú thời khai thiên lập địa. Nhưng cũng có một số yêu thú do gặp được cơ duyên mà đi đến một bước này. Những yêu thú đã sinh ra linh trí thì hầu như tương lai đều trở thành những đỉnh cấp tu đạo, là thống lĩnh cấp cao của yêu tộc. Không những thân thể có lực phòng ngự tuyệt đối, mà tinh thần lực cũng không hề kém cạnh nhân tộc. Chính vì vậy, tuy nói Nhân – Yêu hai giới không có xảy ra chém giết thường xuyên, nhưng nếu để cường giả Nhân tộc phát hiện ra một tiểu hài yêu thú sinh ra linh trí thì cũng ngay lập tức tìm cách tiêu diệt để tránh cho việc thực lực của Yêu tộc vượt qua so với Nhân tộc. Đương nhiên, nếu Nhân tộc có ai vô tình đi vào địa vực sinh sống của yêu thú thì cũng sẽ có kết quả tương tự.

Vì vậy, Tiểu Ngọc cũng không nỡ để Dương Long, hay nói đúng hơn là Tiểu Hoàng gặp phải nguy hiểm. Có thể nói là chính cái đáng về đáng yêu lúc trước của Tiểu Hoàng đã cứu Dương Long một mạng lần này.

Nghe Tiểu Ngọc kể lại, Uẩn Lam cũng giật mình nhìn sang phía Dương Long lần nữa.

“Chẳng phải vừa tháng trước nó đột phá rồi hay sao. Còn phá hủy cả một căn phòng Thiên Lam Thạch của ta.”

Nghĩ đến đây, ngay cả Uẩn Lam cũng cảm thấy có một chút luyến tiếc khi bị Dương Long phá hủy đi một lượng Thiên Lam Thạch lớn như vậy, tuy đây là Hạ phủ nhưng nếu muốn lần nữa làm lại một căn phòng như thế thì không phải là chuyện dễ dàng a. Nếu như Uẩn Lam mà biết số Thiên Lam Thạch kia hoàn toàn bị Dương Long “ăn vụng”, toàn bộ biến nó thành năng lượng để thăng tu vì lần tinh thần lực thì không biết cô sẽ có cảm nghĩ gì.

Còn Dương Long lúc này, hẳn chỉ là kết hợp với Tiểu Ngọc diễn một vở kịch đột phá để đánh lừa Uẩn Lam, dù đã qua một tháng, tuy hắn cũng không ngừng hấp thu thiên địa linh khí nhưng muốn tiến vào Thiên Khí cảnh tam trọng thì không phải chỉ cần có thiên địa linh khí là đủ. Điểm đặc biệt để đột phá cảnh giới này chính là phải hợp nhất được nội khí với kí hiệu của thiên địa đại đạo. Phải biến nội khí bình thường kia hoàn toàn hòa lẫn với đại đạo, Khí

trong đại đạo và ngược lại, đại đạo trong khí. Nhưng bởi vì cả thảy này hẳn luôn ở bên cạnh Uẩn Lam nên hoàn toàn không có mấy cơ hội để bề quan hợp nhất, vì vậy cho đến lúc này, tuy đã thành công khắc hai loại kí hiệu thiên địa vào lá Đan mạch nhưng Dương Long vẫn còn chưa thể bắt đầu dung hợp chúng vào trong nội khí của cơ thể.

“Ông” một tiếng, kinh lực bắt nguồn từ nội thể Dương Long tỏa ra bốn phương tám hướng, mang theo đám tro bụi hỗn loạn bay mù cả căn phòng. Đây là do Dương Long cố ý làm ra để cho Uẩn Lam thấy, kiểu này chính là báo hiệu đã đột phá thành công. Đúng như Dương Long nghĩ, ngay khi kinh lực hẳn bộc phát ra, thì Uẩn Lam hai mắt đã sáng lên mừng rỡ, nàng phát tay một cái, kinh lực cùng đám tro bụi kia hoàn toàn tiêu thất. Ngay sau đó, nàng bước nhanh đến trước Dương Long, đưa tay chạm vào mi tâm của hắn như muốn kiểm tra tu vi của hắn hiện giờ. Nhưng Dương Long nào phải kẻ ngốc, hắn cũng không hề ngăn cản Uẩn Lam cảm nhận tu vi của Dương Long mà chỉ là giả vờ thủ đoạn che mắt để nàng không thể tìm thấy những bí mật trong cơ thể của hắn như song đại đạo, hoặc tinh thần lực đạt Thiên Tinh cảnh mà thôi.

Một lúc sau, Uẩn Lam mở mắt ra, hai mắt nàng lóe lên một tia sáng nhỏ rồi trở lại bình thường. Thở dài một hơi, Uẩn Lam mang vẻ mặt khó hiểu lẩm bẩm.

“Kì lạ, ta rõ ràng cảm thấy tu vi của Tiểu Hoàng thậm chí đã đạt đến Thiên Khí cảnh, nhưng tại sao lại không tìm được đan mạch của Tiểu Hoàng chứ?”

Lời của nàng cũng không phải nhỏ, nên cả Tiểu Ngọc cùng Dương Long đều nghe thấy, Tiểu Ngọc liếc mắt nhìn Dương Long bĩu môi. Còn Dương Long cũng ra hiệu cho Tiểu Ngọc nói gì đó để ngăn cản suy nghĩ của Uẩn Lam lại. Qua nhiều ngày tiếp xúc, Dương Long cũng khá hiểu rõ tính cách của vị tiểu thư độc tôn của gia chủ Hạ gia này. Tuy nàng là một người có vẻ như không quan tâm thế sự, nhưng nếu nàng muốn tìm hiểu một vấn đề gì đó thì với sự bình tĩnh cùng với sự thông minh hiếm có của Uẩn Lam thì chắc chắn không có mấy chuyện có thể làm khó được nàng ta. Tiểu Ngọc cũng không có ý định làm khó với Dương Long nên cũng nhanh chóng đi đến cạnh Uẩn Lam nhẹ giọng.

“Tiểu thư, tỷ nghĩ gì vậy, Tiểu Hoàng là yêu thú, lại là loại yêu thú mà ngay cả Hạ lão cũng khiếp sợ nên chắc chắn nó phải khác những con yêu thú khác. Em cũng thu dọn hành lý xong rồi, hay chúng ta lên đường về lại Hạ Minh Tông, đến lúc đó tỷ hỏi Hạ lão có lẽ ngài sẽ biết a.”

Nghe Tiểu Ngọc nói, Uẩn Lam cũng nhẹ gật đầu một cái, đưa tay theo thói quen vò vò cái đầu của Dương Long lắc qua lắc lại, còn dùng khăn tay lau đi một số bụi bẩn bám trên lông của hắn xong mới đứng dậy bước ra ngoài. Còn Dương Long thì đã trải qua tình cảnh này rất nhiều lần nhưng lúc này, hay nói đúng hơn là mỗi khi tiếp xúc với vị Hạ tiểu thư này thì tim hắn đều đập lên thình thịch. Nó không giống với việc hắn yêu thích nàng ta, mà đúng hơn là nó giống như hắn đã từng quen biết với nàng, là một tình cảm khác sâu từ kiếp trước a.

Bỏ qua cảm giác khó hiểu của bản thân, Dương Long cũng đứng dậy, lắc nhẹ cả người một cái giống như rũ bỏ những đám bụi bám trên lông, lúc này Dương Long mới lúc lắc cái thân hình yêu thú mập mạp của hắn theo hai người Uẩn Lam ra ngoài. Bởi có Uẩn Lam ở đây, nên việc phòng ốc này bị phá tan hoang cũng không ai truy hỏi. Sửa soạn lại một chút cho sạch sẽ, hơn một canh giờ sau, ba người Dương Long từ Hạ phủ đi ra, lúc này đứng trước cổng là đám hộ vệ mà hơn một tháng trước, lần đầu tiên Dương Long đến đây cũng đã gặp đám người này. Cái tên họ Bách kia lúc này mang theo một nụ cười rạng rỡ lập tức cúi chào Uẩn Lam một cái, sau đó hơi ngẩng lên liếc mắt nhìn Tiểu Ngọc say đắm như muốn xuyên thấu qua tâm can của nàng ta.

Nhưng Dương Long thì nhìn rõ hơn, ánh mắt của cái tên hắn không có mấy thiện cảm này đúng hơn là đang nhìn nơi hai ngọn núi cao đồ sộ của Tiểu Ngọc với vẻ thèm thuồng, thậm chí Dương Long còn phát hiện tuy chỉ mới vài hơi thở mà cái tên này đã nuốt “ức” nước bọt đến 3-4 lần. Thấy vẻ mặt như đại ra của hắn, Dương Long lắc người một cái, thoát cái đã xuất hiện phía trước Tiểu Ngọc, hắn lắc cái đuôi to dài của hắn quật mạnh vào chân của tên họ Bách một cái.

“A...a” Vì bất ngờ không phòng bị, và lại lực lượng từ cái quật kia của Dương Long cũng không hề yếu nên hắn la lớn lên một tiếng, khuôn mặt hắn co quắp như sắp khóc. Còn Dương Long thì một bộ dáng vô tội, vội cong đuôi lên chạy nấp phía sau của Uẩn Lam, còn phụ họa thêm vài tên rên “ừ ừ” để thể hiện sự sợ hãi của hắn. Còn bên kia, tên họ Bách đã thối la lớn, ánh mắt oán độc nhìn về phía Dương Long, đôi mắt hắn nổi lên đường máu đỏ, hận không thể một chưởng đập chết con yêu thú này.

Còn Tiểu Ngọc lúc này thấy vẻ mặt của hắn như vậy cũng thoáng chút kinh ngạc, trong suy nghĩ của nàng thì hiển nhiên tên họ Bách kia cũng có thể xem là một trang nam tử, nhưng không ngờ lần này chỉ bị Dương Long “chọc nhẹ” cho một cái đã khiến mọi hình tượng chính chắn mà bao năm hắn xây dựng trước mặt Tiểu Ngọc đều biến mất. Như hiểu ra điều gì đó, nàng cũng thở dài, cười nhạt một tiếng rồi cũng nhún vai, tỏ vẻ quan tâm tiến đến bên cạnh hắn thăm hỏi.

“Bách đại ca, huynh không sao chứ, Tiểu Hoàng dạo này nó có vẻ không được yên phận, chắc do muội thường ngày chiều hư nó, huynh lòng đại rộng lượng không nên chấp nhặt với một con tiểu yêu thú làm gì, muội thay mặt Tiểu Hoàng xin tạ lỗi với huynh vậy.” Vừa nói, Tiểu Ngọc cũng vừa nhún vai, hơi cúi xuống một chút thể hiện ra vẻ thành khẩn tạ lỗi của bản thân. Dương Long thấy vậy, sợ thiên hạ chưa đủ loạn nên hắn dùng đuôi lắc lắc Uẩn Lam một cái, Uẩn Lam cũng ngạc nhiên nhìn sang Dương Long, hiển nhiên lúc này nàng đã đoán được hắn là lúc này cố ý gây sự với người kia.

Mỉm cười nhẹ, nàng hướng Dương Long lắc đầu, không quan tâm đến hai người kia đang làm gì, nàng chậm rãi bước lên chiếc kiệu xa hoa do 8 con Bạch Thiên Mã kéo xe mà lần trước, lúc Dương Long cùng Hắc Châu đã dẫn dụ tên hắc y nhân gây rối loạn trên phố đã ngồi. Dương Long cũng không nán lại xem hai người kia giải quyết ra sao, hiển nhiên hắn cũng chỉ chú ý đến việc mới cho tên kia một chút đau đớn da thịt chứ cũng chẳng hứng thú gì với chuyện của hai người đó. Theo Uẩn Lam vào trong kiệu, ngồi gồi đầu lên cái đùi tròn nhẵn của nàng khiến Dương Long có một cảm giác rạo rức trong người, tự nâng bản thân bị ối một tiếng. Lúc này, Dương Long mới bắt đầu suy tính những bước đi kế tiếp, hắn nghĩ cũng đến lúc nên tìm cơ hội để trở về Lạc Hồng thành một chuyến rồi a.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 34: Lời đồn

Một lát sau, Tiểu Ngọc ở bên ngoài cũng vào trong, nàng không quên liếc mắt nhìn Dương Long một cái đầy thâm ý, còn tinh nghịch hướng hắn làm mặt quỷ. Dương Long cũng chẳng biểu hiện gì, vẫn kê đầu trên đùi của Uẩn Lam, mắt lim dim như đang ngủ. Lúc này, người phu xe bắt đầu thúc ngựa chạy đi, chỉ một lát đã xa khuất Hạ phủ.

Đứng ở trước cổng Hạ gia, tên thị vệ họ Bách lúc này trên mặt một mảng âm trầm. Hai tay của hắn nắm chặt vào nhau, đôi mắt hiện lên sát khí, nhìn theo hướng chiếc xe ngựa vừa đi khuất. Thấy vẻ mặt không được tốt của hắn, mấy tên thị vệ khác cũng xúm lại, một tên trong đó mở miệng châm chọc.

“Bách Kỳ, người làm gì mà ngay cả con thú đi theo Uẩn Lam tiểu thư cũng không thích người vậy, ta thấy lần này Tiểu Ngọc có hơi thất vọng về người a. haha”

Nghe tên kia nói, Bách Kỳ hướng mắt sang hắn một cái vẻ mặt âm trầm, nhưng cũng không phản búa với tên đó làm gì. Một lúc sau, hắn mới quay lại hỏi đám thị vệ phía sau.

“Các người biết con yêu thú kia từ đâu xuất hiện không?, hình như ta chỉ vừa thấy nó từ sau lần hồi phủ của Tiểu Thư.”

Vừa nói, Bách Kỳ vừa dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn sang đám đồng vụ của mình.

Nghe hắn hỏi, một tên khác nở một nụ cười đắc ý, ưỡn ngực lên, hướng hắn nói lớn.

“Ngay cả chuyện này mà người cũng không biết à. Người có nghe cả tháng nay, trong phủ đồn ầm lên việc thư phòng của Uẩn Lam tiểu thư bị hóa thành bột mịn không?”

Chính là do con yêu thú kia phá nát đấy. Ta nghe nói nó chính là con mèo mập lần này tiểu thư mang về. Có người còn nói, nó còn mang cả huyết mạch của Thiên Yêu Miêu thời thượng cổ, phòng của tiểu thư bị phá cũng chính là thần lực lúc nó thức tỉnh huyết mạch mà sinh ra thôi. Ta nói cho người biết, Bách Kỳ người từ bỏ ý định bắt đó nhắm rượu đi. Ta nghe đại ca ta làm thị vệ ở nội phủ nói lại, tu vi của nó thậm chí đã vượt qua cả Uẩn Lam tiểu thư, có người lại đồn rằng nó thậm chí bây giờ đã đạt đến ngang ngửa với cường giả Thiên Vương Cảnh a.

Là gần như đã đạt đỉnh cấp rồi đấy, ta thấy người phải cảm thấy hãnh diện khi có một yêu thú cường đại như vậy giáo huấn nữa kia.”

Nghe tên thị vệ này ba hoa, nhưng tên Bách Kỳ này cũng đâu biết đây không phải sự thật, hắn nào biết tu vi thật sự của Dương Long chỉ mới đạt đến Thiên Khí cảnh. Khuôn mặt của hắn lúc này càng trở nên khó coi. Nhưng ánh mắt hắn vẫn lóe lên một quang mang sát khí ngưng tụ, rồi dần dần thu liễm vào trong biến mất không thấy gì nữa.

Lúc này, Dương Long nhàn nhã trên kiệu, hướng về phía Hạ Minh Tông mà đi. Đầu gối cao lên người của Uẩn Lam, đuôi thì vắt ngang sang phía của Tiểu Ngọc, còn đôi mắt thì đảo tới đảo lui liên tục các hướng, thông qua cửa sổ, nhìn ra hướng đường phố nhộn nhịp. Hơn cả tháng nay, hầu như hắn chỉ gặp không quá mười người, trừ Uẩn Lam, Tiểu Ngọc hai người ra thì những người còn lại toàn bộ đều là đám thị vệ, thị nữ của Hạ gia. Thịnh thoảng Hạ gia chủ cũng sang nhìn ngó hắn một chút. Nên lúc này, nhìn cảnh nhộn nhịp của dòng người trong thành này khiến tâm tình của Dương Long trở nên thoải mái hơn, hắn không ngừng “ừ ừ, ừ ừ” thể hiện sự thích thú của bản thân, khiến Tiểu Ngọc cũng không nhịn được mà gõ đầu hắn vài cái.

Thành Hạ Xuân này thật sự rất rộng, cả thành chắc cũng hơn trăm dặm, phải mất hơn nửa ngày thì xe ngựa do 8 con Bạch Thiên Mã kéo xe này mới lóc cóc lăn bánh ra khỏi thành. Bây giờ cũng đã đến giữa trưa, cả ba người ngồi tại trong xe dùng qua loa một chút ít lương khô rồi tiếp tục lên đường. Để đi đến Hạ Minh Tông, thì đường đi nhanh nhất cũng mất đến hơn hai ngày, nhưng quan trọng hơn là con đường này phải đi qua một vùng lân cận của một trong 9 cấm địa nguy hiểm nhất của Thần Cảnh Đại Lục, chính là nơi mà Uẩn Lam đã nhặt được Tiểu Hoàng lúc trước, gọi là Sát Long Vực.

Xung quanh địa phận của Sát Long Vực là do Hạ Minh Tông canh giữ, tuy mạng tiếng là lãnh địa của Hạ Minh Tông, nhưng nơi này không hề có trọng binh canh giữ. Dù như vậy, cũng không có ai dám tiến vào khu vực này, bởi nó nổi tiếng có hung danh chính là nơi thần bí đệ nhất Thần Cảnh Đại Lục, nơi đó xung quanh thì có rất nhiều yêu thú cường đại phát triển. Nhưng điểm đặc biệt hơn là, dù đã qua bao nhiêu năm tháng thì trong khu vực này cũng không hề tồn tại yêu thú sinh ra linh trí.

Cũng chính vì vậy nên Hạ Minh Tông cũng không hề phái nhân lực đi tiêu diệt những yêu thú này, mà biến nó trở thành một bãi luyện thực chiến cho đệ tử trong tông. Dĩ nhiên, những đệ tử này đều chỉ được phép rèn luyện ở khu vực bìa của Sát Long Vực. Còn ở khu vực trung tâm của Sát Long Vực thì đó là một tử vực thần bí cho đến giờ vẫn không ai dám tiến vào. Từ sau lần “thiên địa thảm sát” hơn một nửa nhân lực của cả Tam giới vào lúc Sát Long Vực vừa xuất thế mà cho đến giờ vẫn không ai tìm kiếm được nguyên nhân cái chết của những cường giả kia. Phần lớn những ý kiến đầu cho rằng nơi này là nơi chôn xác của một con Chân Long Thần Thú, những cường giả kia vô thanh vô tức biến mất chính là do chân long sát khí của con Chân Long kia mà thành, nhưng cho đến giờ, lời lý giải này cũng chưa có ai chắc chắn đúng sai. Sau lần “thiên sát” kia, cũng có rất nhiều những tu sĩ không tin vào những thần bí mà người đời truyền miệng nên cố ý muốn vào sâu trong đó để khai sáng lịch sử, kết quả Sát Long Vực như một cái tử vực ăn thịt người. Tất cả những người vào trong đều vô thanh vô tức biến mất. Ngay cả những cường giả của Ma vực nổi tiếng là không sợ trời đất, nhưng khi nghe đến hung danh của Sát Long Vực thì cũng đành lắc đầu bỏ qua ý nghĩ muốn tiến vào trong.

Lúc này, xe của Dương Long đã đi qua hơn vạn dặm, trên đường đi, hắn cũng không ngừng nghe Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc trò chuyện nên cũng khá hiểu biết về đoạn đường này. Tổng thể thì Hạ Xuân Thành cách Hạ Minh Tông khoảng hơn 10 vạn dặm, mà có ba địa điểm đáng chú ý trên đoạn đường

này chính là Nhật Nguyệt Thành, Sông Hồng Hà và một nơi khác chính là Sát Long Vực hung danh tứ phương kia.

Qua nửa ngày, lúc này trời đã sắp tối, cũng may xe ngựa của bọn hắn đã vừa kịp lúc tiến vào Nhật Nguyệt Thành, sở dĩ nơi này được xem là một trong tam điểm hung danh, không phải bởi nơi này là nơi có yêu thú hay ma tộc chiếm lĩnh, mà nơi này chính là một khu vực tự trị, không hề có tông môn hay thế lực nào quản lý ở đây. Chính vì vậy, nơi này là một nơi cực kì hỗn loạn, tất cả mọi người sống ở nơi đây đều không nói lý lẽ, thậm chí chỉ vì một hai câu không hòa hợp mà sẽ đánh chết người.

Sở dĩ Hạ Minh Tông cũng không nhúng tay vào thành này chính là vì nơi này chính là được sự bảo hộ của người Hạ Minh Tông, bọn họ xem thành này như một rào chắn, một bức phòng hộ son môn của Hạ Minh Tông, nếu bất kì ai muốn tiến vào Hạ Minh Tông thì nhất định phải bước vào trong thành này, nếu một số người không có bản lĩnh thoát thân mà bước vào đây thì chẳng khác gì đi vào hang cọp, tính mạng có thể bị cướp mất bất kì lúc nào. Dẫu vậy, vào những trường hợp đặc biệt như lúc Hạ Minh Tông tuyên đệ tử, hay có một số đại lễ trọng đại có khách nhân từ bên ngoài đến thì vẫn sẽ có cường giả của Hạ Minh Tông trấn giữ để duy trì trật tự trong thành.

Vừa vào thành, Dương Long đã hích mũi lên hít nhẹ một hơi, nhiều lắm lại một chút, trong lòng hắn lẩm bẩm.

“Đúng là nơi không tốt lành gì, sát khí nặng như vậy, khắp nơi toàn là mùi máu tanh, thật là muốn ói cũng không ói được.”

Có vẻ thấy biểu hiện của Dương Long không được hài lòng khi đến đây, Uẩn Lam nhẹ cười một cái, vuốt vuốt chòm lông vàng trên đầu của hắn, nói.

“Tiểu Hoàng ngoan, yên lặng. Nơi đây là nơi bắt buộc phải đi qua nếu muốn tiến vào Hạ Minh Tông, ngươi đừng chạy loạn ở trong thành này, nếu không thì ta cũng không bảo vệ được ngươi đâu biết chưa.”

Nghe Uẩn Lam nói, Tiểu Ngọc bĩu môi một cái nhìn sang Dương Long lẩm bẩm.

“Nó là một con cáo già, ai mà gây hại được nó chứ.”

Uẩn Lam cũng nghe lời của Tiểu Ngọc, chỉ mỉm cười lắc đầu một cái rồi nhắm mắt lại dưỡng thần. Còn Dương Long thì lại liếc mắt sang Tiểu Ngọc vẻ nghi ngờ. Nhưng hắn cũng không có hành động gì khác, nhắm mắt lại, đưa tinh thần vào trong Hắc Châu thăm hỏi hồn thể của con mèo mập Tiểu Hoàng đang nằm bên trong kia.

Tiến vào bên trong Hắc Châu, Dương Long giật mình phát hiện, lúc này hồn thể của Tiểu Hoàng đã ngưng thực hoàn toàn, vẫn bộ dáng lười biếng ấy, lúc này nó cả người đang tỏa ra một cỗ khí tức nguy hiểm. Dương Long cũng nhận biết được cỗ khí tức này đến từ đâu, chính là từ bên trong hồn thể của Tiểu Hoàng phát ra. Mà nguyên nhân của cỗ khí tức này chỉ là thứ đã quá quen thuộc với Dương Long, Tử Vong chi lực.

“Nó vậy mà lại giống ta có thể lĩnh ngộ được tử vong chi lực à. Nhưng đây cũng là quá nhanh rồi. Ta phải mất ba năm để lĩnh ngộ, còn con mèo mập không có linh trí này thì sao à?”

Nó chỉ dùng một tháng, trời à, đây là cái thời đại của yêu thú sao?”

Dương Long lúc này cũng thở hắt ra một tiếng, trên đôi mắt không giấu nổi một nỗi khiếp sợ nhìn về phía của Tiểu Hoàng. Lúc này, Tiểu Hoàng cũng lười biếng ưỡn người một cái, lúc lắc cái đầu nhìn về phía Dương Long, đôi mắt sáng hoắc của nó như đọc được mọi suy nghĩ của Dương Long lúc này, nó nhếch miệng một cái như đang trêu đùa thách thức rồi lại liếm mép một cái sau đó nhắm mắt lại ngủ tiếp.

Thấy vẻ mặt khinh khi của con yêu thú này đối với mình, Dương Long cũng cảm thấy dở khóc dở cười.

“Đây là ta đang lợi dụng nó, hay nó đang lợi dụng ta đây à?”

Còn nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 35: Kiểm soát

Ở trước một quán trọ khá sang trọng, nhìn từ ngoài vào, quán trọ này cao đến 3 tầng, mỗi tầng đều được treo xung quanh là những chiếc đèn lồng màu đỏ, lớn chừng hơn một người ôm. Mà nhìn qua, xung quanh vách tường của quán trọ này lại khắc họa lên trên những mạch văn kì quái, nếu ai nhìn vào thậm chí có thể khiến tinh thần bản thân hỗn loạn mất kiểm soát, muốn phản quý dị.

Xung quanh quán trọ này cũng có rất nhiều hộ vệ canh giữ, hiển nhiên những tên này đều là kẻ duy trì trật tự, an toàn cho khách nhân bên trong. Nhìn về mặt mấy tên hộ vệ này thì thật sự không ai thấy có cảm tình được. Một vẻ mặt lạnh thấu xương, trên mặt thì chẳng chút những xeo lòi lõm. Nhưng khiến người khác chán ghét hơn chính là trên người những tên thị vệ này đều nồng nặc một mùi máu tanh, thậm chí một vài tên trên miệng còn dính lại những giọt máu. Hiển nhiên những kẻ này có thể ví như là những tên biến thái chuyên uống máu người để tắm bổ bản thân.

Tuy nói những tên thị vệ quán trọ đó không tốt lành gì, nhưng việc này cũng rất dễ hiểu, bởi nơi đây là đâu chứ? Nơi này chính là Nhật Nguyệt Thành, là một quý thành do một tay Hạ Minh Tông đứng đằng sau. Mà ở những nơi này lại không dính máu tanh mới chính là việc kì lạ.

Chỉ nhìn sơ qua một lượt người dân trong thành này cũng đủ thấy. Tất cả những người nơi đây đều có một vẻ mặt huyết sát. Một số kẻ thậm chí còn bị sát khí xâm lấn, khiến cả người hẳn có một khí tức giống như tu la địa ngục, nếu ai không biết thậm chí có thể nhầm lẫn những người này với những tộc nhân của Ma giới. Còn lúc này, từ xa xa, một chiếc xe ngựa lộng lẫy một màu xanh lam do 8 con Bạch Thiên Mã kéo đến. Những người đi đường nhìn thấy cảnh này nhiều người cũng ồ lên cảm thán. Tuy những kẻ này nhìn qua cũng đều không phải dạng tốt đẹp gì. Nhưng đi đến đâu cũng vậy, khi thấy được những thứ chỉ có những đỉnh cấp cường giả mới có thể sử dụng thì tất nhiên là cũng một phen hoặc sợ hãi, hoặc hứng thú... Mà Bạch Thiên Mã chính là một trong những thú cưỡi chỉ có đỉnh cấp gia tộc mới có thể sử dụng.

Chỉ khoảng mười hơi thở, chiếc xe ngựa kia đã dừng trước quán trọ ba tầng sang trọng nhưng cũng không kém phần tà dị kia. Điều khiển chiếc xe ngựa xa hoa này là một lão nhân khoảng chừng 70 tuổi, trên mặt lão luôn hiện một nụ cười hiền từ, nhưng ánh mắt của lão thì đặc biệt tĩnh lặng như một mặt hồ. Nhưng nếu chỉ nhìn từ ngoài vào thì chắc chắn chẳng ai biết lão già này tu vi đến đâu. Thậm chí khí tức của lão phát ra còn chẳng khác gì một người bình thường. Lão già bước xuống xe ngựa, đưa tay gõ nhẹ vào trong thành xe một tiếng. Lúc này, từ trong xe bước ra một cô gái trẻ cực kỳ xinh đẹp, cả người cô phẳng phất cứ như một vị Phật Đà thiện lương. Lúc này, nàng ta khoác cho mình một chiếc áo màu xanh lam, mái tóc xõa dài xuống tận hai cái kiềng đòn của nàng.

Theo sau nàng là một cô nương khác có vẻ cũng khoảng tuổi của nàng, nhưng khi cô nương này bước ra, những tráng hán xung quanh không nhận được mà nuốt ực một cái, trên mặt những kẻ này đều không giấu nổi vẻ thèm thuồng. Mà ánh mắt của những kẻ này đều đang không rời mắt bởi hai “quả đào” ngọt nước đang như muốn rơi ra khỏi chiếc áo hồng phấn nàng đang khoác trên người. Thậm chí nhiều kẻ còn vì cảnh nửa xuân này mà ngây ngất đến chảy cả máu mũi. Đây không ai khác chính là cô nàng lém lỉnh lại quyến rũ Tiểu Ngọc, mà đứng trước nàng chính là vị tiểu thư thiện lương Uẩn Lam. Dương Long lúc này mới từ trong xe bước ra. Vì để tránh những người khác nhìn thấy những vảy lớn như long lân của hắn nên lúc này, Tiểu Ngọc đã quấn cho hắn một bộ trang phục phải gọi là hồng mắt người nhìn. Trên đầu hắn thì vẫn là cái nơ hồng cùng với những bím lông được tết lại với nhau, còn ở cổ thì lại còn đeo thêm một cái vòng cũng là màu hồng nốt.

Nhưng khiến mọi người không nhận được cười chính là, lúc này ở 4 chân của Dương Long lại mang thêm 4 đôi vớ màu đỏ, nhìn hẳn lúc này thật sự chẳng khác gì một quý cô thú cưng chút nào. Nhưng Dương Long cũng chẳng quan tâm mấy đến hình tượng của hắn lúc này a. Dù sao thì hắn hiện tại cũng chỉ là mượn tạm thân xác này để che giấu khí tức mà thôi.

Dương Long bước ra khỏi xe, hắn nhìn xung quanh những kẻ vẫn còn đang trở mắt nhìn vào cái nơi mọng nước của Tiểu Ngọc kia. Sau đó nhìn sang Tiểu Ngọc với ánh mắt chăm chọc, như nhận thấy ánh mắt của Dương Long, Tiểu Ngọc quay lại trừng hắn một cái sau đó lại còn ưỡn bộ ngực lớn của mình ra một chút, bỏ mặt những kẻ đang thèm thuồng kia hiển ngang đi về phía của Uẩn Lam.

Thấy vậy, Dương Long cũng lắc đầu ngăn ngấm một cái rồi lắc lắc thân hình mập mạp của hắn lúc này đi theo sau hai người.

Ra khỏi xe, Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc vậy mà lại cung kính cúi chào lão già lái xe ngựa kia một tiếng, sau đó chờ lão già kia phát tay thì hai người mới đi vào trong quán trọ, hiển nhiên, địa vị của lão già này cũng không hề nhỏ ở trong Hạ gia. Mà lúc này, Dương Long mới để ý đến cái quán trọ cao tam tầng, có thể xếp hạng lớn nhất ở trong khu vực thành Nhật Nguyệt này. Uẩn Lam vừa đến trước cổng thì từ bên trong, một tên tiểu nhị mặt mày lạnh lợi nhưng đôi mắt lại âm trầm, trái ngược hoàn toàn với cái vẻ đang cười của hắn chạy ra chào nhẹ nhóm người Dương Long một cái. Sau đó hắn bắt đầu giới thiệu những đặc sản, những món ngon của hàng quán này. Hiển nhiên, sống ở nơi nào thì cũng phải có tiền mới sống được a.

Sau khi ăn uống no say, Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc thuê hai phòng, mà lúc này, Dương Long lại được xếp ở cùng với Tiểu Ngọc, bởi vì hắn là yêu thú, và lại cũng không tiện để hắn một mình một phòng vì sợ hắn gây chuyện, nên dù Tiểu Ngọc không mấy vui vẻ cũng đành phải chấp nhận sự sắp xếp này của Uẩn Lam. Căn phòng ở quán trọ này cũng khá rộng, tuy nó không rộng lớn như phòng của Hạ gia nhưng nếu so với những phòng ở Đình phủ thì cũng lớn hơn rất nhiều a. Trong phòng cũng không có gì đặc biệt, nhưng khiến Dương Long cảm thấy thoải mái hơn là trong quán trọ này rất trật tự, lại không phải ngửi cái mùi máu tanh tươi, ghê chán như ở bên ngoài đường kia.

Vừa vào đến phòng, Dương Long đã phóng ngay lên giường giành cái vị trí thoải mái nhất nằm xuống, đi cả ngày trên xe ngựa, hắn thật sự cũng cảm thấy hơi mệt mỏi. Thấy hành động đáng ghét của Dương Long, Tiểu Ngọc cũng vội chạy lại phóng thẳng lên giường, dùng hai chân dài thon của nàng không ngừng ra sức hất Dương Long xuống, mà Dương Long cũng cứ thích chọc ghẹo nha đầu này nên cũng không ngừng lấy cái đuôi của mình ngoáy vào mũi nàng ta khiến Tiểu Ngọc ho sặc sụa. Mãi một lúc sau, Tiểu Ngọc mới xụ mặt ngồi một bên tỏ vẻ giận dữ. Thấy nàng có vẻ không vui nên Dương Long cũng thôi quấy rối, nghiêm chỉnh lại, lúc này hắn mới mở miệng, hướng Tiểu Ngọc hỏi.

“Này, nha đầu, ngươi nói thật cho ta biết. Có phải ngươi nói bí mật của ta cho nha đầu Uẩn Lam biết rồi hay không?”

Ngồi ngay ngắn, hai chân xếp bằng, còn hai chân trước của hắn thì cồng vào nhau, lưng dựng thẳng một bộ dạng yêu thú cao thâm, Dương Long dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Tiểu Ngọc.

Mà nghe Dương Long hỏi, Tiểu Ngọc cũng trừng mắt một cái hết lớn.

“Đồ biến thái nhà ngươi, bốn cô nương ta phải là loại người nói lời không giữ lấy lời vậy không?” Không đợi Dương Long trả lời, Tiểu Ngọc lại tiếp tục nói.

“Vốn ta cũng định nói thật với tiểu thư, nhưng ta sợ có kẻ khác vô tình biết được thì lại không tốt, dù sao ngươi cũng không có ý định hại chúng ta, nên thôi bốn cô nương xinh đẹp như ta mới tha cho ngươi một mạng, vậy mà bây giờ ngươi lại lấy đức báo oán, dám có suy nghĩ nghĩ ngờ ta. Thật là uổng công ta vì ngươi mà còn giấu diếm việc này với tiểu thư.”

Vừa nói, nàng vừa trừng mắt nhìn Dương Long như muốn ăn tươi nuốt sống hắn. Nhưng ánh mắt Tiểu Ngọc lại rất chân thật, không hề có chút tạp niệm,

giấu điểm nào. Thấy vậy, Dương Long cũng ho khan một tiếng, đi ra cửa sổ nhìn ra phía xa suy nghĩ mông lung.

Đúng lúc này, Dương Long đôi mắt chợt lóe sáng nhìn đằng xa, cách quán trọ này khoảng một dặm, nơi đó có một kiến trúc to lớn, nhìn qua thì Dương Long có thể xác định được nó có hình tròn, lại có hình dáng tương tự như khu đầu thần đài của Lạc Hồng Thành. Suy nghĩ đến gì đó, Dương Long vội ngoắt Tiểu Ngọc lại.

“Nha đầu, lại đây, có muốn phát tài hay không?”

Nghe Dương Long nói, Tiểu Ngọc tỏ ra vẻ khó hiểu nhìn Dương Long, còn trên mặt Dương Long lúc này lại hiện lên một nụ cười bí ối, khiến Tiểu Ngọc thậm chí rung mình một cái.

“Lại đây, người có thể được xem là khách quen của nơi này chắc cũng biết nơi kia là gì chứ?” Vừa nói, Dương Long vừa đưa bàn chân trước 5 ngón của hắn ra trở về hướng kiến trúc hình tròn kia.

Lúc này, Tiểu Ngọc mới lười biếng ưỡn người từ trên giường ngồi dậy, chậm rãi đi đến cửa sổ cạnh Dương Long, nhìn về hướng Dương Long nói, Tiểu Ngọc bủn môi, nói.

“Cái đó mà cũng phải hỏi ta, đó chính là Huyết Thú tràng, khác với Đầu Thần đài được mở ở hầu hết các thành lớn nhỏ, Huyết Thú Tràng chỉ được mở ở một số thành thị nhất định. Đặc biệt là những thành thị hỗn loạn tương tự như Nhật Nguyệt thành này thì chắc chắn là một nơi thích hợp để mở Huyết Thú này. Nhưng không phải như Đầu Thần đài là dùng cho tu thần giả chiến đấu, mà Huyết Thú tràng này hoặc là Tu Thần giả chiến đấu với yêu thú, hoặc là những tu sĩ có tu luyện pháp công Nô Thú (*) chiến đấu với nhau.”

Như sợ tên nhà quên như Dương Long lại hỏi nhiều, nên Tiểu Ngọc một hơi nói hết những đặc điểm của Huyết Thú tràng này, có thể nói đây cũng là khá mới mẻ với Dương Long, bởi trước kia hắn hầu như chỉ ở tại thành Lạc Hồng, mà nơi đó làm gì có Huyết Thú tràng như vậy chứ.

Nghĩ đến điều gì đó, Dương Long lại hướng sang Tiểu Ngọc hỏi nhỏ.

“Nếu đấu thắng thì phần thưởng là gì?”

Lúc này, Tiểu Ngọc dù ngủ gật đến mấy cũng đã hiểu ra ý định của Dương Long, rồi như nghĩ đến điều gì đó, Tiểu Ngọc đôi mắt chớp động, khuôn mặt thùy mị của nàng thoáng chốc trở nên gian xảo, mà lúc này trên mặt Tiểu Ngọc cũng giống Dương Long lúc trước đang hiện lên một nụ cười xấu xa.

“Phần thưởng cũng khá hấp dẫn đấy, thưởng thì sẽ là đan dược hoặc công pháp đồng cấp với cảnh giới chiến đấu. Hoặc người muốn có thể thách đấu những kẻ đang giữ thành tích liên thắng để đòi được một món Bảo Cự, những bảo cụ này ngay cả ta cũng thấy thèm thuồng.”

Vừa nói, Tiểu Ngọc vừa dùng hai tay xoa xoa vào nhau, một bộ dạng của kẻ háms tiền.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 36: Ghi Danh (a)

Trong màn đêm mờ ảo ở Nhật Nguyệt thành, hai bóng người lén lút từ quán trọ phi thân đi ra. Quán trọ này có tên là Ảo Mộng Từu Lâu, một cái tên rất mộng mị, và hoàn toàn phù hợp với hình dáng, cách bài trí của quán trọ này. Mà hai người vừa phi thân ra khỏi quán trọ kia chính là Dương Long cùng Tiểu Ngọc. Nhờ tinh thần lực của Dương Long bảo hộ nên bọn họ hầu như có thể che dấu hoàn toàn khí tức của bản thân trước những tên hộ vệ có tu vi cũng không mấy cao cường kia.

Chỉ một lát sau, hai người bọn họ đã đứng trước tòa kiến trúc to lớn mà khi còn ở Ảo Mộng quán Dương Long đã chú ý đến kia. Nhìn từ bên ngoài, nó giống như một cái miệng giếng lớn, bên trên được bao bọc lại bởi một mái nhà chóp nhọn, Dương Long cũng hơi choáng ngợp khi kích thước của tòa nhà này thậm chí rộng đến khoảng hơn 500m, trước cổng của tòa nhà cự đại này có để một tấm biển lớn khắc ba chữ Huyết Thú Tràng.

Nhìn ba chữ này, Dương Long cũng chắc chắn được những gì Tiểu Ngọc nói lúc nãy là hoàn toàn chính xác. Sở dĩ nơi này có tên Huyết Thú Tràng cũng chính là bởi vì những trận huyết chiến ở đây sẽ là hoặc chiến đấu với yêu thú, hoặc chiến đấu giữa những Nô Thú Sư (*) với nhau, giống với lời của Tiểu Ngọc đã nói ở quán trọ trước đó.

Tiểu Ngọc đắc ý nhìn Dương Long một cái, sau đó hiên ngang bước vào trong Huyết Thú Tràng, Dương Long cũng không hề so đo với nàng ta, chỉ lắc đầu thở dài một cái rồi lúc lắc thân hình bước theo sau.

Bên trong Huyết Thú Tràng là một không gian hình trụ tròn, được thiết kế theo phong cách đấu trường cổ của vài vạn năm trước, thời đại đó gọi là thời kì tiền tiến. Mà ở giữa Huyết Thú Tràng được chia làm hơn 50 khu, xung quanh mỗi khu đều có Bảo Cự phòng hộ bảo vệ xung quanh, Dương Long vừa nhìn thôi cũng đã biết những bảo cụ này chắc chắn thậm chí có thể đạt đến cấp bậc Thiên Vương Cảnh, thông qua quan sát hắn cũng có thể đoán được

nơi này có ít nhất một hoặc hai Thiên Tôn Cảnh trấn giữ, bởi khi vừa vào hán đã có cảm nhận được có một luồng tinh thần lực dò xét qua hai người hán cùng Tiểu Ngọc, nhưng bởi vì hán nhanh trí đưa khí tức tinh thần lực của bản thân ẩn nấp vào trong Hắc Châu, chỉ chứa lại một ít uy áp ở Thiên Khí cảnh mới đánh lừa được tên cường giả kia dò xét. Dù gì người này cũng chỉ là làm nhiệm vụ nên mới dò xét bọn hán, cũng vì thế mà Dương Long mới qua mặt được, chứ nếu một cường giả Thiên Tôn Cảnh chân chính chủ động dò xét một cách nghiêm túc thì chắc chắn có thể nhận ra có gì đó không đúng trong cơ thể của con yêu thú khá giống mèo lại khá giống sư tử này.

Lúc này, Dương Long cùng Tiểu Ngọc đang đứng ở quầy báo danh, nơi này được đặt ở trong một phòng riêng, hai bên cửa ra vào thậm chí còn có hai cường giả Thiên Tinh Cảnh canh giữ, chỉ điều này cũng có thể thấy nơi này là nơi khá quan trọng và không muốn ai xâm phạm, gây rối a. Nên nhớ Hạ phủ là gia tộc đỉnh cấp cũng chưa đến mức dùng Thiên Tinh Cảnh đi gác cửa như thế này, những cường giả ở Hạ phủ tu vi từ Thiên Tinh Cảnh trở lên đều chỉ xuất hiện trong những tình huống đặc biệt, hoặc bọn họ chỉ ẩn nấp trong tối để tra xét xung quanh, chứ cũng không làm hành động mất mặt như kia đó là trở thành một thị vệ canh cổng.

Dương Long cùng Tiểu Ngọc đi tới, ngay khi Tiểu Ngọc vừa định bước vào thì ngay lập tức đã bị tên hộ vệ kia chặn lại. Tiểu Ngọc hơi giật mình, liền thủ thế đề phòng vì nghĩ mình bị đánh lén, còn hai tên thị vệ này thì khuôn mặt vẫn lạnh như băng, không hề có một chút cảm xúc nào. Đôi mắt của hán tỏa ra một chút hàn quang uy áp khiến Tiểu Ngọc phải lui về sau một bước.

Còn tên còn lại thì lạnh lùng nhìn hai người Dương Long nói.

“Thư phòng ghi danh, chỉ nhận kẻ đến ghi danh.”

Nghe thấy hán nói câu này, Tiểu Ngọc như muốn điên lên, hét lớn một tiếng, nói.

“Cái tên này, chúng ta là đến để ghi danh thi đấu, ngươi bị ngốc à?, Cản chúng ta lại ở đây làm gì?”

Còn không mau để chúng ta vào trong.”

Nghe Tiểu Ngọc nói, hai tên hộ vệ này cũng không có cảm xúc gì, bọn họ chỉ nhìn nhau một cái, sau đó cả hai cùng gật đầu, đưa tay làm thế mời hai người Dương Long đi vào. Thấy cảnh này, Dương Long cũng đỡ khó đỡ cười, chẳng biết hai tên này có bị gì không, nhưng hành động của bọn họ thì lại thật sự chẳng có một chút hay ho nào. Tiểu Ngọc “hừ” một tiếng rồi bước từng bước lớn tiến vào bên trong, Dương Long cũng đang cảnh giác vị cường giả Thiên Tôn Cảnh ở đây nên cũng không gây thêm rắc rối gì, vội vàng đuổi theo Tiểu Ngọc.

(*) Nô Thú Sư: Người có Kỹ năng thiên phú, hoặc tu luyện những pháp công đặc thù, có thể điều khiển linh hồn của yêu thú, khiến nó trở thành trợ thủ chiến đấu của bản thân.

Lời Tác Giả: Hôm nay mình có việc bận. Nên chỉ viết tạm 1k chữ, sẽ bù thêm 1k chữ vào chương sau.

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Ghi Danh (b) - Thái Cực Thần Khuyển

(Chương 36: Ghi Danh (b))

Sau khi hai người Dương Long đi vào trong phòng báo danh, ở bên ngoài: “Lão Đại, vừa rồi sao huynh lại kêu ta cản hai người bọn họ lại, trước giờ chúng ta canh giữ ở đây chỉ rat ay khi có người gây sự mà?”

Một trong hai tên thị vệ trước của phòng báo danh hỏi tên còn lại. Nghe tên kia hỏi, tên còn lại cũng đăm chiêu một chút, như suy nghĩ gì đó rồi mới trả lời.

“Lão Nhị, vừa rồi ta cảm thấy con sư tử đi theo nha đầu kia có gì đó không đúng. Không rõ là ở đâu nhưng ta cảm thấy nó gây cho ta một chút khó chịu trong tinh thần. Ta thử giữ họ lại để thăm dò một chút nhưng lại phát hiện con thú kia chỉ là một tiểu yêu Thiên Khí Cảnh, mà càng yếu kém hơn là thậm chí nó không tu ra linh trí.”

Nghe đại ca của hán nói, tên “Lão Nhị” kia cũng thoáng giật mình một cái, đôi mắt neho lại như đang đưa ra phán đoán về hai người Dương Long. Còn ở bên trong phòng, lúc này Dương Long đang đi theo sau Tiểu Ngọc, hán không ngừng đảo mắt quan sát xung quanh căn phòng rộng lớn, sang trọng này. Theo Dương Long quan sát, hán cũng thoáng bất ngờ bởi nơi này hoàn toàn trái ngược với những phong cách quái dị, máu tanh của những kiến trúc khác trong Nhật Nguyệt Thành này. Nơi này được trang trí một cách nhã nhặn, những ánh đèn vàng dịu nhẹ được bài bố xung quanh lối vào, trên mỗi trụ đèn đều là những hoa văn rồng phượng được chạm khắc tinh xảo. Mà ở xung quanh lối đi cũng được đặt rất nhiều chậu hoa nhỏ đang khoe sắc rực rỡ. Đẹp đến mức khiến Tiểu Ngọc phải thốt lên một lời khen tặng cùng thưởng thức. Đi sâu vào khoản hơn hai mươi mét là một căn phòng khá trống trải, nơi này chỉ có một bộ bàn ghế được làm từ Tử Quang Thạch, loại đá này tuy không quý hiếm lắm nhưng nó lại có tác dụng phát ra ánh sáng tím nhẹ khiến cho người khác có cảm giác rất thoải mái khi nhìn vào. Mà kế bên đó là một bàn làm việc với đầy những sổ sách và một số Bảo Cự mà Dương Long cũng không biết nó dùng để làm gì.

Tiểu Ngọc không nhanh không chậm đi đến trước bàn làm việc đó, lúc này, một mỹ nữ ngồi trên ghế đang cầm cùi ghi ghi chép chép mới ngược mặt lên, hơi cười một chút gật đầu cuối chào Tiểu Ngọc. Nhìn qua thì mỹ nữ này tuổi cũng chỉ ngang với Tiểu Ngọc nàng ta. Nên Tiểu Ngọc cũng chỉ gật nhẹ một cái đáp lễ rồi mới đến bên đăng kí báo danh thi đấu.

“Ở đây có hai loại thi đấu cho Thần Giả lựa chọn là: Thú Nô Song Chiến, và Chiến Thú Trùng. Ở Thú Nô Song Chiến sẽ dành cho hai vị Nô Thú Sư cùng sử dụng Thú Nô của mình để chiến đấu với nhau, không hạn chế bất kì thú đoạn gì. Còn hình thức Chiến Thú Trùng, tên cũng như nghĩa, các tu sĩ sẽ được sắp xếp để chiến đấu với yêu thú tương đương cảnh giới, nhưng sẽ hạn chế không được phép sử dụng tinh thần lực cùng Bảo Cự. Nếu thắng, sẽ được tự do chọn một món: Công pháp, đan dược, hoặc là Bảo Cự, nhưng phẩm chất phần thưởng chỉ giới hạn trong cảnh giới thi đấu. Không biết vị tiểu thư này chọn hình thức thi đấu nào ạ?”

Không nói dài dòng, vị mỹ nhân phụ trách báo danh kia lập tức giải thích sơ qua hình thức thi đấu ở đấu trường này, Tiểu Ngọc vốn đã hiểu rõ luật thi đấu ở đây nên chỉ ngược qua nhìn Dương Long một cái biểu thị trung cầu ý kiến, thấy Dương Long gật đầu, Tiểu Ngọc mỉm cười hít một hơi, về mặt tham lam.

“Chúng ta chọn hình thức thi đấu Thú Nô Song Chiến, nhưng các ngươi có thể giúp ta bố trí trận đấu sớm nhất được không? Ta không có nhiều thời gian ở đây a.”

Vừa nói, Tiểu Ngọc vừa dúm một túi nhỏ vào tay của vị tiểu nữ nhân kia, bên trong chứa một ít kim tiền, tuy không nhiều nhưng cũng khiến vị cô nương này nở một nụ cười tươi hơn trước rất nhiều.

“Vâng, xin tiểu thư cứ yên tâm, tôi sẽ sắp xếp cho cô trận đấu đầu tiên sau nửa canh giờ nữa. Mời tiểu thư cùng thú nô của mình vào phòng chờ ngồi nghỉ ngơi đợi trận đấu của hai vị.”

Vừa nói, nàng ta vừa thoáng nhìn sang Dương Long một cái, đôi mắt cũng ánh lên một chút muốn cười phá lên vì cái bộ dạng như một con mèo cái yêu màu hồng của Dương Long, thậm chí trên bốn cái chân của hắn lúc này, vì để cho người khác không chú ý nhiều quá nên Tiểu Ngọc còn quần thêm vào chân hắn bốn tấm vải nhỏ cũng màu hồng nốt. Thế mới biết nàng ta và Uẩn Lam đều là những kẻ nhất kiến chung tình, nhưng không phải với người mà là với màu sắc. Chỉ trừ lần gặp đầu tiên là Dương Long thấy Tiểu Ngọc không mặc quần áo màu hồng, còn cho đến hiện tại thì màu hồng chính là màu ám ảnh nhất đối với Dương Long, vì Tiểu Ngọc hầu như trên người nàng ta đều là một màu hồng phấn, nàng ta với người khác thì giống như một con thỏ hồng nhỏ ngây thơ, còn với Dương Long thì nàng chẳng khác gì một mụ yêu lão hoàn đồng chuyên đi hù dọa, gây ám ảnh với những người hiền lành như hắn.

(Chương 37: Thái Cực Thần Khuyển)

Nửa canh giờ nhanh chóng trôi qua, Tiểu Ngọc cùng Dương Long bắt đầu bước lên sân đấu, trước đó, hai người họ đã mang một số của cải lớn mà Tiểu Ngọc mang theo toàn bộ mang đi đặt cược vào trận chiến này của bọn họ. Cũng may mắn là nơi này không có cái giới luật tu sĩ không được đặt thắng cho chính bản thân, nếu không lần này món hời của hai người Dương Long đã mất đi một nửa.

Ở trên sân đấu lúc này, một người nam tử trẻ tuổi đang sử dụng bảo cự phi hành loại nhỏ đang bay qua bay lại phía trên sân đấu, liên tục giới thiệu về hai người tu sĩ sắp ra sân thi đấu vào hôm nay. Phải mất hơn 5 phút thì Dương Long cùng Tiểu Ngọc mới có thể bắt đầu tiến lên sân đấu. Tên nam tử trọng tài kia lúc này vẫn đảo qua lại phía trên, mà phía đối diện hai người Dương Long lúc này là một tráng hán cao to, đầu trọc. Lão mặc cái áo chéo nửa người để lộ ra một cánh tay to lực lưỡng, thậm chí nếu lấy cánh tay của lão ra so thì nó đã lớn hơn cả thân hình của Tiểu Ngọc. Trái ngược với vẻ ngoài to lớn hơn hai thước kia của lão, thì Dương Long lại chú ý hơn là trên tay của lão lúc này lại cầm một cây tiêu nhỏ, nó có màu xanh ngọc bích, bên trên cây tiêu có khắc những hoa văn chẳng biết, Dương Long cũng chỉ biết đó là trận khắc trên Khí Thú Nô của lão ta. Mà khiến Dương Long giật mình hơn là phía sau lão lúc này lại là một con sói hai màu, nó thậm chí cao đến gần hai mét, trong khi so sánh lại với Dương Long, nếu đứng bằng 4 chân, hắn chỉ cao đến nửa người của Tiểu Ngọc. Một nửa thân của con chó kia hoàn toàn là một màu trắng như tuyết, còn nửa thân còn lại lại là một màu đen tuyền. Hoàn hảo hơn là hai màu này phân biệt chạy từ mũi đến tận sau đuôi của con sói, trông nó cứ như là hóa thân của một cái thái cực đồ hình thành. Thậm chí đôi mắt của con sói lúc này cũng là một hắc một bạch, nó thật sự như một tác phẩm nghệ thuật quý nị nhất được thiên địa hình thành.

“Thái Cực Thần Khuyển” Tiểu Ngọc đứng bên cạnh Dương Long cũng sợ hãi kinh hô một tiếng. Nghe Tiểu Ngọc nói, Dương Long cũng tò mò hướng ánh mắt về phía nàng dò hỏi. Thấy Dương Long có vẻ như chưa hiểu được đối thủ mà mình sắp chạm mặt, Tiểu Ngọc cũng không có thể hiện đặc ý gì, hướng Dương Long từ tốn giải thích.

“Thái Cực Thần Khuyển, tên của nó chính là bởi vì hai màu lông trên người nó rất giống thái cực đồ thời cổ đại. Nhưng nó lại có một biệt danh khác đáng sợ hơn. Chính là Tử Thần Vương, danh hiệu này không phải tự xưng mà sinh ra, ta đã từng chứng kiến một con Thái Cực Khuyển khác chỉ dùng một trào mà đập chết một cường giả đồng cấp. Mà lúc đó thậm chí nó còn chưa sinh ra linh trí, nếu đối thủ hôm nay của chúng ta mà đã sinh ra linh trí thì e rằng trận này rất khó để chiến thắng, thậm chí ngay cả bản thân hai người chúng ta cũng không thể thoát thân dễ dàng trước cái lang trào sắc bén cùng với tốc độ kinh người của nó.

Nghe Tiểu Ngọc nói, Dương Long cũng chỉ đắm chiêu suy nghĩ chứ không hề cảm thấy sợ hãi là mấy. Tuy hắn chưa nghe qua về Thái Cực Thần Khuyển, nhưng cái tên khác của nó là Tử Thần Vương thì Dương Long đã nghe rồi. Lúc đó là thời gian hắn còn ở Lạc Hồng Thành, cũng thông qua Minh Đường mà nghe được một số tin tức về hung danh của loại yêu thú này. Nó có thể được xem là vương trong vương của yêu thú hiện tại. Nhưng ông trời không ưu ái ai điều gì, tuy nó có sức mạnh có thể xem như là vô địch trong đồng cấp nhưng điểm yếu của nó lại là rất khó sinh ra linh trí. Nhưng lại khó nhằn hơn chính là, tuy không sinh ra linh trí nhưng cái lớp da hai màu kia của nó lại có thể ngăn cản tinh thần lực tấn công vào bên trong tinh thần của nó. Chính vì vậy, loài thú này mới có thể giữ vững danh xưng Vương giả yêu thú của mình dù rằng nó rất hiếm có linh trí như vậy.

Lúc này, Dương Long đôi mắt sáng lên, đã lâu lắm rồi hắn chưa cùng ai giao thủ, hầu như hơn 6-7 năm rồi, ngoại trừ lần hắn chiến đấu cùng một quang ảnh Bích Long trong Hắc Châu ra, thì cho đến hiện tại kẻ đầu tiên hắn chiến đấu cũng chỉ có mỗi tên Ninh Lực ở Lạc Hồng thành kia a. Nghĩ đến đây, khuôn mặt của Dương Long trở nên cương thế, hắn đang cân nhắc là những trận đấu sinh tử để khiến bản thân có nhiều kinh nghiệm chiến đấu hơn, mà

hôm nay chính là cơ hội đó.

Thấy vẻ mặt như đang hưởng thụ của Dương Long, Tiểu Ngọc gõ cho hắn một cái. Còn ở phía dưới, trên các dãy ghế khu vực cổ vũ, rất nhiều khán giả đều mang trong mình một bộ mặt hưng phấn, không ngừng la hét cổ vũ như điên loạn, bọn họ phần lớn là người của Nhật Nguyệt Thành nên tâm tính trong người chính là máu tanh cùng sinh sát, những trận đấu mà có cả Thái Cực Thần Khuyển như thế này thì thật sự đúng là giống như ông trời cũng ủng hộ sở thích của bọn họ.

Vị trọng tài sau khi tuyên bố một số luật lệ cơ bản trong quá trình giao đấu xong thì đưa một tay lên, hướng về phía khán giả biểu thị họ giữ im lặng, ngay sau đó, vị trọng tài đứng phía trên cao hô lớn bốn chữ: “TRẬN ĐẤU BẮT ĐẦU”.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Thú cưới này, ta muốn

Ngay khi giọng nói lớn của vị trọng tài vang lên thì tên tráng hán cao to đối diện hai người Dương Long cũng lập tức bắt đầu hành động. Khuôn mặt lãnh khốc của hắn hiện lên một nụ cười trông có vẻ dữ tợn, hắn nhìn sang Tiểu Ngọc giống như nhìn một người đã chết. Hiện nhiên, trong trận đấu này, hắn cũng sẽ không xem trọng những cái luật lệ do đấu trường này đặt ra. Nào là không đánh chết người, nào là không đánh tàn phế... Trên khuôn mặt của hắn lúc này như là hiện thân của hai chữ Tử Thần. Lúc này, đôi mắt của hắn hơi nhắm lại, cây ngọc tiêu nhỏ trên tay của hắn nhẹ nhàng áp vào miệng, một tiếng tiêu trong trẻo nhưng ma mị vang lên, nó cứ như một khúc nhạc du dương muốn ru ngủ tất cả những người nghe được khúc tiêu này. Khi tiếng tiêu vừa cất lên, ngay lập tức con Thái Cực Thần Khuyển bên cạnh hắn cũng bắt đầu hành động, hai mắt của nó chớp động, nhắm ngay phía hai người Dương Long, mà mục tiêu của nó chính là Tiểu Ngọc, đang đứng phía trước hắn. Hai chân của nó hơi chùn xuống, dáng vẻ giống như bản năng của loài sói thông thường đang rình bắt con mồi. Con mắt bạch sắc của nó sáng lên, một luồng khí lạnh như từ tu la địa ngục bao phủ lấy Tiểu Ngọc cùng Dương Long. Ngay lập tức, Dương Long cảm thấy huyết nhục trong người đều như muốn vỡ ra, cái lạnh này không giống như hàn khí, mà nó lại giống như mang theo sát khí bên trong, dễ dàng nghiền nát mọi đối thủ.

Dương Long gào lên một tiếng, hai chân trước của hắn đưa ra, vẽ thành một vòng tròn, ngay lập tức một đóa liên hoa từ sắc được hình thành, chắn trước mặt hắn, cùng lúc đó, Tiểu Ngọc tay đưa ra vị trí đan điền, hai tay nâng chụm lại tạo thành một ấn kí hình cánh chim, tức thì một quang ảnh Hồ Điệp màu hồng cự đại hiện lên trên đỉnh đầu của nàng ta, một lực lượng uy áp theo hai cánh của con hồ điệp kia tỏa ra đẩy ngược sát khí cùng hàn khí do con sói kia phát ra lui lại phía sau.

Cảm nhận được sức mạnh của con Thái Cực Thần Khuyển đã bị một chiêu của Tiểu Ngọc đẩy lùi, Dương Long lập tức làm ra hành động, hai chân sau của hắn chùn xuống rồi nhảy mạnh lên, đồng thời, đóa từ liên đang xoay tròn trước mặt của hắn cũng theo hành động của hắn mà chuyển động. Nó bắt đầu xoay tròn liên tục, một vòi rồng gió lốc theo đó nhanh chóng được hình thành bao phủ toàn bộ sàn đấu lại. Nhìn thấy cảnh này, khán giả bên dưới cũng kinh hô một tiếng, trên mặt rõ lộ ra sự kích động cùng thích thú. Nhưng cũng có nhiều kẻ vì tu vi kém nên đang la hét chửi bới vì cái vòi rồng kia đã hoàn toàn che đi tầm mắt của bọn hắn.

Ở trên sàn đấu, ngay khi Dương Long mang theo đóa từ liên nhảy lên cao, thì ngay lập tức tại vị trí của hắn vừa đứng, một tàn ảnh hắc bạch kéo dài từ vị trí của gã tráng hán kia đến vị trí của Dương Long. Con Thái Cực Thần Khuyển vừa mới một hơi thở trước còn ở vị trí kế bên tên to xác kia, bây giờ đã đứng ngay vị trí mà Dương Long vừa mới ở đó. Mà lúc này, vị trí bàn chân nó đập xuống đã hoàn toàn bị sụp đổ, một cái hố lớn, rộng hơn một thước, sâu hơn mười thước hoàn toàn chỉ bị một trào không ai thấy được của con Thần Khuyển kia hình thành. Đứng trên đóa từ liên nhìn xuống, Dương Long cũng hoảng hồn kêu may mắn, sở dĩ hắn có thể đoán được hướng đi của Thái Cực Thần Khuyển cũng chính là nhờ tinh thần lực cường đại của hắn. Nếu không e rằng một trào kia không phải chỉ nát mỗi nền của sàn đấu kia a. Mà lúc này, Tiểu Ngọc cũng đã biến mất khỏi vị trí trước đó nàng đứng, Dương Long ngược nhìn lên cao hơn một chút, Tiểu Ngọc lúc này đang ngồi ở trên quang ảnh hồ điệp kia, nàng ta “hừ hừ” nhìn sang Dương Long với ánh mắt oán giận, hiện nhiên vừa rồi việc Dương Long chạy trốn một mình đã khiến nàng ta ghi hận.

Dương Long lắc đầu một cái chế giễu:

“Không phải ngươi cũng bình an vô sự sao, nhìn ta làm gì?”

Vừa nói, Dương Long vừa đưa mắt quan sát sàn đấu hiện giờ. Lúc này tên tráng hán kia đôi mắt vẫn nhắm nghiền, trên miệng thì vẫn mím lấy ống tiêu không ngừng đưa nội khí cùng với tinh thần lực vào bên trong để điều khiển con Thú Nô của hắn thông qua tiếng tiêu. Như nghĩ đến điều gì đó, Dương Long quay lên hướng Tiểu Ngọc truyền âm.

“Ngươi ngăn cản lão to xác kia, cố gắng làm hắn phân tâm không cho hắn ta thổi cây tiêu kia nữa. Ta sẽ thu phục con Tử Thần Vương này làm thú cưới.”

Vừa nói, trên mặt Dương Long hiện lên một nụ cười gian xảo.

Thấy vẻ mặt đó của Dương Long, Tiểu Ngọc không nói gì, chỉ hừ một tiếng, nhưng cũng ngay lập tức hành động, “vèo” một cái nàng ta đã tung ra một chưởng đánh về phía tên to xác. Đồng thời, quang ảnh hồ điệp cũng mang nàng ta phi thân tiếp cận đến vị trí của lão ta.

Thấy Tiểu Ngọc phối hợp, Dương Long mỉm cười trong lòng một cái, ngay lập tức, hắn như một đạo thiểm điện xuất hiện trước mặt của con Thái Cực Thần Khuyển. Một trào của hắn không chút do dự quật thẳng vào mặt của con đại khuyển này. Nhưng “đùng” một tiếng, một tàn ảnh máu vàng lóe lên một cái rồi đập thẳng vào bức tường phòng hộ trên đầu trăng, Dương Long ho ra một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra. Hắn thở dốc một hơi, khiếp sợ nhìn về phía con đại khuyển cách đó không xa. “Man lực thật khủng khiếp”. Miệng Dương Long lâm lâm, nhưng ánh mắt của hắn càng thêm kiên định.

“Thú cười này, ta muốn.”

Lắc người đứng dậy, hai tay của Dương Long lại đưa lên, lúc này, trên tay hắn xuất hiện một cung tên, cùng lúc đó, tay còn lại của hắn đã hình thành một mũi tên màu tím. Đầu mũi tên giống như một cái búp sen tạo thành, không hề có ngạnh sắc nhưng nếu ai đứng gần đều có một cảm giác như cái chết đang cận kề.

Ở trên khán đài của khán giả, tuy lúc này cả sân đấu vẫn bị bao phủ trong cuồng phong lốc xoáy do đóa tử liên của Dương Long tạo thành, nhưng những người ngồi đây vẫn mơ hồ thấy được một con yêu thú màu vàng kim đang đứng thẳng bằng hai chân sau. Hai chân trước của nó lại cầm một bộ cung màu tím, mà xung quanh mũi tên kia lại không ngừng xoay chuyển những cái gì đó giống như kí hiệu thiên địa. Một tiếng “phốc” bắn ra, mũi tên phá không lao thẳng đến vị trí của con đại khuyển. Lúc này, con đại khuyển hú lên một tiếng, con mắt màu đen của nó ánh lên. Ngay lập tức, không khí xung quanh nó như hoàn toàn bị đông đặc lại, nhưng nếu nhìn kỹ thì có thể thấy không khí lúc này không phải đông đặc mà lại đang vận vẹo, hơi nước ở nơi đó cũng nhanh chóng bốc hơi. Cái sân của đấu trường này được làm bằng tinh thiết nhưng lúc này cũng bắt đầu vô thanh vô tức biến mất, giống như nó hoàn toàn bị hòa tan vào không khí.

Còn ở cuộc chiến của Tiểu Ngọc, lúc này nàng ta đang giằng co với tên tráng hán kia. Tuy hắn cao lớn là vậy, nhưng sở dĩ hai người được xếp chung trận với nhau bởi tu vi của hắn cũng chỉ có ngang tầm với nàng. Mà Tiểu Ngọc là ai chứ, tuy không phải là đại tiểu thư của Hạ gia, nhưng với tư cách là người thân tín nhất của vị tiểu thư một đại gia tộc có tiếng tăm trong Thần Cảnh Đại Lục thì nàng làm sao có thể dễ dàng chịu thua một người có tu vi ngang nàng được. Hàng loạt các công pháp võ kỹ được nàng liên tục xuất ra, khiến cho tên tráng hán này bắt đầu hơi luống cuống, dần dần rơi xuống hạ phong.

Đúng lúc này, đùng một tiếng, một vụ nổ lớn bên phía đại thú nổ ra. Một cái nắm khối đen theo đó bốc lên nghi ngút, hoàn toàn che kín toàn bộ đấu trường. Mà cùng lúc này, đóa tử liên trước đó vẫn xoay tròn trên không trung ở giữa sân đấu lập tức thu nhỏ lại, trong suốt dần, rồi hóa thành một đạo ánh sáng chỉ một cái chớp mắt đã xuyên thủng vào mi tâm của tên tráng hán kia. Lúc này, trên miệng của hắn vẫn thối lên một tiếng tiêu cuối cùng, còn tay của hắn vẫn giữ nguyên tư thế tung chưởng đánh về phía Tiểu Ngọc. “Đùng” một tiếng, khối bụi bốc lên, hắn ngã xuống tại vị trí đó, đôi mắt vẫn mở lớn, cho đến chết hắn vẫn không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mà lúc này, tên trọng tài đang dùng bảo cụ phi hành bay phía trên mới hoàn hồn lại, hắn lập tức phát tay hóa giải đám bụi mù trong sân đấu đi. Đập trước mặt mọi người là một mảng không ai tin nổi. Một tên to con lớn xác đang nằm gục dưới đất, hai mắt hắn mở lớn, trên mặt thì bám một lớp bụi mù. Gần đó là một thiếu nữ xinh đẹp, đặc biệt là cái dáng vẻ quyến rũ mê người của nàng khiến không biết bao nhiêu khán giả bên dưới phải đứng ngồi không yên. Nàng ta đứng yên đó, trên khuôn mặt vẫn còn mang vẻ mờ mịt khó hiểu, ánh mắt của nàng hướng về một phía.

Nhìn theo hướng ánh mắt của nàng ta, lúc này lại là một tràng cảnh khó tưởng hơn. Một con vật trông giống như sư tử nhưng bốn chân của nó lại có lân giáp giống như vảy rồng. Mà khiến mọi người giật mình hơn chính là, lúc này con sư tử kì lạ kia lại đang ngồi trên lưng của một con đại khuyển bị cháy hết một mảng lông lớn. Trên đôi mắt của con đại khuyển lúc này tuy không tỏ ra sung sướng gì nhưng nó không lạnh lùng, sát khí lượn lờ như lúc trước, mà lúc này, ánh mắt của nó chớp động linh hoạt. Dường như một đứa trẻ vừa sinh ra đời đang nhìn ngắm thế giới xung quanh. Nhìn qua thì mọi người cũng đoán được con đại khuyển kia chính là Thái Cực Thần Khuyển. Đến lúc này, khán giả mới ồ lên một tiếng, theo đó, như một báo động khiến tất cả mọi người trở nên phấn kích, không ngừng la hét, cổ vũ. Những tiếng vỗ tay lớn vang vọng cả đấu trường. Một số kẻ còn kích động đến mức còi cả áo ra chạy nhảy khắp nơi. Hiển nhiên những kẻ này chắc chắn đã trúng cược lớn trong trận chiến này của hai người Dương Long.

Lời tác giả: Thái Cực Thần Khuyển có lúc tác giả gọi là Khuyển, có lúc lại gọi là Sói. Bởi hình ảnh tác giả họa ra cho nó là mang đặc tính của cả hai loài trên, Khuyển là đã được thuần dưỡng, Sói là hoang dã, vì vậy tùy vào biểu cảm của nó trong đoạn nào mà tác giả sẽ gọi là sói hay khuyển các đạo hữu nhé.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 39: Bị phát hiện

Vị trọng tài lúc này hạ xuống, trên khuôn mặt của hắn vẫn mang một nét bình thản như chưa có gì xảy ra. Hiển nhiên, dấu hai người Dương Long đã nhất kích tất sát đối thủ, nhưng ở cái nơi thị huyết này thì chết một hai người cũng như là mất đi một con vật không hơn không kém. Hắn đưa mắt nhìn một lượt xung quanh sân đấu, ánh mắt hắn đảo qua tên tráng hán đã hoàn toàn đoạn tuyệt sinh cơ kia. Đôi mắt hắn lúc này lóe lên một tia khiếp sợ, hắn nhìn thật kỹ vào vết thương như được cắt gọt cẩn thận ở trên mi tâm của gã cao to kia, miệng thì lâm lâm gì đó mà không ai nghe thấy.

Qua vài hơi thở, tên trọng tài này mới chuyển mắt sang hướng của Dương Long cùng con đại khuyển hắn đang ngồi trên lưng. Khi nhìn thấy hình dạng kì lạ của Dương Long hoàn toàn không giống một con sư tử bình thường, hiển nhiên hắn hiện tại làm sao có thể biết được lai lịch của Dương Long có thể là một dòng tộc của đại thần thú thượng cổ chứ. Nhưng với hình dạng oai vệ cùng với những lân giáp trên chân của Dương Long cũng đủ làm cho vị trọng tài này đại ra trong chốc lát. “Hừm” một tiếng, lúc này hắn mới hướng đến toàn thể khán giả đang ngồi xem, thông qua phát thanh bảo cụ mà nói lớn.

“Trận đấu giữa Đại Khuyển Vương Trương Lực cùng với Tiểu Ngọc tiểu thư đã kết thúc. Thắng lợi cuối cùng dành cho Tiểu Ngọc tiểu thư. Các vị hãy dành một tràng vỗ tay lớn nhất, hò hét mạnh mẽ nhất để cổ vũ cho một nhân vật có thể nói là kì tích. Ngay từ lần đầu tiên chiến đấu tại Huyết Thủ Tràng của Nhật Nguyệt Thành chúng ta, vị Nô Thủ Sư Tiểu Ngọc này đã có thể đánh bại được Đại Khuyển Vương, người vừa hôm qua mới đạt danh hiệu giành hơn mười lần toàn thắng ở tu vi Phá Thần Cảnh.”

Lời vị trọng tài vừa nói xong, cả khán đài ở phía khán giả lại bùng nổ một lần nữa, rất nhiều kẻ phấn kích vì được xem một trận đấu hay, nhưng phần lớn bọn họ lại hò reo vì hôm nay đã có một trận tử chiến. Tiểu Ngọc lúc này mới bình tĩnh, đôi mắt đen láy chớp động nhìn sang Dương Long, khuôn mặt của nàng lúc này hiển nhiên mang theo một chút sợ hãi vì một kích sát sát kia của Dương Long. Còn Dương Long thì ngồi bệ ngửa trên lưng của con đại khuyển, nhưng trên mặt của hắn lại giống như đang không có bất kì cảm xúc nào. Hai mắt hắn lúc này còn đang nhắm lại, hai chân trước thì thả lỏng xuống hai bên. Mỗi một lúc sau, Dương Long mới hít một hơi thật sâu như vừa từ dưới đáy đại dương bơi lên. Hai mắt hắn mở lớn, ánh mắt sáng hoắc nhìn xuống con Thái Cực Thân Khuyển, còn trên miệng thì lại nở một nụ cười hài lòng.

“Người còn ngồi đó, không lập tức xuống đây.”

Tiểu Ngọc khuôn mặt nhăn nhó hét một tiếng, kéo Dương Long bừng tỉnh trở lại. Nghe tiếng Tiểu Ngọc, Dương Long mới “phù” ra một hơi, nhảy xuống khỏi lưng của con đại khuyển hắc bạch kia. Mà khiến Tiểu Ngọc giật mình là, vậy mà con đại khuyển này bây giờ lại đi theo sau lưng của Dương Long, mũi của nó không ngừng hếch hếch lên trên giống như để ghi nhớ mùi của hắn vậy. Vốn dĩ Tiểu Ngọc chỉ nghĩ Dương Long dùng tinh thần lực, lợi dụng lúc tên to béo kia bị một kích của Dương Long giết chết đã không chế được tinh thần còn chưa có linh trí của con Thái Cực Khuyển.

“Cái này cũng quá khoa trương rồi, đây không phải chỉ là khống chế mà là thuần phục a.”

Miệng của Tiểu Ngọc cong lên lắm lắm, cả khuôn mặt của nàng lúc này ngóc trệ. Mà không phải chỉ có nàng, ngay cả vị trọng tài còn đang đứng trên đầu tràng, hay cả những khán giả đang hò hét bên dưới lúc này cũng có một dấu hỏi lớn trong lòng. Tất cả ánh mắt của bọn họ đều tập trung lại nhìn về phía Dương Long như nhìn một quái vật kinh thiên. Thái Cực Thân Khuyển là gì, nó có thể được xem là ngang hàng với Chân Long, Chân Phượng trong truyền thuyết, cũng chính vì vậy mà trong dòng máu của chủng tộc này luôn có một sự cao ngạo rất lớn, sở dĩ tên Đại Khuyển Vương Trương Lực kia có thể khống chế được con thú này hoàn toàn là nhờ vào tiếng tiêu có khả năng thôi miên của hắn. Nhưng đó chỉ là khống chế, nó sẽ hoàn toàn giống như một khối gỗ, không thể nào làm ra những hành động có tự chủ của bản thân được. Còn lúc này thì sao, ánh mắt của con Thái Cực Khuyển như một đóa trẻ không ngừng ngó nghiêng, nhìn xung quanh có vẻ khá tò mò. Nhưng nhìn lại thân hình to lớn của nó thì không ai có thể cho rằng đây chỉ là một hài tử được. Một trào của nó có thể đập chết phần lớn người trong đây, nếu không tránh né kịp a.

Qua hơn nửa canh giờ, Dương Long cùng Tiểu Ngọc cũng hoàn thành hết những thử phiền phức và nhận được phần thưởng trong trận thắng của ngày hôm nay. Vốn dĩ Dương Long nghĩ sẽ vợ được một ít đan dược hay công pháp hoặc bảo cụ gì đó quý hiếm. Nhưng kết quả những món hàng ở đây thật sự là quá nghèo, hoặc là những kẻ đứng phía sau của Huyết Thủ Tràng này đang cố ý gây khó dễ cho hai người bọn họ nên đưa ra toàn những lợi phẩm mà đến Dương Long cũng còn lắc đầu chê bai. Phải mất một khoản thời gian khá dài Dương Long mới tìm ra một món bảo cụ tạm xem như có lợi cho hắn. Đó là một chiếc vòng cổ trữ vật, sở dĩ Dương Long cũng chẳng cần mang gì, nhưng bởi vì đã chán ngắt cái cảnh phải mang theo cái vòng màu hồng của Tiểu Ngọc nên Dương Long cũng đành phải chọn nó để đổi màu sắc cho đáng một trang nam tử. Dù rằng hình dạng này hiện tại có ra sao thì cũng chỉ là của Tiểu Hoàng, còn tương lai cũng chẳng ai biết đây là hán Dương Long từng mượn thể.

Sau khi đã giải quyết xong những việc còn lại ở Huyết Thủ Tràng, Dương Long nhanh chóng gọi Tiểu Ngọc, cả hai người nhảy lên lưng của con đại khuyển, chỉ chớp mắt cả ba đã biến mất trong bóng tối. Mà ở gần đó, một lão giả râu tóc trắng phều, nhưng trừ đó ra, còn lại cả người của lão đều được bao phủ trong một lớp áo choàng đen, xung quanh lão lúc này lại luân chuyển những hắc khí lượn lờ quỷ dị. Lão đứng đó nhìn về hướng ba người Dương Long vừa biến mất. Trên khuôn mặt hiện lên một nụ cười với cái miệng rộng toát từa cái động không đáy, nhìn lão ta lúc này giống như quỷ âm từ địa ngục.

“Két” một tiếng, cửa sổ phòng trọ của Dương Long ở lúc trước mở ra, một đạo ánh sáng tứ sắc lóe lên rồi xuất hiện ở trong phòng, là ba người Dương Long, nói chính xác hơn lúc này chỉ có mỗi Tiểu Ngọc là người a.

“Hô, vừa rồi thật nguy hiểm, ta còn sợ rằng người của Huyết Thủ Tràng sẽ giờ trò, lần này chúng ta có thể xem như là chiếm được một thần thú. Bọn chúng mà giờ trò lúc đó thì e rằng lần này hai ta khó ra khỏi đó được.”

Vừa về đến phòng, Tiểu Ngọc đã chí chóc cả lên hướng Dương Long kêu may mắn.

Đúng lúc này, một giọng nói trong trẻo khác lại phát ra ngay phía sau lưng của Tiểu Ngọc.

“Đúng là may mắn thật, nếu không phải ta nhờ Trắc lão bảo hộ hai người thì các người nghĩ mạng của hai người còn mang về đến phòng được à?”

Nghe giọng nói này, không những Tiểu Ngọc mà ngay cả Dương Long cũng giật mình. Dương Long vội quay mặt lại, đập vào mắt hắn lúc này không ai khác chính là đại tiểu thư của Hạ gia, con gái cưng của Hạ Thành - Hạ gia chủ Hạ Uẩn Lam.

“Thôi hồng.”

Đó là hai từ đầu tiên Dương Long nghĩ đến lúc này. Uẩn Lam đưa mắt nhìn sang Tiểu Ngọc, tay nàng vươn ra gõ “cốc” vào đầu Tiểu Ngọc một cái.

“Ui da” Tiểu Ngọc ôm đầu nhăn nhó, khuôn mặt biết lỗi đứng ngay ngắn một bên không dám phản bác điều gì. Hiển nhiên việc nàng cùng Dương Long tự ý rời khỏi quán trọ nhưng không xin phép Uẩn Lam đã là không đúng.

Uẩn Lam lại hướng Dương Long nhìn sang, Dương Long thở ra một hơi lắm lắm.

“Chuyện gì đến sẽ đến, cùng lắm ta lại một phen trốn chạy.”

Lúc này, hắn mới trở lại cái dáng vẻ trang bức của hắn. Khác hẳn với thường ngày hắn đứng bằng bốn chân, không khác một con thú cưng là bao. Còn bây giờ, hai chân sau hắn đứng thẳng, hai chân trước thì hắn chéo vào trước ngực. Đôi mắt có chút ánh vàng nhìn thẳng vào mắt Uẩn Lam không hề có một chút lo lắng sợ hãi nào. Cả hai cứ nhìn nhau như vậy phải hơn mười hơi thở, lúc này Dương Long mới “Ừm” một tiếng, nói.

“Người biết từ khi nào?”

“Từ khi người hấp thụ hết đồng Thiên Lam Thạch trong phòng ta.”

Uẩn Lam không nhanh không chậm từ tốn nói, ánh mắt thì vẫn trong vắt như trước. Nhưng nhìn vào ánh mắt này, Dương Long có cảm giác như những bí mật của bản thân hắn hoàn toàn bị phơi bày trước mắt nàng ta. Trấn tĩnh lại tâm tình, Dương Long cũng thờ dài trong lòng một tiếng.

“Lúc đó sao người không vạch trần ta? Còn nữa, có phải cả gia tộc của người tất cả đều biết ta có linh trí không?”

Dương Long cũng không muốn dài dòng với Uẩn Lam, hắn hiện tại chỉ muốn biết thêm một chút tin tức về những gì Hạ gia đã biết về hắn. Chỉ như vậy hắn mới có thể nhanh chóng đưa ra đối sách của bản thân.

Nghe Dương Long hỏi, Uẩn Lam chớp động đôi mắt một cái, nàng ta nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế gần đó, đưa bàn tay ngọc rút một tách trà vẫn còn ấm trên bàn, đưa lên hớp một ngụm nhỏ, lúc sau Uẩn Lam mới lần nữa hướng Dương Long mở miệng.

“Cũng không phải tất cả đều biết. Ở Hạ gia ngoài ta ra cũng chỉ có hai người khác biết được người có linh trí.”

Không cần Uẩn Lam nói tiếp thì Dương Long cũng đoán ra là ai, cao thủ của Hạ gia thì nhiều, nhưng người tiếp xúc với hắn ngoại trừ Uẩn Lam ra cũng chỉ có hai cao tăng khác của Hạ gia, chính là Hạ lão tửu cùng với vị Hạ gia chủ kia. Nhưng lúc này cũng khiến Dương Long yên tâm hơn chính là, ít nhất có hai người kia biết nhưng bọn họ cũng không bắt Dương Long lại. Ít nhất là đến bây giờ bọn họ vẫn chưa làm điều này, hiển nhiên lý do vì sao Dương Long cũng không biết, nhưng nếu vì sợ hắn cá chết lưới rách thì chắc chắn không phải rồi. Một ngón tay của hai vị kia thôi cũng đủ làm hắn tan xương nát thịt.

Nở một nụ cười nhẹ, Dương Long bước đến gần người ra giường, thờ dài một hơi, lại hỏi tiếp.

“Có thể nói ta biết, lý do Hạ gia các người không bắt ta lại, thậm chí là không sớm giết chết ta trừ hậu họa không?”

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 40: Thái Dương Ấn

“Điều này thì người không cần biết, người chỉ cần biết rằng Hạ gia chúng ta hiện tại không giết người, tương lai cũng sẽ như vậy. Trừ khi người gây hại cho nhân tộc chúng ta, đến lúc đó không cần người khác ra tay, đích thân ta dù mất mạng cũng sẽ kéo người theo.”

Lời của Uẩn Lam nói ra không có một chút nào giống như đang hù dọa Dương Long, đôi mắt đen láy của nàng ánh lên một tia chính khí cùng nghiêm túc. Dương Long thờ ra một hơi, đưa tay ngoắc ngoắc con đại cầu, thấy Dương Long ngoắc, nó nghoe nguẩy cái đuôi rồi như một đạo ánh sáng lóe lên đã xuất hiện trước mặt Dương Long.

Dương Long bật dậy, “phật” một cái hắn đã ngồi trên lưng của con đại khuyển. Quay sang Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc hai người, Dương Long mở miệng nói.

“Nếu như các người đã biết thân phận của ta hết rồi thì ta cũng không cần thiết phải ở lại đây, hẹn ngày tái ngộ.”

Hơi đưa hai tay lên chào một cái, đúng lúc Dương Long cùng đại khuyển định nhảy ra khỏi phòng, thông qua cửa sổ rồi đi thì Uẩn Lam lại phát tay lên, nội khí của nàng như một con gió lập tức đẩy cửa sổ đóng kín lại.

Uẩn Lam mỉm cười nhẹ, nhìn Dương Long một cái lắc đầu rồi nói.

“Người hiện tại chưa đi được, vừa rồi người cùng Tiểu Ngọc gây ra đại họa gì người còn chưa biết sao?”

Vừa nói, Uẩn Lam vừa hướng ánh mắt chấp vấn đến Dương Long. Không đợi hắn nói gì, nàng lại tiếp tục nói tiếp.

“Hai người các người cũng thật lớn lối, đến con Thái Cực Thần Khuyển này cũng dám vơ vét. Các người không biết đây là một trong những trấn tràng

chi bảo của Huyết Thú trăng Nhật Nguyệt Thành này hả?”

Lời vừa nói ra, không những Dương Long giật mình mà ngay cả Tiểu Ngọc vốn xem như quen thuộc nơi này cũng biểu cảm không kém.

“Tiểu Thư, không phải chỉ là một con Thái Cực Thần Khuyển thôi sao, tuy nó khó thuần nhưng cũng không khó bắt đến mức phải xem như một bảo vật trấn phái a.”

Tiểu Ngọc một bên cũng chen vào biện hộ. Đúng như Tiểu Ngọc nói, tuy Thái Cực Thần Khuyển là loại yêu thú xếp hạng trong cường giả, nhưng thực tế bên ngoài tuy không phải cứ muốn là nhìn thấy được nhưng cũng không quý hiếm đến mức phải xem nó như bảo vật vậy a.

Nghe Tiểu Ngọc nói, Uẩn Lam lắc đầu thờ dài một cái, hướng sang nàng giải thích.

“Nếu nó là một con Thái Cực Thần Khuyển bình thường thì chẳng nói làm gì, nhưng con thú này thì lại hoàn toàn khác, vừa nói Uẩn Lam vừa phát tay một cái, lúc này miệng của con đại khuyển bỗng dựng mở lớn, lưỡi của nó cũng theo đó thè dài ra bên ngoài.

“Nhìn vào lưỡi của nó xem.”

Uẩn Lam hướng hai người Dương Long nói.

Nghe nàng nói, Dương Long cũng nhảy xuống khỏi lưng của đại khuyển, đưa mắt nhìn vào cái miệng đang mở lớn, còn cái lưỡi thì thè dài ra kia. Tiểu Ngọc cũng nhẹ nhàng bước đến ngoài cổ nhìn sang.

“Ồ!” Đập vào mắt Dương Long lúc này lại là một cánh hoa, nhưng đúng hơn lúc này nó lại giống một ngôi sao có mười hai cánh.

Như nghĩ đến điều gì đó, Dương Long kinh ngạc thốt lên.

“Thái Dương Ấn? Đây phải chăng là Thái Dương Ấn trong truyền thuyết?”

Nghe Dương Long nói, Uẩn Lam đôi mắt cũng chớp động, khuôn mặt cũng tỏ ra khá kinh ngạc.

“Không nghĩ đến, nguoi vậy mà cũng hiểu biết nhiều đấy.”

Vừa nói, nàng lại phát tay lên một cái, lúc này con đại khuyển lại trở về bình thường như chưa có gì xảy ra.

“Đúng là Thái Dương Ấn. Đỉnh cấp thần ấn của thần thú trong truyền thuyết.”

Chỉ nghe Uẩn Lam xác định là đúng thôi, tâm trạng của Dương Long lúc này cũng kinh hãi một phen. Thái Dương Ấn, thực chất đúng hơn là một vết bớt thiên phú chỉ có ở yêu thú. Tương truyền rằng, nếu yêu thú xuất hiện Thái Dương Ấn ở vị trí càng kín đáo thì tương lai có khả năng lớn, khi tu vi của nó đạt đến Thiên Tôn Cảnh sẽ khiến thiên địa ban phước, công pháp thần cấp sẽ xuất thế. Về lý do vì sao lại có việc thiên địa ban phước kì lạ này thì không ai có thể giải thích được.

Cũng từng có lời đồn rằng, ma vực cũng đã từng đoạt được một truyền thừa thần cấp công pháp như vậy. Nhưng cũng không biết vì lý do gì mà thần cấp công pháp kia lại không được cường giả ma tộc khai quang xuất thế. Nên thực hư của việc “Thái Dương hiện – Thần pháp xuất” này cũng chỉ giống như một thần thoại, chưa ai kiểm chứng được. Dẫu vậy, nhưng bây giờ nếu có cơ hội thu nạp được một yêu thú mà trên cơ thể có Thái Dương Ấn thì cũng không ai từ chối a. Huống chi con yêu thú này lại còn xếp trong hàng ngũ vương giả yêu thú. Tim của Dương Long cũng hơi đập nhanh, hiển nhiên tâm trạng của Dương Long lúc này cũng đang hồi hộp, không phải hấn đang sợ bị kẻ khác truy sát mà đang mong chờ liệu rằng có thu được cái công pháp thần cấp mà thiên địa ban thưởng kia không a.

Điều chỉnh lại cái suy nghĩ xa vời của mình, Dương Long mỉm cười nhẹ hướng Uẩn Lam hỏi.

“Vậy giờ ý của nguoi là ta và Tiểu Ngọc nên mang nó đến Huyết Thú Trăng để tạ tội với những kẻ đó a?”

Nghe Dương Long nói, Tiểu Ngọc vội chen ngang vào.

“Không được, rõ ràng là bọn họ vô liêm sỉ. Thấy chúng ta đặt cược số của cải lớn, họ sợ thua nên mới mang nó ra để đấu với chúng ta, mà quy tắc trước giờ nếu đối thủ mất mạng thì Thú Nô của kẻ đó sẽ thuộc về đối thủ. Tiểu Thư, muội cùng Tiểu Hoàng cũng không hề làm gì quá đáng a.”

Vừa nói, Tiểu Ngọc vừa hướng Uẩn Lam vói về mặt cầu khẩn. Hiển nhiên nàng ta cũng chính vì hứng thú hơn với cái Thái Dương Ấn trên lưỡi của đại khuyển hơn nên mới phải làm cái trò thà chết không trả này.

Thấy cái dáng vẻ hám tiền của tỷ muội thân thiết với mình Uẩn Lam cũng cười tươi một tiếng, thờ dài nói nhẹ.

“Được rồi, em bớt làm trò với ta đi,ta cũng không lạ gì cái tính của em a.”

Dùng một giọng điệu châm chọc nói với Tiểu Ngọc, sau đó nàng mới hướng Dương Long mà nói.

“Tiểu Hoàng, nguoi tạm thời nên đi theo chúng ta sẽ an toàn hơn. Nếu nguoi nhất quyết muốn đi ta cũng không cản, nhưng nếu như thế e rằng nguoi cũng không mang nó đi xa được.” Vừa nói, Uẩn Lam vừa hất hất chiếc cằm nhỏ xinh của nàng về phía đại khuyển. Như cũng nghe hiểu được ý của Uẩn

Lam, con đại khuyến này “úm” một tiếng rồi nằm phịch xuống đất, nhắm mắt lại lim dim ngủ.

Dương Long cũng đành lắc đầu với tên to xác này. Đang lúc hấn còn phân vân việc đi hay ở thì Uẩn Lam lại hỏi tiếp.

“Người làm sao mà lại thu phục được con yêu thú này, đừng nói với ta người và nó là đồng loại. Ta không biết người là ai, nhưng ta có thể đoán được người là nhân tộc giống ta.”

Lời Uẩn Lam vừa nói ra, Tiểu Ngọc nghe được cũng “hử” một tiếng, hướng Dương Long trừng mắt. Hiển nhiên nàng ta tin Uẩn Lam hơn, và phát hiện mình trước đây đã bị Dương Long lừa rằng hấn chính là Tiểu Hoàng. Dù rằng Tiểu Ngọc đến giờ cũng không tin nhưng nàng cũng không biết Dương Long rốt cuộc là tồn tại như thế nào a.

Mà nghe Uẩn Lam hỏi, Dương Long cũng hơi thất thần một chút. Trong đầu của hấn bất giác lại hiện lên hình ảnh trận chiến vừa xảy ra ở Huyết Thú Trảng kia. Vốn dĩ trước đó Dương Long chỉ nhờ Tiểu Ngọc ngăn cản tên đại hấn tên Trương Lực kia để hấn tranh thủ thời gian dùng tinh thần lực khổng lồ chế thân thể của con đại khuyến này. Nhưng khi hấn bị một hất của Thái Cực Thần Khuyến làm hấn đập mặt vào màn phòng hộ của đầu trảng thì bất chợt, lần bị hất văng vừa qua đó giống như một chìa khóa, nó giúp Dương Long khai mở ra một đoạn khẩu quyết không biết được cất giấu ở đâu trong cơ thể hấn. Đến lúc này Dương Long vẫn nhớ như in từng chữ của đoạn khẩu quyết này.

- Thiên Địa sinh ần, tử vong đoạn tuyền

- Tinh thần cung, tử vong tiền

- Phá toái thiên mệnh.

Đoạn khẩu quyết này tuy chỉ có ba câu ngắn ngủi nhưng ngay khi nó vừa truyền vào đầu thì Dương Long lúc đó như vô thức đưa tay lên, ngay lập tức một chiếc cung bằng tinh thần lực còn một mũi tiễn bằng tử vong lực được hình thành. Càng kì lạ hơn khi Dương Long nhớ lại bản thân hấn lúc đó như bị một lực lượng nào đó khống chế tinh thần. Hai tay của hấn nhanh chóng bắn ra phát tiễn thần bí kia. Đồng thời khi vừa hàng động xong thì tay của hấn cũng vô thức nhất lên điều khiển tử liên hoa hạ sát tên trảng hấn đang đứng gần Tiểu Ngọc.

Thấy Dương Long thất thần, Uẩn Lam “úm” lên một tiếng, kéo Dương Long trở lại với thực tại.

“âm, ừ” một tiếng, lúc này Dương Long mới hướng Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc giải thích. Dĩ nhiên hấn không thể nào nói thật rằng có một lực lượng thần bí nào đó điều khiển hấn. Mà hấn chỉ nói nửa thật nửa dối rằng bản thân là con của một đại năng yêu tộc, nên có được truyền thừa một số bí pháp của yêu tộc mà thôi. Nghe Dương Long nói, Uẩn Lam tuy cũng không tin hấn lắm nhưng cũng không truy cứu nhiều. Nàng chỉ gật đầu một tiếng rồi hướng Tiểu Ngọc nói.

“Em qua phòng ta ở tạm, đêm nay Tiểu Hoàng hấn sẽ ở với con đại khuyến này.”

Lời vừa nói xong, như nhớ ra điều gì đó, Uẩn Lam lại hướng sang Dương Long hỏi.

“Người tên là gì vậy, định để ta gọi người là Tiểu Hoàng mãi sao?”

Vừa nói, Uẩn Lam vừa che miệng nở một nụ cười mê người.

Còn Dương Long thì cũng dở khóc dở cười, hiển nhiên hấn cũng chẳng hề ưu ái gì cái tên thú cưng kia a.

“Gọi ca là Dương Long, hai nha đầu các người chỉ mới 16-17 tuổi, còn ca ca cũng đã lớn hơn các người ít nhất 2-3 tuổi rồi. Sau này cứ liệu mà xưng hô cho phải phép a.”

Dương Long một bộ dạng cao nhân đắc đạo, đầu ngắn cao, tay chấp sau lưng vừa đi đi lại lại vừa nói. Thấy dáng vẻ của hấn, Tiểu Ngọc thì không nhịn được cười phá lên, còn Uẩn Lam bình tâm hơn những cũng không nhịn được mà phát ra tiếng cười khúc khích.

“Được rồi, người nghỉ ngơi sớm đi, chuyện của Huyết Thú Trảng ta đã nhờ Trắc lão giúp đỡ, người của Huyết Thú Trảng sẽ không gây khó dễ gì với chúng ta đâu. Dù sao bọn hấn có đại bảo vật nhưng lại không bẩm báo lại với Hạ Minh Tông, còn chiếm dụng làm của riêng thì cũng chẳng phải hạng tốt lành gì. Nhưng nếu người rời khỏi đây thì ta không đảm bảo được an toàn của người đâu. Nhớ đấy”

Nói xong, không đợi Dương Long trả lời, Uẩn Lam đã xoay người rời đi, còn Tiểu Ngọc thì quay lại, đưa tay lên mặt le lưỡi ra làm mặt quỷ rồi khúc khích cười chạy theo Uẩn Lam.

Dương Long cũng mệt mỏi với hai nha đầu này, ngã ra giường thở dài một hơi.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Phệ thiên thuật tầng hai

Chỉ còn lại Dương Long cùng với con đại khuyển ở trong phòng, Dương Long lăn qua lăn lại trên giường một lúc rồi ngồi bật dậy, như nghĩ đến điều gì đó, Dương Long hướng đại khuyển nói.

“Này đại khuyển, ngươi tên gì, chẳng lẽ muốn ta suốt ngày gọi ngươi là đại khuyển sao?”

Còn cái danh tự mà người khác gọi ngươi Thái Cực Thần Khuyển thì lại quá dài a.”

Nghe Dương Long nói, con đại khuyển lúc này mới “gâu, gâu... Grừ grừ” vài tiếng sau đó giống như một đứa trẻ con vừa tập nói bập bẹ.

“Tên... gì... Ngươi... tên gì... đại khuyển...”

“Heyyy, ngươi đây chính là mặt phụ huynh tâm hồn môn sinh trong truyền thuyết đấy ư...?”

Dương Long khuôn mặt nhăn nhó hướng đại khuyển than vãn. Suy nghĩ một lúc, cũng phải mất mười hơi thở, Dương Long lúc này mới thở dài một hơi nói.

“Từ nay ngươi sẽ là Tiểu Đại, ừm đúng, tên này rất hợp lý, vừa chứng tỏ ngươi nhỏ hơn ta, lại vừa chứng minh cái tên này phù hợp với thân xác vạm vỡ của ngươi.”

Dương Long vừa nói, vừa đưa chân trước hướng đầu của Tiểu Đại nhip nhip về rất đặc ý vì cái tên hắc vừa đặt cho nó. Còn Tiểu Đại thì nó lúc này như không hay biết gì cái tên dở thậm tệ mà Dương Long vừa đặt cho mình.

Một đêm trôi qua bình yên, nhưng sự bình yên lúc nào cũng là báo hiệu trước của giông bão.

Sáng ngày hôm sau, ngay lúc mặt trời vừa lên thì Tiểu Ngọc đã đứng trước cửa phòng Dương Long gõ lớn.

“Dương Long, tên khốn khiếp ngươi, mau mau dậy chúng ta còn lên đường.”

Nghe tiếng la lớn của Tiểu Ngọc, Dương Long đang ngồi nhắm mắt nhập định lập tức mở mắt ra, chưa kịp làm gì thì Tiểu Đại đã như một đạo lưu tinh xuất hiện ngay cửa. Đúng lúc Tiểu Ngọc lại tính đập mạnh vào cửa thì Tiểu Đại lại dùng chân trước của nó khều cửa ra.

“Ầm” một tiếng, chỉ thấy Tiểu Ngọc cả thân hình đã đập mặt vào trong người của Tiểu Đại, nếu không nhờ Tiểu Đại có thân hình to lớn tầm hai thước, chẳng khác mấy là một con ngựa lớn thì thật sự lúc này nơi khuôn mặt xinh đẹp của Tiểu Ngọc đập xuống chính là cái sàn nhà lạnh lẽo kia a.

Ngồi trên giường, Dương Long “phụt” một tiếng cười lớn chế giễu.

“Ngươi làm gì mà vừa mới sáng đã sang tình tứ với Tiểu Đại nhà ta vậy?”

Ngươi cũng rất xinh đẹp nhưng khẩu vị cũng rất mặn a.”

Vừa nói, Dương Long vừa gật gật cái đầu giống như đã hiểu ra một chân lý thượng thừa nào đó.

“Ngươi...ngươi...”

Tiểu Ngọc đưa ngón tay chỉ vào Dương Long ầm ức, khuôn mặt đỏ bừng không biết nói gì cho phải.

Đúng lúc này, Uẩn Lam từ bên ngoài bước vào.

“Được rồi, chúng ta xuống dưới ăn gì đó rồi nhanh chóng lên đường thôi, đêm dài lắm mộng, cố gắng đến Hạ Minh Tông càng sớm càng tốt.”

Nói xong, Uẩn Lam chỉ liếc nhìn Dương Long một cái rồi quay ngoắt ra ngoài. Thấy Uẩn Lam đã đi xuống lầu dưới, Tiểu Ngọc cũng “hử” một tiếng rồi vội chạy theo sau. Tiểu Đại nhìn hai người kia đi cũng “ừ ừ” một tiếng, hướng Dương Long như muốn xin phép hắc chạy theo. Dương Long chỉ nhún vai một cái, phi thân xuống giường, thu dọn qua hành lý trong phòng rồi mới cùng Tiểu Đại xuống lầu dưới của quán trọ dùng điểm tâm sáng.

Chỉ hơn nửa canh giờ sau, đoàn người Dương Long có thể nói là hai người hai thú rời khỏi quán trọ, ở bên ngoài, lão giả mà Uẩn Lam xưng là Trắc lão kia đã chờ từ lúc nào đến giờ. Thấy mấy người Uẩn Lam ra, lão mỉm cười hiền lành, đôi mắt thì nhìn nhiều hơn một chút Dương Long cùng Tiểu Đại nhưng cũng không nói gì.

“Trắc lão”

“Trắc lão”

Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc hơi cúi đầu một chút chào lão giả sau đó mới tiến vào xe ngựa. Còn Tiểu Đại thì vì quá lớn nên đành phải chạy theo xe ngựa chứ không thể chui vào bên trong. Nhưng nó vốn dĩ là vương thú nên cũng làm mấy con Bạch Thiên Mã phải một phen nhảy cẫng lên sợ hãi, Trắc lão phải mở tinh thần lực để xoa dịu mới khiến bọn chúng yên tĩnh trở lại. Cũng nhờ vậy mà Dương Long cũng hơi giật mình đoán được. Vị lão giả không hề

có phát ra một chút dao động thiên khí kia lại có tu vi đạt đến thiên tôn cảnh, nhưng cụ thể là gì thì Dương Long cũng không biết được.

Phải mất thêm nửa canh giờ thì xe ngựa mới bắt đầu chạy, vì Uẩn Lam cũng đã biết thân phận hắn nên Dương Long cũng không phải giấu giếm làm gì, vừa vào trong xe ngựa thì Dương Long đã tiến vào trạng thái tu luyện. Dương Long hiện tại cần nhất chính là nhanh chóng tiến vào thiên khí tam trọng, vì vậy hắn phải tranh thủ mọi lúc mọi nơi để bắt đầu quá trình dung hợp đại đạo cùng nội khí. Sở dĩ nếu là đi với người khác thì Dương Long cũng không giám thả tâm đề tu luyện, nhưng với Uẩn Lam thì lại khác. Ở Dương Long hiểu được, nếu muốn giết hắn, nàng ta chỉ cần mở miệng thì ngay bây giờ lão Trắc kia cũng có thể một chiêu khiến hắn không có chút hi vọng sống sót rồi. Đã như vậy thì Dương Long cũng không sợ Uẩn Lam phải nhân lúc hắn tu luyện mới ra sát chiêu với hắn. Mà một lý do khác khiến Dương Long cũng không hiểu rõ tại sao, nhưng sâu trong linh hồn hắn như có một ý thức khác rất tin tưởng Uẩn Lam sẽ không hại hắn, mà điều đó cũng là lý do chính khiến Dương Long chấp nhận tin tưởng Uẩn Lam.

Ở bên trong là đan mạch, Dương Long hồn thể hắn đang ngồi ngay ngắn trên một vị trí giống như thạch đài, xung quanh hắn lúc này là cuồng cuộn những nội khí, giống như một ngọn núi lửa đang cuộn cuộn phun trào, vận chuyển. Mà xung quanh “ngọn núi lửa” nội khí này phân biệt chia làm hai nửa, một vàng một tím hai đại đạo kí hiệu, Chân Dương cùng Tử Vong chi lực. Mà ngăn cách ở giữa hai đại đạo này khiến chúng không bạo thể Dương Long chính là một tầng ngăn cách của Thổ Hệ quy tắc. Nó giống như một vị thần linh hoàn toàn áp chế sự cuồng bạo của hai hệ quy tắc kia.

Thực tế, tuy Thổ hệ là binh phong tốt nhất để ngăn cản sự xung đột giữa các đại đạo với nhau, nhưng, Thổ hệ quy tắc không phải là đại đạo cao cấp nhất bởi khi kết hợp với nội khí hoặc tinh thần lực thì ngoài việc tăng sức nặng cho đòn tấn công thì thổ hệ lại là một đại đạo “hiền lành” nhất. Bên trong nó không hề mang theo một cuồng bạo sức mạnh nào.

Bỏ qua những cái kiến thức ai cũng biết về Đại đạo trong thiên địa, Dương Long người xếp bằng, hai tay đặt ở vị trí trước đan điền, không ngừng kết hợp những ấn kí kì lạ với nhau. Đúng lúc này, một đoạn khẩu quyết từ trong Hắc Châu truyền ra bắn thẳng vào mi tâm hồn thể của Dương Long.

- Phệ Thiên khẩu quyết tầng hai.
- Thái cực luân chuyển, âm dương luân công
- Đại đạo nhân hợp, Tử Vong ấn.
- @#%/%^&&%....

Một đoạn dài những khẩu quyết được truyền thụ vào trong đầu của Dương Long, vì lượng tin tức này thật sự quá lớn nên ở bên ngoài, cả bộ lông vàng của hắn lúc này lập lòe sáng lên như một ánh đom đóm trong đêm đen, Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc ngồi bên cạnh thì cảm thấy như đang ở trong một tử địa vừa lạnh vừa nóng. Đúng lúc này, “vù” một cái Dương Long đã biến mất khỏi xe ngựa. Cách đó không xa, Dương Long cả người phát ra hai màu vàng, tím chói mắt đang đứng giữa không trung. Hai tay của hắn chấp lại vào nhau, liên tục đan xen những ấn ký kì lạ. Xung quanh Dương Long bắt đầu hình thành nên một tầng bình chương hoàn toàn được kết tinh từ tử vong quy tắc kí hiệu bao phủ lấy Dương Long vào bên trong.

“Xèo” một tiếng, bốn bóng “người” cùng lúc xuất hiện cách vị trí Dương Long khoảng 50m. Đó chính là đám người Uẩn Lam cùng Tiểu Đại.

Uẩn Lam thì đôi mắt nàng sáng lên kì dị, nhưng trên mặt thì biểu cảm của nàng cũng có thể hiểu được nàng cũng không hiểu chuyện gì xảy ra. Còn Tiểu Ngọc thì thật sự là sưng người ngơ ngác lắm lắm.

“Cái tên này, lần này không phải đột phá thật đấy chứ.”

Không quan tâm đến lời nói của nàng, Tiểu Đại đứng bên cạnh đưa đôi mắt có vẻ như ngây thơ của nó với vẻ tò mò nhìn vào “quả bóng tròn” từ sắc đang bao bọc Dương Long lại kia.

Còn Trắc lão lúc này thì khuôn mặt tỏ ra hết sức ngạc nhiên, cả người lão run lên, đôi mắt lão mở lớn, miệng thì liên tục mấp máy như đang muốn nói gì đó.

Mãi một lúc sau lão mới bật thốt lên.

“Tử Vong, là Tử Vong quy tắc.”

Vừa nói xong, lão đã lập tức khoanh chân ngồi xuống nhập định, trước khi ngồi lão cũng không quên nhiệm vụ của mình là bảo vệ Uẩn Lam nên đã phát tay lên làm thành một lớp phòng hộ, bao bọc cả phạm vi trăm mét này vào bên trong. Ở bên ngoài nhìn vào thì hoàn toàn không thể phát hiện nơi này đang có một nhóm người và thú tụ tập ở đây a.

Uẩn Lam cũng chỉ sau Trắc lão một chút cũng lập tức phát hiện ra cái thứ bao phủ lấy Dương Long kia chính là Tử Vong quy tắc. Ban đầu, nàng còn thấp thỏm định lao đến phá hủy cái bả bọc tử vong kia cứu Dương Long ra, nhưng nghĩ đến điều gì đó, nàng lại phù một hơi nhẹ nhõm cũng bắt đầu nhập định để lĩnh ngộ cái cơ duyên ngàn năm có một này.

Ngay cả Tiểu Ngọc lúc này cũng hiểu ra tầm quan trọng của những cái ánh tím bao phủ Dương Long kia nên cũng lập tức bắt đầu tham ngộ những ảo nghĩa thâm ảo bên trong, nếu may mắn biết đâu nàng có thể lĩnh ngộ được nó, lĩnh ngộ được đệ nhất cuồng lực Tử Vong chi đạo a.

Chỉ có Tiểu Đại là vẫn ngồi nguyên tại chỗ như cũ, nhưng đôi mắt của nó cũng ánh lên những quang mang kì dị, nếu nhìn kĩ thậm chí có thể phát hiện có những lớp rất nhỏ ánh tím đang dần ngưng tụ bên trong đôi mắt không hề có ác niệm của Tiểu Đại.

Ở bên trong “tử cầu”, Dương Long với hình dạng của Tiểu Hoàng vẫn đứng thẳng như một con người, hai mắt nhắm lại, hắn lúc này giống như đang

thong thả ngủ một giấc ngon. Nhưng ở bên trong đan mạch hần lúc này thì lại không giống như vậy. Hồn thể của hần bị lực lượng cuồng loạn như một cơn đại cuồng phong hình thành từ nội khí của bản thân hần quật tới lui liên tục. Dầu vậy tay hần vẫn không ngừng nghỉ, liên tục kết những ấn kí phức tạp. Hiển nhiên đó chính là những ấn kí mà hần vừa đạt được khi một lực lượng vô hình mà Dương Long cũng không biết là Hắc Châu hay gì đã truyền sang cho hần, chính là Phệ Thiên Thuật tầng hai kia.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 42: Vết nứt thiên địa

Thái cực luân chuyển, Âm dương luân công. Hai tay của Dương Long một đặt hướng lên trời, một hướng xuống đất, hình dáng của hần lúc này giống như bản thân là trung tâm của vũ trụ, một quyền hủy thiên, một cước diệt địa. Hai tay của Dương Long cùng lúc vận hành thành một hình pháp của đạo gia thời thượng cổ. Một thái cực đồ theo hai tay của Dương Long vận pháp được hình thành. Nhưng thái cực đồ này nếu nhìn kỹ thì lại phát hiện nó có hình dạng rất giống một đóa hoa sen có hai màu trắng đen phân biệt. Một lực uy áp cuồng bạo theo đóa liên hoa thái cực đồ kia phát ra, ngay lập tức, ở bên ngoài ngoài trừ Trắc lão vẫn ung dung bình thản thì Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc lúc này cả người phải mở ra một lớp phòng hộ tinh thần lần thiên khí để bảo vệ bản thân. Nên nhớ Dương Long lúc này mới chỉ Thiên Khí cảnh chưa đạt tam tầng a, nhưng cái Thiên Khí Cảnh kia lại có thể phát ra uy áp ảnh hưởng đến hai Phá Thần Cảnh, nếu mạng việc này nói cho người khác nghe, e rằng tên đó phải cười đến bể bụng mất.

Bên trong thân thể, chính xác hơn là bên trong của lá đan mạch, hồn thể Dương Long lúc này đã chuyển từ hai tay tạo thành thái cực liên hoa đồ sang một tư thế kỳ quái, hai chân của Dương Long lúc này lại tương tự hai tay lúc này, hần một hướng lên một hướng xuống. Đồng thời, hai tay của hần lúc này giang ngang vuông góc với thân hình, nhìn hần lúc này giống như là một chữ thập (+). Xung quanh Dương Long bắt đầu theo động tác của hần thay đổi cũng xảy ra biến đổi. Hai luồng màu sắc phân biệt là kim sắc và tử sắc chia ra hai hướng chiếm lĩnh lấy toàn bộ chiếc lá đan mạch hình tròn kia. Nói chính xác hơn, hai đạo sắc quang này chính là Chân Dương cùng Tử Vong chi đạo mà Dương Long khắc ấn. Ngay lập tức, ở mặt ngoài của chiếc lá đan mạch cũng theo sự biến đổi bên trong mà thay đổi. Nếu có ai ở bên ngoài nhìn vào đan mạch của Dương Long lúc này chắc chắn sẽ lưu luyến kinh hô vì sự sắc sỡ kia. Phân biệt chiếc lá lúc này rực rỡ ở hai màu Kim, Tử, nhưng ở giữa kia lại hình thành nên một ngọn núi lớn màu nâu. Đó chính là do lực lượng của Thổ hệ đại đạo hình thành. Mà ở hai bên Tử, Kim hai màu lại bắt đầu cuộn cuộn nội khí phun trào, kinh khủng hơn là nội khí của Dương Long lúc này cũng phân biệt theo hai màu Tử, Kim kia mà biến đổi. Cả chiếc lá đan mạch của Dương Long giống như một đại dương bắt đầu nổi sóng, nhưng hai ngọn sóng kia dù vùn cao đến đâu cũng vô pháp vượt qua bức tường ranh giới như giữa thiên và địa do Thổ đạo kia tạo thành.

“Ồng” một tiếng, một tầng lực lượng bùng phát từ nơi đan mạch phát ra, thoát ra khỏi cơ thể Dương Long. “Răng rắc”, chiếc bóng tử sắc bao bọc Dương Long bên ngoài ngay lập tức bị tầng lực lượng này chấn cho nát bấy, những Tử Vong quy tắc lờ lờ tỏa ra uy áp lúc trước cũng theo sự biến mất của tử cầu mà hóa vào thiên địa, không để lại chút dấu vết nào. “Ừm” lão Trắc cũng nhận biết được điều này nên ngay lập tức mở mắt ra, ánh mắt lão ngưng trọng nhìn về phía thân ảnh mờ ảo đang đứng tại vị trí từ cầu vừa vỡ nát kia.

Cạnh bên lão, Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc cũng lần lượt mở mắt, trên mặt của Uẩn Lam vẫn bình thản như trước, không có chút biểu cảm nào có thể nhìn ra được từ khuôn mặt của nàng, còn Tiểu Ngọc lúc này là một mảng trắng bệch, hiển nhiên cái uy áp mà lần này Dương Long phát ra khiến nàng không mấy dễ chịu. Nhưng khiến ba người Uẩn Lam bất ngờ là Tiểu Đại lúc này vẫn dửng dưng như không có chuyện gì, trên mặt nó vẫn chăm chú nhìn về hướng Dương Long không chớp mắt, đôi lúc miệng nó lại phát ra vài tiếng “ư ư” không biết là muốn nói gì.

Ở Dương Long, hần lúc này vẫn đang nhắm hai mắt như đang ngủ, cả thân hình hần lúc này được bao bọc bởi một tầng lực lượng thần bí nào đó, mà ngay cả Trắc lão cũng không thể nhìn xuyên qua cái tầng lực lượng này được. “Hô”, Dương Long bất ngờ mở mắt ra, hần hít sâu một hơi như một kẻ sắp chết đuối vừa được vớt lên bờ. Mà ngay khi Dương Long mở mắt, trong đồng tử của hần lại đồng thời bắn ra hai đạo ánh sáng. “Đùng một tiếng, hai đạo ánh sáng phân biệt hai màu Tử, Kim này đã bắn thẳng sang một hướng đối diện, đánh thẳng vào tầng phòng hộ mà Trắc lão đã bố trí trước đó.

“Xèo xèo”, tầng phòng hộ này chỉ lóe lên một chút đã hoàn toàn chấn nát hai đạo ánh sáng kia, nhưng dầu vậy, Trắc lão cũng phải kinh hô một tiếng, hướng phía Dương Long thì thảo.

“Hộ trảo mạnh nhất của ta cũng bị hai đạo lực lượng kia làm ảnh hưởng một chút, hần mới chỉ đạt đến Thiên Khí Cảnh, làm sao có thể như vậy?”

Một câu hỏi kéo theo sự tò mò lớn khiến Trắc lão càng nhìn Dương Long không chớp mắt, mà Dương Long lúc này cảm giác sáng khoái cả người. Đang đứng lúc hần muốn hạ xuống thì ngay lập tức bên dưới mặt đất xảy ra dị tượng. Mặt đất phía dưới của Dương Long nứt ra, một vực sâu không thấy đáy theo vết nứt này hình thành khiến Dương Long cũng hoảng hốt một phen, nhưng lúc này Dương Long mới phát hiện, cái lớp thần kì lực lượng mờ ảo đang bao phủ thân thể của hần lại hoàn toàn định thân Dương Long lại, hần cố sức giãy giụa nhưng không thể nào thoát ra khỏi trói buộc từ cái lực lượng này.

Mà lúc này, ngay khi mặt đất nứt ra, một luồng uy áp kinh khủng khiến cho Trắc lão hít vào một ngụm khí lạnh.

Lão chỉ phát ra hai tiếng “không ổn” rồi ngay lập tức phát tay lên, như một đạo lưu quang cuốn theo ba người Uẩn Lam biến mất, mãi khi xa hơn đến trăm dặm lão mới hạ thân xuống, trên mặt lão lúc này là một mảng tái nhợt, mà ba người Uẩn Lam kia cũng không tốt hơn là mấy, ngay cả thần bí như Tiểu Đại lúc này trên miệng cũng ứa ra một chút máu, không ngừng bập bẹ kêu “đau, đau”.

“Trắc lão, người có biết lực lượng hắc ám vừa rồi là gì không? Ta cảm nhận được thậm chí nó còn mạnh mẽ hơn so với gia gia của ta rất nhiều lần.”

Ngay khi vừa hạ xuống, Uẩn Lam đã hướng Trắc lão dò hỏi, trên mặt nàng vẻ bình thản lúc trước đã biến mất, thay vào đó là một tia lo lắng hiện rõ.

Nghe Uẩn Lam hỏi, Trắc lão cũng thở dài một hơi, hướng về phía mà lão vừa trốn thoát thở dài một hơi, mỗi một lúc sau lão mới chậm rãi đáp.

“Ngay cả lão già ta cũng không biết đó là thứ lực lượng gì, nhưng ta có thể đảm bảo, nếu ta chỉ chậm chân một hơi thở nữa thôi thì e rằng cả ta lẫn tiểu thư đều không ai có thể trốn thoát, ngay cả nếu Hạ lão ở đây, e rằng lão nhân gia ngài cũng phải trả một cái giá không nhỏ nếu muốn giữ được mạng sống.”

Nói đến đây, trên mặt Trắc lão cũng là một mảng khiếp sợ kèm theo. Trên mặt Uẩn Lam lại mang theo một chút hồi hộp cùng lo lắng, hướng về phương hướng kia vẻ trông ngóng.

Mà Tiểu Ngọc khuôn mặt tái nhợt, khóe miệng vẫn dính chút máu lúc này thều thào nói.

“Tiểu thư, vậy Dương Long kia hẳn chẳng phải...”

Nghe Tiểu Ngọc nói, Uẩn Lam hướng nàng trừng mắt một cái, hiển nhiên Uẩn Lam cũng không mong cái kết cục kia xảy ra. Mà Trắc lão cũng thở dài lẩm bẩm

“Tiểu tử yêu thú kia bị một lực lượng quái lạ cầm chân, vừa rồi khi đi ta đã thử mang cậu ta cùng theo, nhưng ta vừa dùng khí lực chạm vào thì đã bị lực lượng đó phản chấn trở lại, nếu không phải ta tránh né kịp lúc thì e rằng đã bị nó chấn cho nát cả một phần thân thể.”

Nghe Trắc lão nói, Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc cũng một mảng vô cùng ngạc nhiên, cả hai đều hướng mắt nhìn nhau nhưng không ai nói gì.

Mà trong lúc đám người Uẩn Lam nói chuyện thì ở một hướng gần đó, hai tên hắc y nhân, mang mặt nạ che kín cả mặt cũng trò chuyện với nhau.

“Đại ca, người của chúng ta e rằng toàn bộ đã bị cái lực lượng kia giết chết sạch, thật sự quá kinh tởm, nếu hai huynh đệ chúng ta không nhanh chân, e rằng cũng nằm trong số đó.”

Một tên hắc y hướng tên còn lại nói. Nghe người kia nói, tên còn lại cũng trầm ngâm một chút rồi đáp.

“Việc này e rằng không đơn giản như chúng ta dự đoán, nếu không phải may mắn có lão già họ Trắc thân tín của Hạ gia kia mở ra bức màn phòng hộ ngăn cách chúng ta tìm kiếm bọn họ thì e rằng lần này chúng ta không ai chạy thoát, việc này chúng ta cần trở về báo lại Thần Chủ để người định đoạt, đi thôi.”

Vừa nói xong, cả hai người như một mảng sương mù, mờ ảo dần rồi biến mất.

Mà cũng trong lúc này, bên phía Dương Long mới là nơi biến đổi lớn nhất. Không chỉ mặt đất biến đổi, mà trên trời cũng bắt đầu xuất hiện một vết nứt lớn. Mà khi đám người Uẩn Lam vừa được Trắc lão đưa đi thì một đạo hắc sắc thiểm điện xuất ra từ mặt đất đánh thẳng về phía Dương Long, tuy ở trong một mảng “phòng hộ” bí ẩn nhưng Dương Long vẫn cảm giác được đạo địa lôi này mạnh đến không còn sức tưởng tượng. Hắn cũng không có thời gian để đi dò xét xem đạo lực lượng này tu vi đạt ở cấp bậc nào. Ngay khi phát hiện nó đang hướng mình đánh tới, Dương Long nhanh chóng phóng xuất Từ Vong chi lực, một mảng phòng hộ dày hơn một trượng được Dương Long dồn hết lực lượng của bản thân tạo thành. Mà khiến Dương Long giật mình là cái hộ trảo thần bí bao phủ bên ngoài của hắn lại giống như một quả bóng da, khi màn phòng hộ của Dương Long mở ra thì nó cũng phồng to lên, không hề bị gò bó khoanh cánh. Mà hiện tại Dương Long cũng không quan tâm đến điều này, ngay khi hộ trảo Từ Vong lực được hình thành, Dương Long không chút do dự thu hết toàn bộ Thần Hồn của bản thân, tiến thẳng vào nắp trong Hắc Châu. Hắn hiện tại không còn lựa chọn nào khác, nếu ở bên ngoài thì chắc chắn không an toàn, nhờ chẳng may đạo thiểm điện kia vượt qua hai lớp hộ trảo đánh thẳng vào thân thể hắn, đến lúc đó e rằng ngay cả thần hồn của hắn cũng bị đánh cho cầu diệt. Cũng may Dương Long không biết đạo lực lượng này thậm chí chỉ một tia uy áp cũng khiến cho Trắc lão suýt chết, còn hắn nhờ màn hộ trảo mờ ảo bên ngoài cơ thể mới chống đỡ được đến bây giờ, nếu biết điều này, không biết hắn sẽ có cảm nghĩ gì a.

Ngay khi Dương Long vừa trốn Hồn Thể vào trong Hắc Châu, đạo địa lôi hắc sắc kia lập tức đánh thẳng vào trong mảng phòng hộ bảo vệ thân thể Dương Long, mà ngay khi đạo thiểm điện kia vừa sắp chấn nát màn phòng hộ này thì bên trong Hắc Châu, Tiểu Hoàng đang nằm ở bên bờ hồ từ sắc nhắm mắt ngủ đột nhiên mở mắt ra, nó mờ dần rồi biến mất, mà ngay cả Dương Long cũng không phát hiện ra điều này.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 43: Đại Trảo - Độc Nhãn

Từ trên cao nhìn xuống, mặt đất xung quanh Dương Long lúc này hoàn toàn bị một tầng hắc ám chi khí thôn phệ, nhìn qua thì tầng hắc ám này rất giống với ma khí của ma vực. Nhưng khi tức mà nó phát ra lại là hoàn toàn bất đồng, nếu mang ma khí ra để so sánh với nó thì tin chắc ai cũng sẽ phải buộc miệng lẩm bẩm “ma khí như là Chim sẻ, làm sao có thể so sánh với Không Tước a.” Mà trên bầu trời lúc này cũng là một mảng dọa người, từ hư không

nứt ra một vết, giống như một trang giấy trắng bị người ta đưa tay xé ra.

Mà kinh khủng hơn, từ nơi vết rách kia lại tỏa ra một tầng năng lượng thánh khiết, nếu bên dưới mặt đất có thể tạm xem là ma khí, thì lúc này trên vết rách ở bầu trời chính là tỏa ra khí tức quang minh. Khi đạo hắc sắc địa lôi vừa đánh vào tầng phòng hộ của Dương Long thì nơi phát ra cái khí tức “quang minh” kia cũng xuất hiện dị tượng. Một cái trào có mười ngón, rất giống với long trào của Long tộc, nhưng kì lạ là trào này từ hư không hiện ra nhưng chỉ là một ảo ảnh, phía sau nó không hề có một chân long nào theo sau, dẫu vậy nhưng việc một Long trào có mười ngón thì cũng đã khiến cho nhân sinh quan của tam giới thay đổi nhận thức rồi a.

“Ồng” một tiếng, hai lực lượng địa lôi cùng “Long trào” va chạm vào nhau, chỉ thấy xa hơn trăm dặm, Trắc lão vừa mới mang đám người Uẩn Lam hạ xuống kia lại thoáng lên đã biến mất, mà khi lão xuất hiện đã cách xa vị trí vừa đứng hơn nghìn dặm. Trên mặt lão lúc này là một mảng trắng bệch, máu từ miệng lão không ngừng ứa ra. Nhìn ở phía sau lưng của lão thậm chí có thể thấy được những cái xương trắng hếu, máu bắt đầu chảy ra ướt cả một mảnh đất. Mà được lão dùng thân mình che chắn chính là nhóm hai người, một thú Uẩn Lam. Thấy Trắc lão bị thương nặng như vậy, Uẩn Lam cũng không giữ được bình tĩnh, vội chạy đến đỡ tay ông ngồi xuống một khối thạch đầu gần đó. Cả Tiểu Ngọc cũng vội vã lùi ra một đồng đàn được tiền hành trợ giúp Trắc lão sơ cứu vết thương ở bên ngoài. Chỉ có Tiểu Đại lúc này lại không hề quan tâm đến việc ba con người kia đang làm gì. Ánh mắt nó trở nên ngưng trọng nhìn thẳng về cái hướng nơi mà vết rách thiên địa xuất hiện cùng lúc. Ngay cả Uẩn Lam bình thường bình tĩnh, hay Trắc lão dù đang bị thương nhưng là một Thiên Tôn Cảnh cũng không phát hiện được xung quanh của Tiểu Đại lúc này, cả người nó thoáng chốc trở nên cứng đờ, xung quanh phát ra những quang mang kì dị, mà hai mắt của nó ánh lên hai đạo ánh sáng hắc – bạch hướng thẳng về phía hai lực lượng đang giao tranh kia.

Khu vực nghìn dặm xung quanh vị trí của vết nứt thiên địa lúc này đã bị hai lực lượng kia san thành bình địa, không ai có thể biết được rốt cuộc hai nguồn lực lượng kia là gì. Còn ở bên trong Hắc Châu, Dương Long cũng cảm thấy được có điều không ổn, hắc vốn đã hợp thể với thân xác của Tiểu Hoàng, tuy hiện tại hắc đang phải trốn chui trốn nhủi ở trong Hắc Châu nhưng Dương Long vẫn cảm nhận được cái đau đớn thấu tâm can, hiển nhiên Dương Long cũng hiểu được e rằng cái thân xác của Tiểu Hoàng kia cũng không may mắn như Hồn Thể của hắc có Hắc Châu bảo vệ. Còn ở bên ngoài, hai đạo lực lượng kia vẫn còn đang giằng co nhau, lúc này đạo địa lôi lại giống như một cái mặt quỷ đang không ngừng gặm nhắm cái khí tức thánh khiết quang minh kia, nó giống như một kẻ liều chết, dù hi sinh bản thân cũng quyết phải hủy được cái thân xác đang trước mặt nó kia.

Nhưng khiếp sợ hơn chính là, dù địa lôi có cuồng bạo đến đâu, khí tức “quang minh” kia cũng giống như một tường đồng vách sắt, mỗi khi bị Địa Lôi triệt tiêu một phần, nó lại lập tức sinh ra một phần. Tình thế của cả hai bắt đầu tiến vào trạng giằng co. Mà khôn khổ chính là khuôn viên xung quanh của hai đạo lực lượng này liên tục phải hứng chịu lực lượng trùng kích từ hai lực lượng đó phóng ra, ngay cả Nhật Nguyệt Thành lúc này cũng phải gánh chịu hậu quả. Một tầng lực lượng như một lưỡi dao từ thân xuyên qua Nhật Nguyệt Thành, ngay lập tức trong diện tích trăm dặm trong thành giống như bị một cơn sóng biển hoàn toàn nhấn chìm. Nhà cửa, con người, có cả một vài yêu, ma ẩn giấu trong bóng tối cũng trong nháy mắt bị thôn phệ bởi một đạo lực lượng kia.

Mà ở tại vị trí nơi địa vực mở ra, một cơn mắt đen ngòm hư ảo từ đó nhìn ra, hướng về phía vết rách ở trên bầu trời. Một luồng uy áp còn lớn gấp trăm lần so với lực lượng của đạo địa lôi từ trong độc nhãn đó phát ra. Ngay lập tức, ở phía trong thông đạo hư không trên nền trời cũng đáp trả, một màn kinh thiên lại lần nữa xuất hiện. Tại vị trí vết rách hư không đó lần nữa xuất hiện một long trào mười ngón, nhưng ngay khi nó vừa xuất hiện, thì từ phía xa, hai đạo hắc – bạch ánh sáng chiếu thẳng vào cái long trào kia. Long trào lúc này giống như một kẻ phạm ăn, lập tức thôn phệ, nuốt chửng hai đạo ánh sáng lực lượng này. Mà khi hai đạo hắc – bạch ánh sáng vừa biến mất, thì cái long trào mười ngón kia “Ồng” một tiếng đã lớn hơn đến trăm trọng. Nhìn nó lúc này giống như một cự đại thần thú thời thượng cổ, thậm chí những người đứng xa ở nghìn dặm như nhóm người Trắc lão cũng có thể thấy rõ cái đại trào này. Xung quanh của long trào ngay khi hóa thành cự đại cũng phùng phực cháy lên một ngọn kim hỏa. Mà khí tức kim hỏa kia vừa phát ra đã khiến cho những hắc khí như gặp đại địch, phát ra những tiếng “xèo xèo”.

Cùng lúc này, độc nhãn bên dưới cũng không ngồi yên bị động. Trong ánh mắt của nó phát ra một đạo lực lượng không ai biết rõ, nhưng nhìn từ xa chỉ thấy nó như một cái thiết côn, bắn thẳng về hướng của đại trào kia. Nhưng nếu ở gần thì mới thấy, hướng của hắc côn chính xác hơn là hướng về thân xác của Dương Long vẫn đang được quang minh khí tức bảo vệ kia. Mà lúc hắc côn sắp lần nữa chạm vào màn phòng hộ bao phủ Dương Long, thì đại trào cũng không chút do dự đập thẳng về phía của độc nhãn ở trong địa vực. Đồng thời, ngọn kim hỏa lúc này cũng phóng ra đánh thẳng về hướng của hắc côn. Lúc này, xung quanh nghìn dặm đã có rất nhiều cường giả của các đại môn phái nghe được tin đã sử dụng Xuyên Không trạm tiến đến quan sát thiên địa dị tượng giống như hai đại thần thú thượng cổ đang giao chiến mọi đây. Mà tới trước nhất dĩ nhiên chính là Hạ Minh Tông trưởng lão, Hạ lão tửu. Bên cạnh Hạ lão lúc này là hơn mười lão già khác, nhìn qua tuổi tác cũng chẳng khác lão là bao. Hạ lão một tay đưa hướng lưng của Trắc lão trị thương, ánh mắt thì không chớp một chút nhìn về hướng hai đại dị tượng kia.

Cùng một lúc kim hỏa va chạm với hắc côn, thì ở kế đó là đại trào trùng kích vào độc nhãn. “Ầm” một tiếng, chỉ thấy đại địa cả nghìn dặm quanh đó lập tức bị sụp đổ, một cơn đại kim hỏa theo đó bốc lên, hoàn toàn thiêu trụi những thứ xuất hiện ở nơi đây, ngay cả đất đá đang rơi xuống đại vực kia cũng bị ngọn kim hỏa đốt thành dung nham. “Ục” một tiếng, cả hai đại lực lượng cùng lúc hoàn toàn biến mất, bầu trời lúc trước bị bao phủ bởi một tầng mờ ảo khí tức lập tức trong xanh trở lại. Mà đám người Hạ lão lúc này cũng là đầu bù tóc rối thờ hồn hèn khi bọn họ lại lần nữa kịp lúc thoát nạn. Người cảm thấy nhân sinh tươi đẹp nhất chính là vị Trắc lão kia, trên mặt lão tuy vẫn là một mảng trắng bệch nhưng miệng lão lại mở ra cười lớn. Vừa cười vừa la lớn “Ngay cả lão diêm vương cũng chê ta phiền Hahaha.” Hiển nhiên ba lần suýt chết khiến lão tâm tình không khác gì một đứa trẻ lên ba.

Ngay khi thiên địa dị tượng biến mất, đám người của Hạ Minh Tông cũng lập tức đưa nhóm người Uẩn Lam trở về Hạ Minh Tông, ở đây hiện tại quá nguy hiểm, không ai biết cái lực lượng thần bí kia sẽ còn lần nữa xuất hiện hay không. Mà trước khi đi, Uẩn Lam khuôn mặt có vẻ không mấy vui vẻ, trên đôi mắt nặng lúc này lại thấy được một chút tuyệt vọng. Còn Tiểu Ngọc thì lúc này cả người run cầm cập, nha đầu này tuy ngày thường ngang bướng nhưng cũng rất sợ chết a. Chỉ có Tiểu Đại lúc này thân thể có vẻ mệt mỏi, hai mắt nó lim dim như đang ngủ.

Nửa tháng trôi qua, ngọn kim hỏa thiêu đốt địa vực kia mới hoàn toàn biến mất, cả một mảnh đất rộng đến hơn hai nghìn dặm xung quanh hoàn toàn chỉ trong một ngày mà biến thành một đại dương thu nhỏ, một vực sâu không thấy đáy, bên trong vực này thì theo mạch nước ngầm nên cũng bắt đầu chứa đầy nước, ngay cả những cường giả như Hạ lão cũng không dám mạo hiểm tiến xuống đáy dò xét. Mà sự việc này qua đi cũng kinh động toàn bộ Thần Cảnh Đại Lục, ngay cả ma giới khi nhận được tin cũng lên lút đưa người dò xét, còn với nhiều thế lực khác đang cạnh tranh địa vị với Hạ Minh Tông thì cũng được một phen đắc ý, hiển nhiên đại thiên địa dị tượng lần này thiệt hại lớn nhất không ai khác chính là Hạ Minh Tông. Hàng loạt các thành thị lớn nhỏ trong khuôn viên hai nghìn dặm phút chốc toàn bộ bị phá hủy. Mà còn quan trọng hơn chính là Nhật Nguyệt Thành, một phòng tuyến thứ nhất của

Hạ Minh Tông cũng theo đó mà hoàn toàn biến mất.

Mà Uẩn Lam trong nửa tháng này cũng liên tục phái người của Hạ Minh Tông tìm kiếm tung tích của một con yêu sư có lân phiến ở bốn chân trong khu vực địa vực tử hồ kia, nhưng mặc cho những lo lắng của Uẩn Lam thì những người được cử đi đều lác đác tạ lỗi. Uẩn Lam khuôn mặt có vẻ chán nản ánh mắt nhìn xa xăm, trên khuôn mặt nàng đôi lúc lại hiện lên một vẻ khó hiểu.

“Hắn là ai, tại sao lại khiến ta cảm thấy thân thiết...?”

-----*

Sâu trong địa vực tử hồ vừa được hình thành nửa tháng trước, bên dưới lớp bùn đất xuất hiện một ít năng lượng bắt đầu ngưng tụ lại với nhau, những mảnh nhỏ xương cốt, tay chân như đang có một lực hút không ngừng tiến đến vị trí giữa đáy hồ.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Thoát khỏi

Thời gian trôi qua, mặc cho có rất nhiều thế lực lớn nhỏ khác nhau của cả tam giới Thần Cảnh Đại Lục không ngừng tìm kiếm, muốn xem có cơ duyên nào ẩn hiện phía sau lần đại dị tượng vết rách thiên – địa kia không. Nhưng đã qua hơn một năm kể từ khi cái đại vực tử hồ sâu không thấy đáy kia hình thành thì chỉ thấy những cường giả xuống dưới đó đều không thể nhặt được mạng sống trở về. Cũng chính vì vậy nên đại hồ này dần trở thành một trong những tiểu cấm địa, không có tông môn nào có ý định tìm kiếm cái đại cơ duyên mà mọi người suy đoán kia nữa.

“Tiểu Ngọc em đi chuẩn bị một ít lễ bái, mang cả Tiểu Đại theo cùng ta đi đến Thiên Địa hồ.”

Uẩn Lam khuôn mặt đầm chiêu ngồi nhìn ra hướng cửa sổ trên một căn lầu các 5 tầng, hướng Tiểu Ngọc nói. Vẫn là cái khuôn mặt thánh thiện, không ai nhìn ra cảm xúc ấy của Uẩn Lam, đã qua một năm nên bây giờ nhìn nàng ngoài vẻ thánh thiện trước kia thì lúc này lại có thêm vẻ cuốn hút, quyến rũ vốn có của một thiếu nữ. Trên người nàng vận một chiếc váy lam thường thấy, còn ở bên cổ tay lúc này đeo một cái nơ hồng trông giống cái nơ lúc trước từng cài ở trên đầu Dương Long.

Tiểu Ngọc nghe Uẩn Lam nói thì gật đầu một cái rồi bước ra khỏi phòng. Chỉ gần nửa canh giờ sau, Uẩn Lam ba người đã rời khỏi Hạ Minh Tông, hướng thẳng đến cái đại vực tử hồ mà hiện tại được người ở đây đặt cho cái tên là Thiên Địa hồ mà đi. Vì vốn không quen có người là đi cùng nên Uẩn Lan không mang theo bất kỳ người lạ nào khác. Cả ba cấp tốc phi hành, chỉ hơn một canh giờ đã đến vị trí của Thiên Địa hồ. Nhìn ra đại hồ rộng lớn, Uẩn Lam thở dài một hơi, đôi mắt mang một vẻ nặng nề lắm lắm.

“Tròn một năm rồi, những tưởng mang người về Hạ Minh Tông là bảo vệ người, ai ngờ được ý trời khó tránh, không bị tam giới truy sát nhưng người lại bị thiên địa đồng diệt.”

Lời nói của Uẩn Lam như một con gió vang ra rất xa, đến mặt hồ không gọn sóng lúc này cũng vì thanh âm của nàng mà lăn tăn lên những làn sóng vỗ.

Tiểu Ngọc thì đứng bên cạnh Uẩn Lam, đôi mắt nha đầu này đỏ hoe, tuy ở cùng Dương Long không lâu, nhưng Tiểu Ngọc cũng là người trọng tình nghĩa. Vốn dĩ bình bình an an bỗng dưng Dương Long vô cớ bỏ mạng khiến nàng cũng không thể nhịn được mà đau buồn suốt một thời gian dài, đến bây giờ nghe Uẩn Lam nhắc lại chuyện cũ lại khiến tâm trạng của nàng cũng trở nên đau thương.

Chỉ có Tiểu Đại lúc này vẫn không có biểu hiện gì, đôi mắt hai màu của nó lúc này trở nên sáng quắc, mí mắt thì cứ chốc chốc lại giật một cái, còn ánh mắt của nó thì không rời khỏi cái đại hồ trước mặt. Sâu trong hồ lúc này, nước ở nơi đây giống như một dải lụa, không ngừng được kéo về một hướng. Mà nhìn kỹ có thể thấy, hướng mà “dải lụa nước” này đang hướng đến là một ngọn đồi nhỏ ở dưới đáy của Thiên Địa hồ.

“Ùm” một tiếng, Tiểu Đại ở bên bờ hồ bất giác phát ra một đạo công kích từ hai âm dương nhãn của nó, đạo công kích này của nó theo hướng đáy hồ Thiên Địa mà bắn thẳng xuống. Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc cũng vì hành động này của Tiểu Đại mà lấy làm bất ngờ. Vì kể từ khi Dương Long bị chọn thân trong lần thiên địa sát phạt một năm trước thì Tiểu Đại cũng giống như trở thành một khúc gỗ, suốt ngày ngoài việc ăn ra nó chỉ nằm ngủ. Hoàn toàn không thấy nó sử dụng năng lực của bản thân làm bất cứ việc gì. Nhưng lúc này nhìn trên mặt hồ thì tại vị trí đạo công kích của Tiểu Đại phá không bắn xuống thì nổi lên rất nhiều loài động vật thủy sinh, thấy cảnh này nên hai người Uẩn Lam cũng thở dài một hơi.

“Tên đầu gỗ này chắc đang muốn đi ăn đây mà.”

Tiểu Ngọc lác đác chép miệng nói.

Khi đạo công kích do Tiểu Đại vừa phát ra, thì sâu dưới đáy Thiên Địa hồ cách mặt đất khoản nghìn trượng cũng bắt đầu biến đổi. Ngọn đồi nhỏ kia lúc này bắt đầu phát ra một lực hút cường đại, ngay cả những đất đá xung quanh lúc này cũng bị lực hút điên cuồng kia kéo đến, mà trên mặt hồ lúc này cũng bắt đầu dậy sóng. Theo lực hút ở bên dưới, phía trên lúc này hình thành một vực xoáy lớn đến một phần tư mặt hồ. Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc đang

bày ra một số món ăn thức uống để tưởng nhớ ngày giỗ của Dương Long thì lúc này khuôn mặt của cả hai cũng trở nên nghiêm túc. Vợ phi thân bay lên cao, Uẩn Lam hướng phía giữa hồ nhìn lại.

Còn ở dưới đáy, những đất đá bị cuốn vào cái dòng nhỏ kia như bị hút đi tinh hoa nên nhanh chóng trở thành bột mịn, hoàn toàn hòa tan vào dòng nước. Mặt nước trong hồ cũng theo lực hút mà bắt đầu voi đi trông thấy, chỉ sau nửa canh giờ, nước trong hồ đã rút đi đến hơn một nửa. Nhìn từ trên xuống thì cả một vùng đại hồ rộng lớn bây giờ đã hiện ra trước mắt.

Như nghĩ đến điều gì đó, Uẩn Lam đưa tay phất lên, một bảo cụ hình chiếc bát lớn, màu trắng như bạch ngọc nhanh chóng bay ra vị trí giữa hồ rồi phóng lớn ra, hoàn toàn bao phủ cả một vùng hồ rộng lớn này lại. Cũng may đây là khu vực lãnh địa của Hạ Minh Tông nên Uẩn Lam cũng không lo kẻ khác quấy rầy hành động của mình. Lúc này một người một thú, Tiểu Ngọc cùng Tiểu Đại cũng đứng kề bên Uẩn Lam. Thấy Uẩn Lam mang ra cái bát lớn kia Tiểu Ngọc cũng thoáng giật mình một chút nhưng cũng không nói gì, chỉ im lặng quan sát. Còn Tiểu Đại thì nhìn cái bát này có vẻ thêm thường, đưa lưỡi liếm miệng một cái.

Bên dưới đáy hồ, lực hút kia bây giờ đã voi dần, địa vực này vốn đã sâu, bây giờ lại bị cái lực hút kì dị này thôn phệ cũng càng quét đi lượng lớn đất đá thì lại càng trở nên hun hút. Chỉ còn thấy lơ lửng ở đây là cái tiểu đôi kia. Một vầng sáng tím theo lực hút cuối cùng thu vào thì nó bắt đầu tỏa ra, theo đó là một mảng sáng màu vàng kim cũng phát ra quang mang chói mắt. Cùng lúc này, một thần quang khác màu nâu cũng tỏa ra uy áp cường đại, đẩy lùi hai đại lực lượng tử - kim kia, không cho chúng tiếp xúc với nhau. Ngay khi cả ba màu hoàn toàn xuất hiện thì theo đó, một cột sáng do tam đạo ánh sáng kia gộp lại, bắn thẳng lên trời.

“Dùng” một tiếng, chỉ thấy nơi ba luồng ánh sáng đi qua, cái bát lớn do Uẩn Lam bố trí bao cả đại hồ lại bị hai đại ánh sáng tử - kim gần như xuyên thủng, chỉ còn lại một lớp mỏng vật liệu ngoài cùng còn nguyên. Thấy cảnh này, Uẩn Lam trên mặt cũng thoáng ngạc nhiên một chút, nhưng ngay lập tức, ánh mắt nàng biến đổi nhìn về phía nơi mà đạo ánh sáng tam sắc kia vừa đi lên. Ngay cả Tiểu Ngọc cùng Tiểu Đại cũng chăm chú nhìn về nơi này. Trên khuôn mặt cả ba người lúc này đều mang vẻ tò mò cùng hồi hộp.

Chỉ khoảng mười hơi thở sau, một tiếng gầm lớn, vừa giống long ngâm lại vừa giống sư tử hống phát ra từ dưới đáy hồ truyền lên. Ngay lập tức mặt hồ vỡ ra, một cột sóng lớn cao hơn trăm trượng bắn thẳng lên trời, mãi khi chạm phải cái bát lớn của Uẩn Lam mới hạ xuống. Mà theo đó, bên trong cột nước cao kia, một ánh kim chói mắt như ánh mặt trời ban trưa cũng xuất hiện.

Mà khi thấy thân ảnh này, ngoại trừ Tiểu Đại ra thì Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc đều mở to mắt, trên khuôn mặt không giấu nổi ngạc nhiên cùng vui mừng.

Uẩn Lam không chút do dự phi thân lên, bay thẳng đến vị trí thân ảnh kia. Thấy vậy, Tiểu Ngọc vội vã hô lên một tiếng rồi cũng đuổi theo nàng, Tiểu Đại thì như một tia sáng, lóe lên đã xa hơn trăm dặm hướng giữa hồ bay đến.

“Hahaha, cuối cùng cũng đã thoát ra khỏi cái quỷ môn quan kia, cảm giác thật thoải mái a.”

Dương Long vươn vai một cái, chân đạp lấy cột nước đang bắn lên cao kia theo đà đi lên.

“Ừm?”

Ánh mắt của hắn nhìn về phía ba thân ảnh đang bay đến. Ngay khi thấy hình dáng to lớn như một con đại mã của Tiểu Đại thì Dương Long cũng cười lớn một tiếng, chỉ vài cái hơi thở, Tiểu Đại đã xuất hiện trước mặt Dương Long, cặp mắt nó ánh lên sự vui mừng giống như một thú sủng gặp lại chủ nhân. Mà cũng chính xác cho thân phận của nó và Dương Long hiện giờ a.

Dương Long nhún người một cái đã phi thân ngồi lên lưng của Tiểu Đại, đưa cái chi trước của hắn vuốt vuốt lên bộ lông óng mượt của Tiểu Đại. Mà lúc này, “úp” một cái, một thân ảnh khác vừa hạ xuống đã ôm chầm lấy Dương Long, còn ngồi thẳng lên đầu của Tiểu Đại, con đại khuyển lúc này cũng chẳng vì bất ngờ mà hất nhân ảnh kia xuống, thậm chí nó còn đứng yên không nhúc nhích. Dương Long thì cứng đờ cả người. Cái cảm giác vừa ngủ một giấc dài dậy đã có nữ nhân đến gõ cửa phòng thật là khó chịu a. Cái cảm giác ấm áp, lại còn cái hương thơm mê người từ trong cơ thể mềm mại kia tỏa ra làm Dương Long hơi mê mẩn. Mãi đến khi hắn nghe được tiếng thúc thít, còn trên bộ lông vàng của hắn cũng ướt nước mắt mới kéo hắn ra khỏi cái cảm giác mê người này.

Tiểu Ngọc bây giờ mới phi hành đến, vừa đến nơi, nàng đã mở lớn cả mắt lẫn miệng ra.

“Tiểu thư...”

Như muốn nói gì đó nhưng không nói được, Tiểu Ngọc dùng ánh mắt như nhìn một tên sắc lang nhìn sang Dương Long. Dương Long lúc này chỉ biến thờ dài, trong hình dạng yêu thú thể này thật là bất tiện a.

Như cảm thấy có gì đó không đúng, Uẩn Lam lúc này mới vội vã đẩy Dương Long ra, xoay người ra phía trước. Nhưng lúc này lại phát hiện bản thân đang ngồi trên đầu của Tiểu Đại, còn con đại khuyển lại đang nhìn mình bằng ánh mắt như muốn nói “ta còn nhỏ, ta chưa biết gì đâu” càng khiến cho Uẩn Lam ngượng đỏ cả mặt, cúi gằm mặt xuống không biết nói gì.

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Chọc Túc

Tình cảnh khó xử khiến Dương Long và Uẩn Lam đều im lặng, mãi đến khi Tiểu Ngọc dắt Tiểu Đại mang hai người bọn họ về Hạ Minh Tông thì mới khiến Dương Long giật mình tỉnh lại khỏi cảm giác khó xử kia. Như hiểu ra lo lắng của Dương Long hiện giờ, Uẩn Lam khuôn mặt vẫn còn hơi đỏ, đang ngồi trước Dương Long trên lưng Tiểu Đại mới nhỏ giọng nói.

“Người yên tâm, Hạ Minh Tông có ta bảo vệ người, ngay cả những trưởng lão kia cũng không dám bắt người đi nghiên cứu đâu.”

Nghe Uẩn Lam nói, Dương Long cũng thoáng yên tâm hơn, bởi cô nàng này tuy có vẻ ngoài đơn giản nhưng Dương Long biết có thể khẳng định, những người trông như đơn giản lại càng không đơn giản, vì vậy những lời Uẩn Lam nói chưa bao giờ là vô căn cứ. Nhưng để đề phòng vạn nhất, hắn vẫn phóng một tia thần niệm của bản thân, ẩn vào trong đáy hồ Thiên Địa, hành động của hắn quá nhanh lại vô cùng cẩn thận nên ngay cả Uẩn Lam cũng không phát hiện ra.

Chỉ sau khoản nửa canh giờ, nhóm người bọn họ đã đến trước một đại môn to lớn, cánh cửa tông môn giống như một cái đại cổng thành, hoàn toàn được xây bằng tinh thạch cao cấp nhất. Dương Long chỉ nhìn qua cũng hít vào một ngụm khí lạnh, chỉ riêng cái cổng thành này nếu mang ra đổi lấy kim tiền thì có thể dùng số tiền đó để chết toàn bộ người của Hạ Xuân Thành, nên nhớ thành Hạ Xuân là một thành lớn có tiếng ở Thần Cảnh Đại Lục, dân số và diện tích ở đó không hề ít a.

Vừa nhìn qua Dương Long đã thấy phía trên, nơi cao nhất trên tường thành là một tấm biển bằng hoàng kim khắc lớn 3 chữ rồng phượng “Hạ Minh Tông”. Chỉ nhìn vào tấm biển thôi Dương Long cũng cảm thấy một chút uy áp từ đó phát ra, hiển nhiên người đề bút trên tấm biển này cũng không phải là nhân vật tầm thường.

Lúc này, trước đại môn này chỉ có hai thị vệ khoảng 12 - 13 tuổi canh gác, nhìn qua khí chất thì Dương Long cũng có thể đoán được, tuy còn nhỏ nhưng hai người này đã là Tinh Thần cảnh nhị tầng, thậm chí đan điền của hai người cũng đứng trong hàng ngũ nhân tài cực hạn đan điền. Thông qua tinh thần lực cường đại của bản thân, Dương Long cũng cảm ứng được xung quanh nơi này có ẩn nhẫn rất nhiều khí tức mạnh mẽ khác, chỉ cần có kẻ nào dám mạo phạm đến lãnh địa nơi này thì chắc chắn những cường giả đang ẩn trong bóng tối kia sẽ một kích oanh diệt kẻ đó.

Chỉ bấy nhiêu thôi cũng thấy được sự hùng mạnh của Hạ Minh Tông, một trong 8 tông môn mạnh nhất toàn Thần Cảnh Đại Lục.

Nhờ có Uẩn Lam nên đám người bọn họ đều an toàn thông qua đại môn, tiến vào lãnh địa của Hạ Minh Tông.

Vừa vào trong, Dương Long đã ngây cả người, cảnh sắc của Hạ Minh Tông thật sự khác xa so với những gì Dương Long nghĩ, vốn hắn nghĩ rằng Hạ Minh Tông sẽ là một nơi đầm rồng hang hổ, nhộn nhịp phồn vinh. Nhưng khi hắn bước qua đại môn kia thì mọi suy nghĩ của hắn về Hạ Minh Tông quanh cảnh đều sụp đổ. Nơi đây giống như một bông lai tiên cảnh. Có mây có nước, có hoa có chim thú. Những tiểu đảo được một lực lượng nào đó nâng đỡ khiến chúng lơ lửng trên bầu trời, mà nhìn vào những tòa tiểu đảo đó đều có những lầu các với phong cách cổ xưa. Chỉ nhìn sơ qua một vòng Dương Long cũng tạm hiểu được cấu trúc nơi đây tương ứng với mỗi người hoặc mỗi nhóm người sẽ sống trong một lầu các trên mỗi tiểu đảo kia a.

Phải mất vài hơi thở Dương Long mới thu hồi lại ánh mắt ngạc nhiên của mình, Uẩn Lam chỉ cười nhẹ còn Tiểu Ngọc thì nhếch môi, là lừa làm mất quý tước tức tên nhà quê như Dương Long. Còn hắn thì chẳng quan tâm gì đến biểu hiện của hai người này, vẫn nhàn nhã ngồi trên lưng của Tiểu Đại, đưa mắt quan sát từng chi tiết nhỏ ở nơi đây. Chỉ một chốc, Uẩn Lam đã đưa Dương Long đến một lầu các lớn, nhìn qua thì hắn cũng có thể đoán được đây có lẽ chính là lầu các dành riêng cho Uẩn Lam, bởi vừa đặt chân lên tiểu đảo này Dương Long đã thấy toàn bộ cảnh vật nơi đây, ngoại trừ hoa lá, cây cỏ thì hầu như đều màu lam, mà nhìn về phía cái lầu các 5 tầng kia Dương Long còn thấy được tấm biển ghi ba chữ lớn “Lam Lâu Các”.

“Đúng là vương công quý tộc, còn có cả một đại lầu cho bản thân ở một đại tông môn như thế này.”

Dương Long hướng Uẩn Lam chép miệng một tiếng, làm ra cái bộ dáng “ta đây thật là mệnh khổ a.”

Vừa nói xong hắn đã thấy Uẩn Lam cùng Tiểu Ngọc hai người đã bước vào trong đại lầu. Tiểu Ngọc cũng không quên quay lại đưa cho hắn một cái lễ mỉm cười rồi khúc khích chạy vào trong.

Trong lầu các, Dương Long được Tiểu Ngọc dẫn đến một căn phòng lớn, Tiểu Đại cũng theo hắn không rời, còn Uẩn Lam thì vừa về đã biến mất không thấy đâu. Dương Long cũng không quan tâm lắm, vừa vào phòng đã nằm ịch trên giường.

“Cái cảm giác giống như hồi sinh này thật tuyệt. Lão Diêm La còn chưa muốn nhận ta làm lâu la a.”

Dương Long mở miệng thở dài lẩm bẩm, sau khi kiểm tra lại một lượt thân thể xem có gì không ổn không thì hắn mới ngủ thiếp đi vì mệt mỏi.

Phải đến xế chiều, Dương Long mới bị tiếng gọi lớn của Tiểu Ngọc mà tỉnh dậy, lắc người một cái, đưa tay phát lên, một luồng kinh lực phóng ra mở toang cánh cửa ra, Tiểu Ngọc đứng bên ngoài cũng may chút đã ngã thẳng vào trong phòng. “Hừ” một tiếng, nha đầu này mới hướng Dương Long nói.

“Mau xuống dưới đại sảnh, Uẩn Lam tiểu thư nói có chuyện cần nói với người.”

Vừa nói xong, nàng đã bước nhanh ra ngoài, trước khi đi còn không quên kéo theo Tiểu Đại cùng đi, con đại khuyến này tuy không muốn lắm nhưng bị Tiểu Ngọc bám riết nên cũng đành xụ mặt đi theo nàng.

Dương Long sửa soạn lại bản thân một chút cũng hướng phía đại sảnh mà đi xuống. Vừa vào, Dương Long đã phát hiện lúc này nơi đây ngoài Uẩn Lam ra còn có thêm hai lão giả cùng một người trẻ tuổi khác. Một lão giả thì Dương Long vừa nhìn đã nhận ra. Chính là Hạ lão tửu mà hắn đã gặp mặt qua mấy lần trước đó. Mà lão giả còn lại đang ngồi đối diện với Hạ lão, tuy Dương Long không nhận biết được nhưng nếu nhìn qua phong thái cùng vị trí ngồi ngang hàng với Hạ lão thì Dương Long cũng sơ qua đoán được địa vị của lão giả này trong Hạ Minh Tông, chắc chắn là một trong 9 vị trưởng lão đức cao vọng trọng kia.

Nhìn qua thanh niên nhân thì Dương Long giật mình phát hiện, cái tên bạch kiếm (con trai trắng trẻo) này lại khiến cho hắn cảm thấy sâu không lường được, hiển nhiên tên này không thể là Thiên Vương hay Thiên Tôn cảnh được, nhưng Dương Long thông qua dò xét không thành cũng mơ hồ đoán được tên này ít nhất cũng đã đạt đến bình cảnh Thiên Vương Cảnh, chỉ cần cơ duyên đến hắn có thể vượt qua Thiên Tinh tiến vào cánh cửa Thiên Vương. Nhìn qua thì tên này đúng là một trang nam tử, vừa anh tuấn lại là kỳ tài, chỉ mới khoảng hai mươi tuổi đã gần đạt đến đỉnh cao cường giả thì đúng là đáng để gọi một tiếng thiên tài. Còn lúc này, thanh niên nhân kia trên khuôn mặt là một bộ ôn hòa khí chất, trên miệng luôn mỉm cười hòa nhã còn ánh mắt thì thỉnh thoảng liếc qua phía đối diện nhìn về hướng Uẩn Lam đang ngồi. Thấy Dương Long một yêu thú hai chân đứng thẳng, hai chi trước thì chấp phía sau hiển ngang bước vào đại sảnh thì hắn cũng neho mắt lại, một chút, rồi nhanh chóng khuôn mặt trở lại điềm tĩnh như không có chuyện gì.

Sơ dĩ Dương Long bước đi với hình dáng cao ngạo này bởi vì hắn cũng biết được chắc chắn mấy người này đã phát hiện ra hắn có linh trí, nên hắn cũng không cần phải giấu diếm. Chính vì vậy nên hắn cũng một phen ta đây trang bức a.

Còn Hạ lão cùng lão giả kia thì nhìn hướng Dương Long một cái sau đó hai người bọn họ lại hướng mắt nhìn nhau rồi còn thêm cái bộ dạng gật gật đầu của mấy lão giả này khiến Dương Long cũng trở nên nghiêm túc mà bắt đầu đề phòng vạn nhất có tình huống bất ngờ xảy ra. Uẩn Lam lúc này đưa tay ngoắc ngoắc hướng chiếc ghế gần nàng chỉ tới, hiển nhiên nàng ta cũng không muốn Dương Long đối diện với hai Lão giả này một cách khó xử, đơn độc.

Dương Long cũng không ngại ngừng gì, chỉ gật đầu một cái, sau đó đi thẳng đến vị trí giữa phòng, hướng qua hai vị lão giả hai bên hơi khom người mở miệng nói.

“Vãn bối Dương Long xin ra mắt hai vị tiền bối. Không biết hai vị hôm nay cho gọi tiểu bối là có gì cần dạy bảo?”

Nghe Dương Long nói, lại nhìn qua ánh mắt không có chút gì sợ hãi của Dương Long, Hạ lão gật đầu một cái, còn lão giả kia cũng chỉ “ừm” một tiếng. Lúc này, tên thanh niên nhân kia mới mở miệng.

“Tên tiểu yêu nhà ngươi lại to gan dám bước vào địa phận của Hạ Minh Tông chúng ta, lại còn dám ở đây khoa chân múa tay với hai vị sư thúc của ta?”

Giọng nói của hắn có vẻ khá bình thản, nhưng Dương Long cảm nhận được một uy áp tinh thần do tên này phát ra muốn qua đó chấn nhiếp hắn. Dương Long vẫn không có biểu hiện gì, chỉ mỉm cười một cái rồi mới nhìn hắn lắc đầu nói.

“Cái tên bạch bì nhà ngươi, người lớn nói chuyện có chỗ cho hạng vãn bối như ngươi lớn tiếng ở đây sao? Ngươi xưng hai lão tiền bối ở đây là Sư Thúc nhưng hành động chen ngang của ngươi có giống một môn đồ nên làm không?”

Vừa nói, Dương Long vừa cổ nhún mạnh từng chữ, không đợi tên này trả lời, Dương Long lại tiếp tục nói lớn.

“Ta lại nói, cái gì là yêu thú với yêu tinh. Ta nói cho ngươi biết, chẳng lẽ ngươi không biết vốn thời đại thượng cổ yêu – ma – nhân vốn đều là con cháu của Lạc thần sinh ra. Ngươi như vậy khinh miệt yêu thú chúng ta chẳng khác nào đang khinh miệt tổ tiên của ngươi ư?”

Ngươi như vậy thật sự cũng quá bất hiếu rồi.”

Vừa nói, Dương Long vừa nhăn mặt, lắc đầu liên tục, cái dáng vẻ như “ta đây tức nuôi rèn sắc không thành kim a.”

Còn Nữa

Bạn đang đọc truyện *Thần Cảnh Đại Lục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.